

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

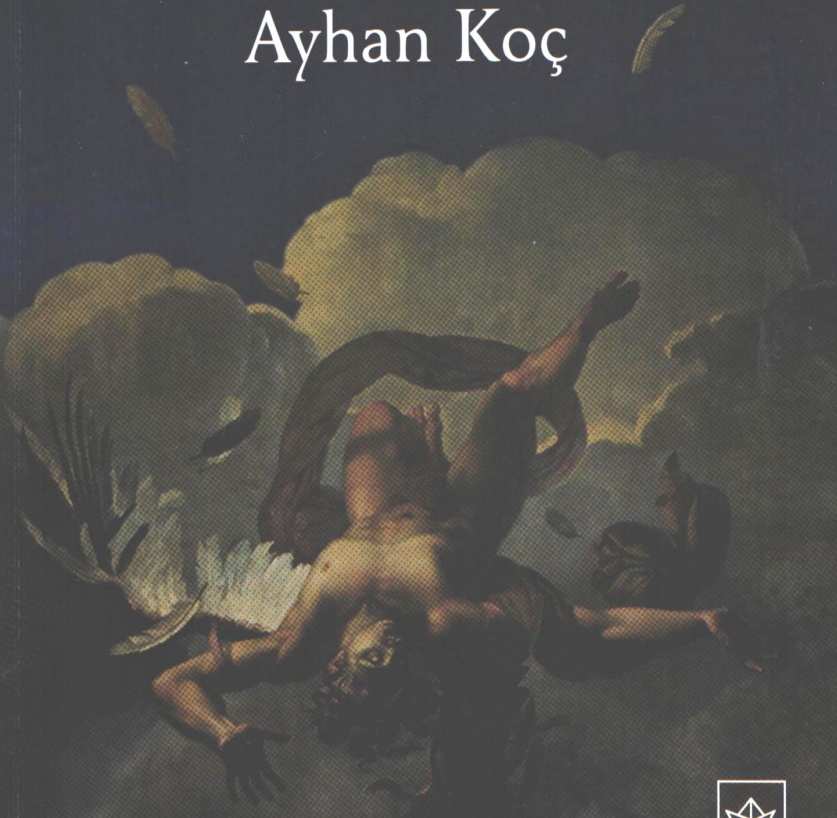
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

R O M A N

Cümle Göğün Mavisi

Ayhan Koç

Ayhan Koç

1983 İstanbul doğumlu. Anadolu Üniversitesi mezunu. Bir dönem dergi ve gazete sektöründe çalıştı. *Sırlıçeşme* romanıyla 2017 Everest İlk Roman Ödülünü kazandı. 2018 yılında yayınevimizce yayımlanan *Kara Havadisler Kervanı* okurlarıyla buluştu.

Cümle Göğün Mavisî

Ayhan Koç

İthaki Yayınları - 1759

Editör: *Öykü Özçinik*

Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*

1. Baskı, Kasım 2020, İstanbul

ISBN: 978-625-7737-35-7

Sertifika No: 46603

© Ayhan Koç, 2020

© İthaki, 2020

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 48625

AYHAN KOÇ

Cümle Göğün Mavisi

roman

*Rolünü oyna! Hezeyanlar içindeyken,
artık bilmiyorum ne söylediğimi;
veya ne yaptığımı!
Fakat yine de... Gayret etmeli!
Hadi be! Sen de adam mısın?
Bir palyaçosun işte!
Canio - I Pagliacci*

Cuma

Kalypso'nun Büyüsü

Duvardaki tablonun önünde dikilirken kulağı içeriden gelen seslerde.

“Allah belanızı versin, duyuyor musunuz? Allah topunuzun belasını versin be!”

Meral'in bedduası apartman boşluğunda duvardan duvara sekip uzaklaşıyor. Seslere bakılırsa kapının önünde birden fazla kişi var. “Tamam tamam,” diyorlar, “Gerek yok,” diyorlar, “Yapmayın Meral Hanım,” diyerek yatıştırılmaya çalışıyorlar eşini.

Tabloya dönüyor.

Vadiye benzer bir yerde, yeşilliğin ortasında ahşap bir ev. Verandada biri yetişkin iki önlüklü kadın yan yana durmuş, önlerinde gerçekleşen sohbete uzaktan şahit olmakta. Sırtı izleyiciye dönük silindir şapkalı, siyah makferlanlı, bordo ceketli bir adam bastonuna dayanmış, toprağı kazmakla meşgul diğer adama dil döküyor. Üstü çıplak kazıcı durup din-

lemeden küreği toprağa sallamakta. Kazıcının sağ yanında ise olan biteni izleyen bir kedi. Kazıcının sırt kasları gergin, işine odaklanmış. Sorunu ne acaba? Resmin tarzını ve figürlerin doğanın avucundaki önemsizliğini hesaba kattığında, on dokuzuncu yüzyılda, romantik bir ressamın elinden çıkmışa benziyor tablo. Yatak odasının duvarına asılı bu resme daha önce bir dakika bile ayırmamış olması ne garip.

“Utanın biraz be!”

Resmin fonundaki tepesi karlı dağlar çağırıyor sanki onu. Gerçekliğin bu denli katı kurallarla belirlenmesine karşı bir isyan var içinde. Ne vardı etten kemikten kabuğunu burada bırakıp şu manzara içinde saklanabilse?

Bakışlarını resimden alıp yatağın üzerinde açık duran bavula veriyor. Yarım bıraktığı işine dönüyor. Pijamasını itinayla katlıyor.

“Reziller!”

Geldiler, diye düşünüyor Fevzi, işte geldiler. Çocukken korktuğunda nasılsa yine öyle, dudağını kemiriyor; ayak parmaklarını büzüyor. Balkon perdesinden sızan gün ışığı bir kılıç gibi gözünün ortasına vurmuş. Pijamasını bavuluna yerleştiriyor. Tıraş köpüğünü, tırnak makasını ve neredeydi, hah, tarağını çamaşırların yanına illeştiriyor. Sanki tepesinde saç kaldı da... İş daha bitmedi. Çorapları daha koymadı. Gün içi giyebileceği gömlek ve tişörtleri hâlâ seçmedi. Terlik lazım olur mu? Kendi sabununu götürse?

Kapının ötesinde onu bekleyen şeyden aklını uzaklaştırmak için önce tabloya sonra bavula sığındığının pekâlâ ayır-dında. Keşke ayırdında olmasaydı, keşke.

“Bir de dindarım diye geçiniyorlar!”

Derin bir nefes alıp veriyor. Bir kere daha.

Yatak odasının kapısını açıyor. İlk hissettiği şey şaşkınlık. Yedi senedir sayısız kez geçtiği koridorun bu denli uzun olduğunu şimdi ayırımsıyor oluşu sarsıyor onu. İşte bu, diyor, ancak hayatının kırılma noktasında olanların nazarına sunulmuş, ya düşenlerin ya gidenlerin görebileceği şu meşhur boyut. Bir perde açılıyor; önceki hayat, bir daha dönmemek üzere giden öznesini elinde tutmak için Kalypso'nun Odysseus'a yaptığı gibi her şeyi tütsüleyip büyülüyor. Görülmemiş olanlar görülüyor, anlaşılmamış olanlar anlaşılıyor, uzunlar kısa, kısalar uzun oluyor, en çirkin şeylerin içindeki güzellik dahi sere serpe kendini gösteriyor, gitme, yapma, olduğun yerde, olduğun kadarıyla kal, diyor. Şu zemindeki kilimin desenini hiç görmemişti mesela, duvarda bir aplik olduğunu da yeni yeni ayırt ediyor.

Benzeri bir şeyi askere giderken de deneyimlemişti. Elinde bavulu onu askerlik yapacağı kışlaya götürecek yolculuğuna tek başına çıktığı o sabah, her gün adımladığı sokakların bu kadar uzun, bol keseden harcadığı zamanın bu denli ağır olabileceğini bilememişti. Kaldırımında yalanan köpeğin, dükkânı önünde sigara tellendiren kocamışın, okuldan kaçan çocukların özgürlüklerine imrenebileceğini hiç düşünmemişti. Bilmediği bir sokağın ortasında ayaklarının yere çivileneceğini kimse söylememişti ona; şu akıl denen şeyin bazen cıvıtabileceğini, biletini aldığı otobüse gitmek yerine kalbi çatlayana kadar koşup şehirden tabiata kaçmanın mantıklı gelebileceği bu sıkışmışlık hissi için kimse evvelden onu uyarmamıştı.

“Şahsiyetsizler!”

Nasıl aşabilmişti o günü?

Dostlar... Elbette ya, dostlar... Yanında belirir belirmez ensesine şaplak atıp “Bize haber vermeden gitmeye kalkarsan işte böyle apışıp kalırsın sokak ortasında,” diyerek onu haşlayacak bir Cengiz, bavulunu elinden zorla kapacak bir Adem, koluna girip ona tekrar yürümeyi öğretecek bir Sermet vardı mesela. “Acemi birliğini atlatırsan tamam, hem ballısın, duyduğuma göre genelevlerde komandolara indirim yapıyorlarmış,” diye civıttacak bir Cihan hergelesi bile vardı.

“Ulan senin de aklın fikrin karı kız.”

“Sen şu zevzeğe kulak asma F, askerlikte hayır olsaydı bedelliği bekleyeceği yerde kendisi giderdi.”

“Yalnız Sermet, yemin ederim seni de iki dakika rahat bırakmaya gelmiyor ya, hemen pot kırıyorsun lan.”

“Niye ki?”

“Hatırlarsan amacımız F’yi motive etmektir, askerlikten soğutmak değil.”

“Doğru ya... Neyse F, sen benim dediklerime de kulak asma. Hem işin iyi yanından bak. Askerlik de bir çeşit tecrübe değil mi? Disiplin, düzen falan. Anı biriktirirsin. Her kesimden insan tanırırsın. Edebiyatına faydası olur bence. Gerçi duyduğuma göre uzun dönemler kısa dönemlere kötü davranıyormuş fakat...”

“Konuştukça batıyor herif ya, konuştukça batıyor.”

Esprilerle, sululuklarla, işe yarar mı yaramaz mı bilmedikleri sayılı zaman çabuk geçer öğüdüyü korkularını yatıştıran dostlar vardı o zamanlar.

Ya şu an?

Yatak odasının eşliğinde ne geriye ne ileriye hareket edebiliyor, öylece kalmış; tekrar unuttuğu şu en insani edimi, yürümeyi tek başına sökmeye çalışıyor.

Meral’in sesi artık daha berrak

“Yok canım sinirlenmiyorum, sadece üzüldüğüm, anlatabiliyor muyum?”

“Anlıyorum, haklısınız ama onlar zaten bunu istiyor,” diyor başka bir ses.

“Ne yaptık onlara, anlamıyorum. Nereden geliyor bu kötülükleri? Bu kadar alçalabilir mi insan? Niye yani, niye?”

Fevzi acı acı gülümsüyor. Sahi, diyor, bir insan ne kadar alçalabilir Meral?

Gövdesini dikleştiriyor. Evet, böyle görmeliler onu. Kendini esaret altına almak için kapısında bitmiş polisler mağrur adımlarla yürüyen, yaptığı şeyden en ufak pişmanlık duymayan bir gazeteci olarak belirmeli. “Tutuklamaya mı geldiniz? Hay hay, alın bileklerimi. Ee hadi, ne bakıyorsunuz kelepçeleysin. Sizin için üzüldüğüm. Neden mi? Bu ülkeye yaşattığınız şeyler yüzünden gelecek kuşakların hükmünden kim kurtaracak sizi? Hangi Tanrı affedecek günahlarınızı?”

Başını sallıyor. Fazla ezbere. İşin içine “Hangi Tanrı” gibi politeizmi çağrıştıracak şeyler de katmamalı. Kısa ve net bir konuşma yapmalı. Öyle kendinden emin bir çehre takınmalı ki Meral kocasının göstermiş olduğu olgunluk karşısında küçük dilini yutmalı. Evde onsuz geçireceği ilk gecede nefessiz kalmalı.

Ve acı çekmeli, epey acı çekmeli.

Polis aracına bindirilirken kameralara zafer işareti yapmalı mı acaba?

Gülüyor. “Ulan Fevzi,” diyor kendi kendine. “Bunları düşüneneğine bir pantolon giymeyi akıl edeydin ya!”

Sesinin perdesine dikkat edememiş olacak, Meral beliriyor koridorun diğer ucunda. Saçı başı dandini, elinde bir hediye paketi.

“Fevzi ne duruyorsun orada? Gelsene, bak hediye getirmişler sana.”

Hediye mi? Polisler gelmedi o zaman.

Yavaş yavaş yürüyüp antreye vardığında bir gazeteciden çok ailenin misafir karşısına çıkmaya isteksiz mızımız çocuklarına benziyor. Karşı dairede oturan komşularını kapıda görüyor. Evli çiftle tokalaşırken aklı Meral'in elindeki ambalajı yırtık pakette. Karısı paketin içindeki atletle donu çıkarıyor.

"Akılları sıra mesaj veriyorlar."

"Hiçbir şey anlamadım, nedir bu?"

"Zil çaldı," diye giriyor söze Meral. "Temizlikçi kadın sanmıştım. Bir de ne göreyim, paspasın üzerinde bir hediye paketi. Üşenmeyip kurdele falan bağlamış şerefsizler."

Polislerin gelmemiş olması nedeniyle duyduğu mutluluk muhakeme yeteneğini sendeletiyor. Don ve atletin dün gazetede dört sayfa çıkan yolsuzluk haberiyle alakasını hemen kuramıyor Fevzi.

"Hani hapiste en çok ihtiyaç duyacağınız şey iç çamaşırı olur ya, ona istinaden Fevzi Bey," diyerek imdada yetişiyor karşı komşuların erkek olanı. Adamın resmiyeti hiç hoşuna gitmiyor.

"Anladım da..."

Karısına dönüyor.

"Niye bağırıyordun o zaman?"

"Kafan nerede senin? Aşağı kattakilerin işi bu!"

"Başka biri olabilir."

"Kim mesela?"

Meral kapıda bekleyen komşularını gösteriyor.

"Kemal Bey ile Sedanur olamayacağına göre. Üstteki bir daire boş, öbüründe ise... Ha tabii Firdevs Hanım'dan şüpheleniyorsan o ayrı."

Fevzi de aşağı kattakilerden şüpheleniyor. Oysa şu an karısına zıt gitmek niyetinde. Paketi elinden alıyor.

“Mutaassıplar diye hemen onlardan şüphelenmek kolaycılık.”

Atletin bedenini yokluyor. Yüzünde şen bir ifade beliriyor.

“Her kim bıraktıysa sağ olsun, baksana XL. Don yerine boxer olsaydı daha iyi olurdu tabii ama ne yapalım.”

Komşular hatır için gülüyor, Meral ise tam beklediği üzere burnundan soluyor.

“Çok komik Fevzi. Ha ha ha. Çok komik!”

Komşular iyi günler dileyip gittiklerinde antrede baş başa kalıyorlar. İklim değişiyor, ortalık buz kesiyor.

“Rica ediyorum bir daha onun bunun yanında ‘kafan yerinde mi senin’ gibi şeyler deme bana!”

Meral kaşlarını çatarak onu tartıyor, ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Ciddi olduğunu anladığında ise önce kıvrıcık saçlarını alnından başlayarak geriye bastırıyor. Tavana dikey yüzünü. Biraz sonra ellerini beline yerleştirip kıvılcım saçan kapkara gözlerini kocasına nişanlıyor.

“Neyin var Fevzi? Günlerdir aramızda süren bu soğuk savaşın sebebi ne?”

“Aramızda bir savaş yok. Sadece kocan olduğumu unutma.”

Ağzından çıkan bu cümlelerin dağın doğurduğu fareden farkının olmadığını bilmek, yedi yıldır evli olduğu ve besbelli hâlâ sevdiği bu kadından onu koparacak süreci hızlandıracak cesaretin içinde barınmadığını fark etmek Fevzi’ye ağır geliyor. Ve en çok, birazdan ne olacağını öngörecektense kadar Meral’e alışmış olmak...

Meral iç çamaşırlarını ani bir hamleyle elinden kapacak ki kapıyor. Kaşlarını çatarak mutfığa seğirtecek ki seğirtiyor. Çamaşırları çöpe atacak ki atıyor. Kahvaltıdan kalan tabakları buzdolabına yerleştirecek ki yerleştiriyor. Elinde peynir tabağıyla tekrar antrede belirecek ki beliriyor.

“Sen demin kocan olduğumu unutma mı dedin? Yanlış duymadım değil mi?”

“Evet, dedim.”

Salonda sigara paketini aramakta.

“Hangi ara kadınların kocalarına hürmette kusur etmediği tipik Türk ailesine dönüşmeye karar verdik? Merakımı mazur görünüz kocacığım, benim haberim yok çünkü.”

Fevzi duymazdan geliyor; yastığı, örtüleri söylene söylene kaldırıyor, nihayet Camel paketini buluyor. Meral devam ediyor ardından.

“İçindeki maçoğa söyle, egosunun okşanmasını istiyorsa, erkek olsun. Mesela eşinin bağırıp çağırdığını duyduğunda korkusundan koridorda saklanmasın.”

Omzunun gerisinden karısına hiddetle bakıyor. Bir şeyler söylemek istiyor, ne olursa, bir şeyler işte, kahretsin ki kelimeleri toparlayamıyor.

“Of Fevzi, neyin var, anlamıyorum. Üç gündür salonda yatıyorsun. Hep aynı operayı dinliyorsun, fosur fosur da sigara. Kahvaltı yapmıyorsun, akşam yemeğini ağzına sürmüyorsun. Bana garip garip bakıyorsun. Fark etmedim sanmıştın değil mi? Fark ettim! Hiç itiraz edeyim deme. Sermet’le bir olup nasıl bir cesaretle artık, hükümete dek uzayan bir yolsuzluk skandalı patlatıyorsunuz ve ben bunu, yani kendinizi yok yere böyle bir tehlikeye soktuğunuzu iş işten geçtikten sonra, arkadaşımın mesajıyla öğreniyorum. Bak bak! Bir şey soracağım, sen benim yerimde olsaydın ne yapardın? Söylesene ya ciddiylim, mesela ben sana dış kapının mandalı muamelesi çeksem ne yapardın? Normalde benim sana gıcık gitmem gerekmez miydi? Hı? Ne oluyor peki? Resmen beş karış suratla dolanan sen oluyorsun! Hem bir dakika, yatak odasında ne yapıyordun sen?”

“İlaçlarını alıyor musun Meral?”

“Biraz kızsam, bağırsam hemen hastalığımı yüzüme vuracaksın değil mi? Pes, vallahi pes!”

Odaya gidiyor Meral. Pek geçmeden karısına özgü, kesik kesik, çın çın mı derler, öyle bir kahkaha yayılıyor eve.

“Allah iyiliğini versin Fevzi, bavul hazırlıyordun demek!”

Sigarasını yakıp üç gecedir geceyi geçirdiği kanepeye yığılıyor. Çırpınması, bir espriyle yahut akıl kârı bir sözle kendini kurtarmaya çalışması anlamsız.

Meral tabanlarından çıkan şlap şlap seslerle yalınayak salona geliyor. Bir yandan karısını dinliyor, bir yandan şayet bir roman olsaydı bu anı nasıl yazacağını tasarlıyor.

Mkapı eşiğine omzunu dayayıp kollarını göğsünde bağladı. Yüzünde ancak çocuklara takınılacak türden fakat bir o kadar müstehzi bir anlayışla kocasını süzdü. “İlahi F. Hemen gelmezler. En kötü niyetli savcı bile aldığı talimatı yerine getirmeden önce dersine çalışmak için ek birkaç güne ihtiyaç duyar. Bu kadar dramatize etmenin âlemi yok.”

Karısının, kocasını düşünen eş rolünde gösterdiği ustalık F’yi hayran bırakmıştı. Beni böyle kandırdı işte, diye düşündü. Öyle iyi rol kesiyordu ki hiç kimse başka birine bacaklarını açtığını, akşam eve gelip kocasına sarıldığında ağzının içinde, dişlerinin arasında başka bir erkeğin sperm fosillerinin barınabileceğini hayal edemezdi.

“Hazırlıklı olmakta fayda var,” diyor Fevzi. “Neticede hapisanede neye ihtiyaç duyacağımı senden daha iyi biliyorum.”

Acaba verdiği cevaptaki esas mesajı kapacak mı diye karısına dikkat kesiliyor.

Meral mesajı kapmışa benziyor. Yüzü katılaşıyor, dudak-

ları gerginleşiyor. “Peki,” diyor, başını sallıyor, döşemeye dalıyor, sonra bir kaşını kaldırıyor, ona dönüyor. “Tuvalet kâğıdı götürmen akıllıca mı? Daha ilk günden hapishanenin maskarası olmak istemezsin diye düşünüyorum.”

Buna şah mat derler.

İçi sızlıyor. Ne güzelliği, ne sol kolunu sarmalayıp omzuna uzayan yılan dövmesi, ne diğer dövmeleri, ne karakteristik ayakları, ne kıvrıkcık ve kabarık saçları, ne bir avucu ancak dolduracak iri uçlu göğüsleri, ne çakmak çakmak, insanı delip geçen gözleri, ne düşük belli şalvarımsı pijamasının üstünde beliren piercing’li göbek deliği, ne sigara yüzünden tarazlanmış sesi, ne de kızdığında bir silah olarak kullandığı pekileri... Boşanma davası bitiminde en çok Meral ile ilk günden beri aralarında devam eden şu atışmalarını özleyecek. Bir erkeğin karşısında edilgenleşmeyen laf ebesi böyle bir kadını bir daha bulabilir mi, hiç emin değil.

Karısı geçmiştekilerin yanında esamesi okunmayacak bu küçük zaferin tadına bakma gereği duymuyor.

“Sen gazeteye gidecek misin?”

“Evet.”

“İyi. Ee hadi sallanma. Röportaj sorularına çalışmak için erkenden dergiye gitmem lazım. Giderken seni de bırakayım.”

Fevzi cevap vermeyince Meral güldü gülecek bir hale bürünüyor.

“Bir kadının sürdüğü otomobilde yolcu koltuğunda oturmak artık gururunu zedeliyorsa, bilemem tabii.”

Fevzi oralı değil.

“Ne röportajı?”

Karısı yatak odasına dönerken sesleniyor.

“Kadıköy merkezli yeni bir Rock grubu ile röportaj yapacağız. Aslında Işıl’ın yapması gerekiyordu ama annesi hastaymış.”

“Siz edebiyat dergisi değil misiniz? Rock grubu ne alaka?”
Sesi yatak odasına yetiştiriyor mu yetiştiriyor mu, emin değil.
On beş dakika sonra karısı salona geri döndüğünde hâlâ
kanepede oturmakta, ikinci sigarasını söndürmekle meşgul.
“Hoppala! Hani gazeteye gidecektin?”
“Gideceğim ama şimdi değil. Sermet henüz gelmemiştir.”

Fgözleri bir anlığına karısına kayınca demiri paslandı-
ran, yaprakları solduran, hücrelerden galaksilere, her
şeyin üzerinde şartsız şekilde tahakküm kurmuş termodi-
namiğin ikinci yasasından M’yi muaf tutan şeyin ne ola-
bileceğine kafa yordu. Spor yapması mı? Az sigara içmesi
mi? Mefistofeles ile bir akit mi imzalamıştı yoksa? Niçin
herkese kamçı sallarken M’ye bir çentik bile atmıyordu
zaman? Otuz yedi yaşına gelmesine rağmen her yaşta er-
keği baştan çıkarabilirdi bu kadın. Akranlarının kolların-
da yağlar birikmiş, basenleri çıkmışken M on sene önce
nasılsa yine öyleydi. Röportaj yapacağı müzisyenlerin bir
gözü muhakkak söyleşi esnasında karısının bacaklarında
olacaktı. M de çoğu kadın gibi arzulanmaktan hoşnut, sı-
nırı aşmadan genç erkeklerle ve onların içine girmek iste-
yen penisleriyle kurduğu bu uzaktan münasebeti devam
ettirerek sorularını soracaktı. Yeri geldiğinde bacak bacak
üstüne atacak, yeri geldiğinde samimi bir jestte bulunup
eğilerek sutyen esaretinde olmayan göğüslerini bir anlığı-
na sergileyecekti. Röportaj bittiğinde grubun en bitirim
elemanı şansını deneyecek, M asıl amacın ne olduğunu
bile bile genç adamla flörtleşecek, sohbet sırasında genç
adamin gözlerinin gözlerinde değil dudaklarında gezini-
yor olması kasıklarında bir ıslanmaya sebep olacaktı. F
o an aklına hiç gelmemiş sorularla çalkalandı oturduğu

yerde. Acaba hayatındaki kaç kişi karısını hayal ederek mastürbasyon yapmıştı? Kaç kişi M'yi elde etmek için fırsat kolluyordu? Kaç kişi...

“Sana diyorum! Kardeşin mesaj attı.”

“Gülizar mı?”

“Başka kardeşin mi var? Senin telefon kapalı olduğu için bana mesaj atmış, bir zahmet beni arasın diyor. Bir de ne diyeceğim. Evimizin reisi olduğuna göre sana vazife bir problemimiz var.”

Bu sataşmayı duymazdan geliyor.

“Dün gece mutfakta siyah bir böcek gördüm. Çıkmadan önce bir yoklasana etrafı.”

“Karafatma mı? İlaçlama yapalı fazla olmadı ki.”

“Bilmiyorum, o zehirlere karşı direnç mi kazanıyorlar nedir. Yumurta bırakmadan önce öldür ki ilaçlamayla uğraşmayalım yine.”

Meral gider gitmez yığılıyor kanepeye. Düşünecek onca şey varken gözleri berjer koltuğun altına, laminat parkedeki kabarıklığa takılıyor. Celalleniyor birden.

“Geri zekâlıya onca kez yerleri ıslak bırakmayın dedim!”

Cep telefonunu açıyor. Telefon internete bağlanır bağlanmaz ekrana bildirimler yağıyor. Tebrik ve övgünün yanı sıra O ve Sermet adına kaygılı sayısız mesajı okuyor. Twitter’da @İlahiAdaletCombo1453 adlı anonim bir kullanıcının tehdit mesajını da bu esnada görüyor.

Amına koyduğum emperyalist köpeği. Neyaparsan yapın bu ülke bölünmez. Vatan hayini orospu çocuğu, arkani kolla. Götünü sıkcez götünü

Kıkır kıkır gülüyor mu, sinirinden kuduruyor mu, kendinden emin olamıyor.

“Asıl ben senin Türkçeyle imtihanını sikeyim.”

Telefon ansızın çalmaya başlayınca ürküyor. Almanya’da yaşayan kız kardeşi arayan.

“Neredesin sen?”

“Hiçbir yerde.”

Gülizar, abisi sormuş gibi dün internette dolaşırken yolsuzluk haberine nasıl rastladığını, inandırıcılıktan uzak, sadece iktidar partisine zarar verme amacıyla planlanmış bu tezgâhın altında abisinin ismini gördüğünde nasıl beyninden vurulmuşa döndüğünü anlatıyor. Fevzi’ye akıl veriyor, onu kimin kışkırttığını soruyor, kendisi kadar memleketin değerini bilmediği için abisini paylıyor. Almanya’daki yeni göçmen yasasından haberi var mıymış, oradaki Müslümanlara nasıl davranıldığından haberi var mıymış? Türkiye’nin birkaç önemsiz noksanı sayılmazsa Almanya’dan bile daha özgür bir ülke olduğunu vurgulayarak son noktayı koyuyor.

“Duman beni almasın, sen eskiden ne güzel kitap yazardın ya, kim aklına girdi de gazeteci oldun vallahi anlamıyorum. Hem yolsuzluk haberi çıkaracak başka gazeteci mi kalmadı abi, sana mı düştü?”

“Kalmadı Gülizarcığım,” diyor küçümseyen bir ses tonuyla.

“Küçük noksanlarımızdan biri de bu. Birçoğu hapiste. Dışarıdakilerin ise eli kolu denetimli serbestlikle bağlanmış durumda.”

Beklenmedik bir suskunluk doğuyor aralarında.

Fbu sessizliğin verdiği fırsattan istifade kız kardeşini, hani seneler evvel yüzünde gülücükler açan o umut dolu kızı böylesi bir nefret paratonerine dönüştüren temel sebebe kafa yordu. Her şey meslek lisesinde okurken askerlerin getirdiği katseyi yasasıyla başlamış olmalıydı.

İstedığı hiçbir bölüme giremeyeceğini öğrenince okumaktan vazgeçmişti kardeşi. F ona yol göstermemiş, ne hissettiğiyle ilgilenmemişti. Evden ayrılmış, okumuş, yazmış, romanıyla ödül almış, gazetelerde röportajları çıkmış, kız kardeşiyse gölgede, kendine bile hayrı olmayan bir adamın yanında yapayalnız kalmış ve kim tanıştırdıysa, Alamancı bir herif ile evlenip gitmişti. Aynı karında serpilmek, bayramlarda çikolata kutusundaki sütlüleri tüketip bitterleri geride bırakmak ve babalarının dillerine zamladığı, en çaresiz anlarda ağızlarından çıkan manası yitik şu sızlanış, *duman beni almasın* dışında ne ortak yanları vardı?

Duman niye alır ki insanı? Hangi duman?

Neyse ne, gün olmuş devran dönmüştü. Kardeşi şimdi ta Almanya'lardan geleceğine ket vurmuş memleketin ve onu aralarına almayıp küçümseyenlerin haline bakarak "Beter olun," diyordu, hepsi buydu. Bu olmalıydı. Var mıydı başka açıklaması?

"Tutuklanacak mısın?" diye soruyor Gülizar. Numaradan değil, endişelendiği belli.

"Birkaç güne kadar gelirler," deyip iki parmağı arasına aldığı şakaklarını ovuyor.

"Gözaltına alırlar, savcı yüksek olasılıkla tutuklanmamızı ister, hâkim de o doğrultuda karar verir."

Bir burun çekme sesi hariç hiçbir şey duymuyor.

"Alo! Orada mısın? Sen sırf bu yüzden mi aradın beni?"

Tekrar burnunu çekiyor kardeşi.

"Hayır. Babamla alakalı..."

"Ne olmuş ona?"

"Babam için bakıcı tuttum demiştim ya... İçime bir kurt düştü."

"Niye?"

“Ya hem babama nasıl davranıyorlar bilmiyorum hem bu ay daha fazla para istediler. Her ay dört yüz Euro yolluyorum, neye yetmiyorsa.”

Fevzi başına geleceği biliyor, babasının evine gidip rapor vermesini isteyecek.

“Ben o adamı defterden silmişim, sen gidip bir bak diyor-sun.”

“Af buyur da niye defterden silmişsin? Hırsızlık mı yap-mış? Birinin ırzına mı geçmiş?”

Ofluyor.

“Gülizar gözünü seveyim konuyu saptırma.”

“Yok hadi ya, söyle, ne yaptı babam? Onun yerinde başkası olaydı ulu orta kan dökerdi kan, garibimin vurduğu iki fiske! Yalan mı? Ne bilsin sonradan olacakları? Hem illa bir suçlu arayacaksan...”

“Niye sustun devamını getir.”

Gülizar u dönüşü yapıyor.

“Kaç sene geçmiş olayın üstünden, sen hâlâ oradasın. Ne yaptı adam bizi korumak dışında? Kendini onun yerine koy-duğun oldu mu hiç? Sen aldatılmak nedir bilir misin abi?”

Son cümle şamar olup yüzüne çarpıyor.

“Tek isteğim evi kolaçan etmen. Buzdolabını açacaksın bakacaksın yemek almışlar mı, ilaçları tam mı, kılığı kıyafeti nasıl, hepsi bu. İlla git konuş demiyorum, zaten akli bir var bir yok. Abi orada mısın?”

Olumlu olumsuz herhangi bir yanıt vermeden yeğenin, eniştesinin hatırını soruyor. Sohbetin istikametindeki bu ani değişikliğin beyaz bayrak sallamakla eşdeğer olduğunun ikisi de farkında. Direnecek, muhalefet edecek takati yok çünkü kardeşinin aksine farkında olduğu başka bir şey daha var.

Artık aldatılmak nedir gayet iyi biliyor.

Yabancı

Fevzi ilk iş oynatıcıya *I Pagliacci* operasının DVD'sini yerleştiriyor, oynat tuşuna basıp televizyonun sesini açıyor. Tıraş olurken, gelen mesajları okurken, midesini susturmak için bir dilim ekmeğe margarin-reçel sürerken ne yaptığının farkında birine benziyorsa da aldatıldığını öğrendiği gün düştüğü sorulardan mürekkep, sadece onun görebildiği bir okyanusta kulaç atıyor. Meral Bay A ile hiç bu eve gelmiş miydi? Bu duşakabinde sevişmişler miydi? Ya bu yatakta? Ya koridorda? Yaşı kaçtı? Çalıştığı dergiden biri miydi? Yoksa gittiği spor salonundan biri mi? Meral'in güncesinde son aylarda Bay A'dan hiç söz edilmiyor oluşu, ciddi bir ilişkileri olmadığı anlamına mı geliyordu?

Mutfak masasına vuruyor.

Tuzluk devrilince bir süreliğine başını sorular okyanusunun yüzeyine çıkarıp soluk alıyor.

Meral'in bahsettiği böceği bulma amacıyla tezgâh altını yokluyor, tencereleri çekip rutubetli duvarın kuytularına bakıyor. Telefonun flaşıyla buzdolabının arkasına göz atıyor. Son çare bulaşıklığın altını kolaçan ediyor.

Boşanma davasını kendisi mi açmalı? Yoksa o mu? Mal paylaşımında karısına zırnık bırakmamalı. Hem boynuzlanıp hem malının mülkünü kaybetmeyi yediremez kendine. Tu-

tuklandıktan sonra avukatına danışmaya karar veriyor. Çok geçmeden kafasında kurduğu bu tasarımlardan utanıyor çünkü yaşadıkları evin peşinatı için kayınbabasından mırın kırın borç isteyişi dün gibi hatırında. En kötü otomobili alırım, diye karar veriyor. Evet, en doğrusu bu. Bir meselenin düğümünü çözmüş olmak gevşetiyor onu. Bu rahatlamanın ömrü uzun değil. Ehliyeti olmadığını hatırlar hatırlamaz sıkıntıyla gözlerini yumuyor. Otomobili alıp ne yapacak, bir tarafına mı sokacak? Park parası var, vergisi, bakımı var.

Salona geçip dizüstünü açıyor. Milletvekilinden düşünürüne, yazarından çizerine, ünlüsünden ünsüzüne insanların dünkü haberle alakalı mutat görüşlerini okuyor. Haberde adı geçen bakanlar hakkında meclise gensoru verileceğini öğreniyor. Ana muhalefet partisi grup başkanvekilinin konu hakkında dün akşam düzenlediği basın toplantısını izliyor. Başkanvekili skandalı ortaya çıkaran gazetecileri ismini anarak tebrik ederken “Fevzi... Fevzi...” diye takılınca, ardında dikiilen milletvekillerinden biri imdadına yetişip soyadını hatırlatıyor. Bu detay gülümsetiyor onu. İlginin kendisine kıyasla Sermet’in üstünde toplanmasına şaşırıyor. Sermet camiada bilenen bir gazeteci, sosyal medyada daha aktif ve doğruya doğru, haber ona ait.

İktidar yandaşlarının Sermet’le onu dış istihbarat örgütleriyle bağlantılı gösteren iddiaları, bilhassa çalıştığı gazetenin Avrupa merkezli Şeffaf Toplum Vakfı tarafından fonlandığının öne sürülmesi onu bir nebze eğlendiriyor. Gözü bir an için salonun köşesindeki kitaplığın bir rafına, manga serileri, anime figürleri ve bir tek Meral için anlamı olan Japonya’ya ait diğer onca ıvır zıvır arasında boynu bükük duran plaket kayıyor. Onu canlandıran esas şey bu... Düşük tirajlı bir gazetenin az bilinir bir gazetecisi olarak, on beş sene evvel

romanı ödöl aldığında yüzüne vuran spot ışıklarının dönüp dolaşıp tekrar üstüne düşmesi.

Fgördüğü ilgiden hoşnutken bir göz açıp kapayıncaya kandillerle aydınlatılmış loş bir duruşma salonunda, onu izleyen sayısız F'nin karşısında buldu kendini. Yadır-gamadı, dün arkadaşının evindeyken de buraya gelmişti. Mekânı güzel kılan tek şey, tavandan sarkan barok stili avi-zeydi. Demir dalları arasındaki örümcek ağlarına rağmen gerçekten de göz alıcıydı. Kırmızı kadife perdeler çekili olduğu için içerisi epey havasızdı. Önünden telaşla geçen mübaşire pencerelerin açılmasını rica etmek için seslen-diye de sesini duyuramadı. Mendiliyle alnını sildi. Kula-ğına bir şey değince ürperip soluna döndü. Telaşlı olduğu yüzünden okunan bir başka F ile burun buruna geldi. Ona bir şey söylemek niyetindeydi. Kulağını ötekinin ağzına yaklaştırdı. Diğer F “O burada,” der demez işgüzar bir kâtip tarafından omzundan çekilip ondan uzaklaştırıldı.

Ne demek istemişti acaba?

Oflamalar, öksürükler, boğaz temizlemeler, fısıltılar ve iskemle ayakları ile zeminin kesiştiği noktalardan gelen iç gıcıklayıcı seslerden harman atmosferde, dün var ol-mayan ama bugün hiç kuşkusuz kendini hissettiren bir korku pusu kol geziyordu. İçinden hiçbir ses hiçbir şey söylemiyordu F'ye çünkü bütün iç sesleri karşısında otur-maktaydı. Perukalı hâkim tokmağını vurarak ikinci celse-yi açtığını duyurdu. Kalabalık arasından biri kalktı. Aştığı her merhalenin keyfini çıkarırcasına aheste aheste hâkim kürsüsü ile F'nin oturduğu bölme arasına yürüdü. Dünkü sorgucu değil, diye düşündü F, farklı biriydi bu.

“Yaşanmakta olan şeyin kurban töreni öncesi uygula-nagelen bir ayin olduğunu pekâlâ biliyorsunuz. Yanılıyor muyum?”

“Evet biliyorum ama...”

“Siz biliyorsunuz fakat buradaki çoğu kişi ne kastettiğimi anlamamış olabilir. İzninizle, yüksek mahkemenin kararı ve kamuoyu vicdanında herhangi bir şüpheyi mahal vermemek adına izahatta bulunmak isterim. Şu yolsuzluk ağı. Özet geçelim. Bazı bakanların ihalelerde firmalardan rüşvet almasını, yine birtakım bakanların offshore hesaplarda kara para aklamasını ve kamu arazilerinin vakıflar yoluyla parti ileri gelenlerinin eşine dostuna peşkeş çekilmesini konu alan haber... Bu ülkede böyle iddialar yüzünden kimsenin istifa etmeyeceğini, hükümetin devrilmeyeceğini, halkın şehir meydanlarında protesto düzenlemeyeceğini biliyordunuz.”

“Evet.”

“Bu şölenin ana yemeğinin siz olduğunu da.”

“Evet.”

“Yazı işleri müdürünüzle gözaltına alınmanız sonrası ilk birkaç gün, hadi hevesinizi baltalamayalım, ilk birkaç hafta adınızın gündemde olacağını, batıdaki sivil toplum kuruluşlarından ve bazı ülkelerden kınama geleceğini, gitgide size duyulan ilginin azalacağını, ülkedeki antidemokratik koşullara veryansın etmek isteyenlerce arada sırada hatırlatılacak makul bir emsale dönüşeceğinizi ve birkaç yılınızın dört duvar arasında ziyan olacağını öngörebiliyordunuz.”

“Evet.”

“Bu ülkeye inanıyor musunuz F Bey? Cevap vermeden evvel soruma açıklık getirmeme izin verin. Bu ülkenin bir gün gerçekten demokratik değerleri benimseyeceğine, gerçeklerle ve tarihiyle yüzleşebileceğine, din ve inanç özgürlüğünü tesis edeceğine, etnik ve cinsel kimliklere saygı göstereceğine, hukukun üstünlüğünü kavrayabileceğine inanıyor musunuz?”

“Evet.”

Yabancı salondaki sessizlikten rahatsız olmuşa benziyordu, arkasına dönüp kalabalığa nasıl bir işaret verdiyse önce birinin kıkırtısı yükseldi, hemen ardından bu öncü kıkırtıya yenileri eklendi. Kıkırtı ve kıkırtılar salonun ahşap duvarlarında çınlıyordu. Aralarındaki mesafe azalınca Yabancı lakabını verdiği sorgucunun da diğerleri gibi kendi suretine sahip olduğundan emin oldu. Adam bir el hareketi yapınca herkes katı disiplinden geçmiş erler gibi dudaklarını kenetledi, salon tekrar sükûnete kavuştu.

“Duyamadım,” dedi Yabancı eğri eğri sırtarak.

F genzini temizledi.

“Hayır inanmıyorum.”

Yabancı ona memnun adımlarla yaklaştı. Ellerini cübbe altından geriye atıp birleştirdi. Serinkanlı bir tebessümle, “Şimdi toparlayalım,” dedi. “İstikbaline zerre umut beslemediğiniz bir ülkede, tutuklanmanızdan gayri hiçbir şey değiştirmeyecek bir yolsuzluk haberinin altına imzanızı atarken esas arzunuz neydi? Ne diye böyle bir şey yaptınız?”

Sermet üçüncü kez aramaktaydı. En sonunda telefonu açtı.

“Fevzi hele şükür açtın ya! Neredesin sen?”

“Hiçbir yerde.”

“Gelen seslere bakılırsa hiç de hiçbir yerde değilsin.”

Televizyonun sesini kısıyor.

“Ne oldu?”

“Sana ikisi kötü biri iyi tam üç haberim var. Hazır mısınız? İlk şü. Bugün kapıma ne bıraktılar bil bakalım.”

“Don ve atlet mi?”

“Nasıl? Ha bir saniye, senin kapına da bıraktılar.”

“Hı hı.”

Demek ki hediye paketini bırakanlar aşağı kattaki komşuları değildi.

“Hiç aklıma gelmemişti ya. Neyse bunu konuşuruz. İkinci haberim ise şöyle. Gazetenin internet sitesine erişim engeli getirmişler.”

“Twitter’da gördüm. Eh, bunu zaten tahmin ediyorduk, geç bile kaldılar.”

“İyi gelişmeye geliyorum. Rüştü aradı. Bunların Youtube’da kanalları var ya... İkinizden biri gelebilir mi diye sordu. Canlı yayın için. Akşam uyar mı sana?”

“Ben canlı yayına falan çıkmam.”

“Hayda!”

“Benden daha hâkimsin dosyaya. Üstelik senin diksiyonun daha iyi. Sen çık işte.”

“Sen iyi misin? Ne müziği geliyor öyle?”

“Geldin mi büroya?”

“Evet, yarım saat oluyor.”

“Tamam. Yedikule’ye uğrayacağım, oradan gazeteye geçirim.”

Birkaç gündür yalnızken giriştiği işe koyuluyor. Meral’in Twitter sayfasını açıyor, karısını takip eden binlerce kişi arasında ismi A ile başlayan erkeklerin profillerini, yakışıklılık düzeyine göre inceliyor. Birkaçının ismini not alıyor. Meral’in internette M ismiyle yazdığı günceye girip geçen gece ne yazdığına bakıyor. Dişe dokunur bir şey yok, çalıştığı dergidekilere vermiş veriştirmiş, izlediği bir diziyi yorumlamış. Ancak çoğu paragrafın yazılış amacı âdet yerini bulsun diye sanki. Son paragrafta ise yaşamının orta yerinde patlayan nükleer bombadan söz açmış. Kocasının tuhaf davranışlarından yakınmış. Gazetede ki habere de üstü kapalı değinmiş. Yalnız,

takdir edilesi bir eylem olarak değil, “akla mantığa sığmayan, affedilmez bir hata” olarak... Sıkılıyor. Son olarak Meral’in Instagram profilini açıp bilhassa yorum yazarları inceliyor. Karısının şezlong üzerinde yüzükoyun yatarken çektiği fotoğrafın altındaki yorumlar onu köpürtüyor.

Harika görünüyorsunuz Meral Hanım.

Ooo şahane...

Neden tanga değil:(((

Gözlerini ovuşturuyor. Dünyanın çivisinin çıktığını düşünüyor Fevzi; orta yaşının her ilkenin, her inancın, her sorumluluğun laçkalaştığı böyle bir döneme denk gelmesine lanet ediyor. Nikâhlı eşi yarı çıplak fotoğrafını ulu orta millete gösteriyor, millet göz ziyafeti çekip yorum yazıyor ve bu artık normal olarak görülüyor. Olacak şey değil. Meral’e mesaj yazıyor.

Ben: Instagram’daki bikinili fotoğrafını kaldır.

Gönder butonuna milimetreler kala parmağını geri çekiyor. Meral zaten pususunu kurmuş, sabırla böyle bir hata yapmasını beklemiyor mu kaç gündür? Fevzi şu ana dek eşiyle mücadelelerinde bile isteye cephe savaşından kaçınmış, bir gerilla gibi davranarak hasmına küçük fakat iyileşmesi zaman alacak darbeler indirmeyi tercih etmişti. Esas savaşın tamamları çaldığında Meral’in öyle çok yarası olmalıydı ki manevra kabiliyeti kısıtlanmalı, gözyaşlarıyla, duygusal tiratlarla, isterik davranışlarla Fevzi’yi çember içine alamamalı; kocasının onun ne mal olduğunu tane tane anlatacağı ve hayatı boyunca unutamayacağı nutuk esnasında çekip gidememeliydi.

Mesajı siliyor.

Telefonu kenara atıp bir süre operayı izliyor. Aldatıldığını

öğrenen Canio'nun karısını sahnede, seyircilerin ortasında bıçaklayışı, seyircilerin her şeyi önce oyun zannetmesi, sonra şahit oldukları sahnenin gerçek olduğuna uyanıp çığlık atışları, özellikle Silvio'nun öldürülüşü içinin yağlarını eritiyor. Canio'nun son anlarda belki suçunun ağırlığı, belki acısının hâlâ yerli yerinde olduğunu anlamasıyla ölü karısını kolları arasına alıp *Komedi Bitti* diye haykırdığı an oynatıcıyı durduruyor, Canio rolündeki Pavarotti'yi bir tablo gibi izliyor. İstiraba boğulmuş bu yüzde ona haykıran bir şey saklı, yalnızca onun duyabileceği bir şey...

Saatin tik takları, aşağı caddeden tek tük korna sesleri, bir de bilinmez kaç sokak öteden bir müezzinin sesinden artakalan sessizliğe gömülüyor. Halının desenlerinden hayali yaratıklar yaratıyor, döşemede yürüyen, cinsini bilmediği küçük bir örümceği gözleriyle takip ediyor.

Ev boğuyor onu, balkona çıkıyor. *Swann'ların Tarafı*'nda Legrandin'in bir sözünü hatırlıyor. *Hayatımızın üstünde hep bir gökyüzü parçası bulundurmaya çalışın.* Fındıkzade'nin silme betondan manzarasına ve bu berbat binaların arasına varlığını sıkıştırabilmiş mavi göğe veriyor kendini. Bir asır önce daha az ev, daha az savaş, daha az insan, daha az gürültü varken Proust'un vardı bir bildiği, diyor kendine, ama baksana şimdi bir gönlün sızısına dahi yetmiyor cümle göğün mavisi. Park halindeki otomobiller arasında ön camı açık olan beyaz araç ilgisini çekiyor. Bir adam kolunu otomobilin camından uzatmış, sigara içiyor. Takibe mi alındı? Yok canım, diyor kendine, niye takip etsinler? Niye etmesinler? Bu anksiyete krizleri onu öldürecek. Dertlerin, sıkıntıların onu mengene gibi sıkıp suyunu çıkardığı zamanlarda ta çocukluğunda, anne babasının kavga ettiği akşamlarda icat ettiği oyuna başlayıp intiharını tasarlıyor. Her şeyin kendi tasarru-

funda oluşu, biraz acıya tahammül gösterme yürekliğiyle şu ağır mı ağır gövdeden kurtulabileceğini bilmek onu hep biraz gevşetiyor, ne var ki olmadık zamanlarda müsrifçe sığındığı bu kara şarabın bir gün bir şekilde onu zehirleyeceğini, her düşüne, her eylemine, her kararına sızacağını ve günün birinde kendini hayal değil gerçekten intihar ederken bulacağını seziyor. Balkondan atladığını düşünüyor şimdi. Düşme ivmesini hesaplıyor. En fazla bir saniye... Yetmez. Çatıdan atlamalı. Sahneyi değiştiriyor, çatıda, kiremitlerin üstünde olduğunu hayal ediyor. Şimdi en az iki saniye. Ondan sonra hakkında gözaltı kararı mı çıkmış, karısı mı aldatmış, borcu harcı mı varmış, iyi biriymiş, kötü biriymiş, o ne demiş, bu ne demiş, ona ne?

Firdevs Hanım'ın apartman bahçesinin köşesinde toprağı kazdığını görür görmez huzur seansına ara veriyor.

İçeriye geçiyor. Bilgisayarı kapatıyor. Dışarı çıkmak için hazırlığa başlıyor. Kot pantolon - kısa kollu gömlek ikilisinde karar kılıyor. Ayakkabılarını giyiyor. Evden çıkıp kapıyı kilitliyor. Bir kat inince aşağı dairenin kapısı önünde duruyor. Kapıyı çalıp eşi adına özür dilemek niyetinde. Ne söyleyeceğini tasarlarken Firdevs Hanım'a yakalanıyor.

“Nasılsın Fevzi oğlum. Onlara baktıysan memlekete gittiler, bir haftadır yoklar.”

“Bilmiyordum. Ben de... Her neyse... Bu arada iyiyim, sizi sormalı?”

“İyi diyelim iyi olalım çocuğum,” deyip dizlerini gösteriyor yaşlı kadın.

“Şu romatizma beni öldürecek. Demedi deme, bugün, hadi olmadı yarın kesin yağmur yağar.”

Firdevs Hanım yanıt vermesine imkân bırakmadan çil çil takdirle dün gazetedeki haberi okuduğunu, kendisi gibi bir

komşuya sahip olduğu için iftihar ettiğini, dahası, hısım akrabayı arayıp o haberi yapan gazeteci var ya o gazeteci, aşağı katımda oturuyor, diyerek böbürlendiğini safiyane bir ifadeyle paylaşırken sanki bir yandan da şu bozuk gözlere, şu diz ağrısına, içti miydi uyutan onca hapa rağmen dört sayfa on altı sütunluk haberi itinayla, satır satır okumasına mukabil al gülüm ver gülüm komşusunun takdirini bekliyor. Ama Fevzi ona istediğini vermiyor.

“Gelecekler mi peki?”

“Bekliyoruz, birkaç güne gelirler sanırım.”

“Hiç üzülme oğlum, bugün sen, yarın onlar... Hiç üzülme.”

“Sağ olun.”

Kadının elindeki küçük küreği işaret ediyor.

“Bahçeyi mi düzenliyordunuz?”

“Hiç sorma. Muhabbet kuşum öldü. Onu gömdüm.”

“Hadi ya, çok üzüldüm. Uyardım sizi ama, veterineri götürseydiniz keşke. Neyse olan olmuş.”

Bu sözleriyle kadının yarasına tuz bastığını bilmek şöyle dursun, bunu bilerek yaptığını hissetmek canını sıkıyor. Sohbeti orta yerinde kesip acelesi olduğunu söyleyerek demir kapıya fırlıyor. Apartmanın basamaklarında bir kız çocuğu oturmakta. Karşı dairedeki komşuların çocukları olmalı. Çocuk onun farkında değil, bebeğinin saçlarını taramakla meşgul.

Belki bir çocuğumuz olsaydı...

Yabancı “Demek öyle,” dedi. “Neticesinde hakikat ortaya çıkacaksa en sapa yollara girmekte beis görmediğimi belirtmek isterim. Az önceki sorumu kenara alarak size şunu sormama izin verin. Neden hâlâ baba değilsiniz?”

“Bir ara M konusunu açmıştı, istemedim.”

“Çünkü?”

“Çünkü karımın bipolar bozukluğu var. Hastalık çocuğa geçebilir.”

Yabancı hüznle ellerini göğsünde birleştirdi “Doğmamış çocuğunuzun istikbalini düşünüp baba olmaya-
rak göstermiş olduğunuz fedakârlık gerçekten yüreğimi
dağlıyor.”

Bir çırpıda sol kolunu mahkeme salonundaki kalabalığa doğrultup gürlledi. “Bu salondaki bir kişi bile söylediklerinize inanmıyor. Siz de inanmıyorsunuz.”

“Durun tahmin edeyim, babamla aram iyi olmadığı için, onun soyunu devam ettirmek istememiş olabilir miyim?”

“Ah sizin şu mutat bilgiç tavırlarınız! Baba olmak istemediniz çünkü size yaşlandığınızı hatırlatan, her geçen gün büyürken mezara bir adım daha yaklaştığınızı gösteren bir varlığın evinizde dolanmasını istemediniz. Siz bencil, yalnızca kendini düşünen bir adamsınız.”

“Ben olsam bunu bencillik olarak yorumlamazdım. Öyle olsa bile bencillik bir suç değil.”

“Bahse varım buradaki konuklar arasında bencilliğin yanlış olduğunu ileri sürecektir sayısız iç ses bulabiliriz. Oysa ben, bencilliğinizi bir suç olarak öne sürmedim. Doğrusu, her şeyi sevmeye ve her şeye saygı duymaya şartlandırıldığımız, bir anlığına kendimizi sevmeye cüret etmeyelim, hemen ayıplandığımız böylesi bir dönemde bencillikte devrimsel bir tını olduğunu inkâr edemem.”

“O halde?”

“Eşiniz hanımefendi ilaçlarını aldığı müddetçe sorun yaşamıyor. Tirajı iyi bir edebiyat dergisinde editör, iyi bir maaşı var, sizden daha fazla arkadaşı olduğu tartışma gö-

türmez, düzenli olarak spor yapıyor, sizden daha az sigara içiyor, içkiye meraklı değil, sosyal etkinliklere katılmayı seviyor, eğlenmeyi biliyor, sözün kısası sizden daha sağlıklı ve toplumla uyumlu biri.”

F biraz düşündükten sonra Yabancı’ya hak vermek zorunda olduğunu hissetti.

“Bir süre evlenmeden beraber yaşadınız. Dünkü oturma da belirttiğiniz göre evlenme teklifinde bulunan sizsiniz.”

“Nereye varmak istiyorsunuz?”

“Sizin gibi batı değerlerini benimsemiş, cinsel ilişki için evlilik şartı koşmayan iki insan çocuk yapmak dışında niçin evlenir? İtiraz etmediğiniz için devam ediyorum. Peki, şimdi eldekileri toplayalım. Çocuk sahibi olmak istemeyen taraf sizsiniz, evlilik teklifinde bulunan da sizsiniz. Karınız çocuk yapabiliriz dediğinde, tüm olumlu yönlerini öteleyip kabahati ona yükleyerek, bu olayın onda nasıl bir duygusal kırılmaya yol açacağını hesaba katmadan bu isteği geri çeviren sizsiniz. Güzel, reddetmiyorsunuz. O halde tüm bunlara dayanarak, evlilik akdinizin temelinde bir arzunun, yalnız, tumturaklı kelimelerle süslemeye pek hevesli olduğunuz türden bir arzu değil, eşinizi elde tutma, eşinize sahip olma, bir başka deyişle, ona hükmetme arzusunun barındığını düşünsem... çok mu ileri gitmiş olurdum?”

“Diyelim ki öyle, ee?”

“Eğer çıkarımım doğruysa bu safi bencillik değil, düpedüz bilinçli bir kötülük olurdu F Bey ve bu her şeyi değiştirir.”

“Ya onun bana yaptığı?”

“Ne buyurdun abim,” diye soruyor taksi şoförü.

“Hiç, öyle dalmışım,” diye cevap veriyor. Taksi şoförü aldı-

ğı cevaptan tatmin olmuyor. Beyazları sarıya çalan gözleriyle ara sıra dikiz aynasından onu takip ediyor.

Fevzi camı açıp kolunu camdan sarkıtıyor. Havanın parmakları arasından süzölüp gıdıklaması hoşuna gidiyor.

Billboard'lardaki tanıdık simaya, yeni romanının yanında kahrılı bir ifadeyle dikilen Cihan'a takılıyor bakışları. Yeni yayınevi reklam için oluk oluk para akıtmış olmalı. Öğrencilik yıllarında ev arkadaşlığı yaptıkları, gülüp eğlendikleri, atışıp dertleştikleri günleri özlüyor. Keşke Cihan İstanbul'da olsaydı, kafamı dağıtırdı hergele, diye iç geçiriyor. Bir dostla konuşmaya ihtiyacı var. Adem'le araları mesafeli, anca bayram seyranda birbirlerini arıyorlar; hoş, telefonla arayıp aldatıldım mı diyecek? Cengiz... Cengiz iyidir hoştur da başına gelenlerden sonra tüm gün bilgisayar başında ot içip çeviri yapmaktan başka bir şey yapmıyor. Hem daha dün uğramadı mı evine? Sermet ile konuşabilir. Evet. Evet de Sermet Meral ile çok içli dışlı, ağzında bakla ıslanmayacaktır.

Taksi annesinin yattığı Kozlu Mezarlığı önünde kırmızı ışıktaki duruyor. Annesiyle konuşabilir. Bir demet çiçek alıp mezarlık kâtibinin önünde bitebilir. Mezarlık defterinde annesinin ölüm tarihini gördüğünde kâtibin yüzünde ayıplayan, anlamayan, anlayamayan bir ifade dalgalanacaktır. "Anan yirmi dört sene evvel göçmüş gitmiş, bir kez bile gelip kabrini ziyaret etmedin mi? Bir dua okumadın mı? Sucu çocuklara mezarı yikatmadın mı, bir çiçek ekemedin mi," diye sormasına gerek bırakmayan gözlerini tüm varlığı üzerinde küçümseyerek gezindirecektir. O halde tek başına aramalı mezarı. Hoş, bulsa ne olacak? Anne ben geldim mi diyecek? Hani o öğlen bizi görmeye geldiğinde seni eve almayan, sana orospu diye bağırın şu oğlun vardı ya hani. Bak ben geldim işte. Bilmiyordum anne mi diyecek?

Yoo yalan. Yalpalaya yalpalaya uzaklaşmasını izlerken biliyordu oysa. Yele bıraktığı kınalı saçları mıydı kötü bir şey olacak diyen? Sendeleyişi mi? Dosdoğru istasyona gidişi mi?

Yabancı zoraki gülümsedi. “Dönüp bakmaması,” dedi. Hırçın tavrı çözülmüştü. Dalgın bakışlarını zeminde dolandırdı. “Daha çocukluğumuzdan itibaren annemizle aramızda cereyan eden bir gelenektir bu. Bir yere giderken omzunun gerisinden dönüp bakar, el sallar, karşılık verdik. Oysa o gün dönüp bakmamıştı bize.”

F cevap vermedi. Kısa bir sessizliğin ardından Yabancı canlandı, öksürdü ve elindeki dosyayı açtı.

“Size basit sorular soracağım. Basit cevaplar gerektiren basit sorular. İstanbul’a göçmüş bir ailesiniz değil mi?”

“Baba tarafından evet. Annem İstanbul doğumluydu.”

“Babanız tren istasyonunda çalışan bir memurdu.”

“Evet. Bir süre bekçilik yaptı, sonra veznede...”

“Ben cevabımı aldım. Anne babanız nasıl tanışmış?”

“Annem bir gün Yedikule İstasyonu’nda cinnet geçiriyor. Kendini trenin altına atacakken babam son anda yetişip kurtarıyor. Siz söylemeden ben söyleyeyim, evet, tam bir klişe ama gerçek bu, böyle tanışmışlar. O olaydan sonra sık sık karşılaşıyorlar. Önce selam, nasılsın falan, sonra havadan sudan konuşmalar derken bir bakıyorlar arkadaş olmuşlar. Babam annemin derdini dinliyor, dinledikçe saplantılı şekilde karşılaşmalarının tesadüfi olduğunu, annemi iyileştirebileceğini düşünmeye başlıyor, sonra bir buluşmalarında cesaretini toplayıp evlenelim diyor.”

“Saplantı?”

“Kendini akıbeti belli bir hikâyenin ortasına bir kurban olarak yerleştirmek en hafif tabirle başka nasıl izah edilebilir?”

“Ne zamandan beri sevmek, iyilik yapmak ve bunun için her şeyi göze almak saplantı alameti oldu?”

“İsa’dan beri.”

Verdiği alaycı yanıttan sonra Yabancı bir süre kararlılıkla gözlerinin içine baktı. Sorgucunun dudağının bir ucu azar azar yukarı kıvrıldı, göğüs geçirdi.

“Peki, öyle olsun. Sizin deyişinizle, tırnak içinde bir saplantı sonucu gerçekleşen bu evliliğin ilk meyvesi olarak siz dünyaya geldiniz. Nasıl bir çocuktunuz?”

“Bekleneni veremeyen bir çocuktum.”

“Beklenen derken?”

“Bir erkek çocuktan beklenen neyse onu veremeyen bir çocuktum. Sokağa çıkıp top oynamak, kavga etmek dururken kupon biriktirip cilt cilt aldığımız ansiklopedileri açıp okumayı severdim. Klasik müzik, batı pop müziği falan dinlemeyi seviyordum. Türkü dinlemezdim mesela. Babam bağlama kursuna yollamıştı, kaçmıştım. Çıtkırıldımın tekiydim, üç ay tatillerinde nereye çırak olarak verilsem işi elime yüzüme bulaştırırdım. Yazmayı seviyordum. Neden gülüyorsunuz?”

“Mesele kendinizi anlatmak olunca sular seller gibisiniz de ondan. Sizi tutabilene aşk olsun. Ne yapmamızı istersiniz? Çocukluğunuzda bile sıradan biri olmadığınızı işaret etmek dışında hiçbir işe yaramayan bu bilgilerle mest olup sizi alkışlayalım mı? İster misiniz bunu?”

Alnı kırıştı. “Hayır amacım bu değildi.”

“Öyleyse konuya dönelim. Annenizin babanızı yeterince sevmediğinin farkındaydınız. Nasıl anlamıştınız bunu?”

“Nadiren güldüğünü görürdük. Ketumdu, konuşursa israfa kaçmazdı. Sıklıkla melankolik şarkılar dinlerdi.”

“Başka?”

“Pencere kenarına oturup birinin yolunu gözler gibi dalar, ha bire sigara içerdi.”

“Ne var bunda?”

“Eşi ve çocukları evdeyken, yani bekleyebileceği kimse yokken bunu yapardı.”

“Hımm. Boşanmak istediğinde şaşırmış mıydınız?”

“Anlamıyorum, burada toplanma amacımız bu değildi ki. Neden şimdi o günlere mercek uzatıyoruz?”

“Lüzum görüldüğü için. Lütfen cevap verin.”

F zoraki “Hayır,” diye mırıldandı.

“Lütfen yüksek sesle konuşun.”

“Hayır, şaşırmamıştım!”

“Osmanbey’de çalıştığı pasajda başka bir adamla konuştuğuna ilişkin dedikodular mahallenize vardığında muhakkak öfkelenmişsiniz ama sergilediğiniz öfke bekleneni vermeye yönelik, ustaca ve bir o kadar kof bir öfkeydi. Babanız eşini evden kovarken ve evde adının anılmasına yasak koyarken görünürde ona destek oluyordunuz, içinizde ise annenize hak veren bir ses vardı.”

F yakasının düğmesini açtı. “Evet.”

“O halde merakımı mazur görün, neden olay günü siz ve kız kardeşinizi görmeye geldiğinde ona kaba davranmıştınız?”

Boğazı düğümlendi bir an. “Çünkü sevgi denen şeyin, aşk mı demeli, ne dersek diyelim işte, o duygunun gayri iradi olduğunu bilecek kadar büyümüştüm.”

“Bu bir önceki sorunun yanıtı F Bey. Ne demeye o gün annenize orospu diye haykırmıştınız? Öfkenizin gerçek sebebi neydi?”

“Çünkü bizi hiç düşünmemişti! Oldu mu? Hayatımız paramparça olacaktı. Babamın yanında mı kalacaktık onun yanında mı?” Duraksadı. “İçimden bir ses anneme

hak vermem, onu dinlemem, onun yanında olmam gerektiğini söylüyordu, söylüyordu fakat başka bir ses, daha karanlık, daha meşum, irin kaynayan ağzıyla sürekli tıslayan başka bir ses gelip diğer sesi bastırdı, katletti o sesi, içimdeki insani her şey katrana bulandı. Ben ben değil dim sanki. O gün sadece zarar vermek, yırtmak, koparmak istiyordum. Biraz daha kapı önünde kalsaydı kapıyı açıp boğazına atılacak, yüzünü darmadağın edecektim. Her şey o kadar kısa sürede oldu ki... Üç gün, sadece üç gün... Daha on yedi yaşındaydım.”

“Yani standartlarınızın bozulmasına gösterdiğiniz bir tepkiydi sadece.”

Yabancıya gıpta etmemek mümkün değildi. Yıllar yılı ne zaman annesi aklına gelse F’yi teselli eden şu alışageldik açıklamanın ne kütlesine ne hacmine aldırış etmişti Yabancı; karşı tarafta merhamet uyandırmaya ve yaşananı insanlık haline yormaya yönelik tüm söz cambazlıklarına acımadan üfleyip sadede gelmiş ve sadedin ne komik, ne anlamsız, ne boş olduğunu vurmuştu yüzüne.

“Gerçekleri konuşalım mı? Kaldıramadığınız şey annenizin mutluluğuna kâfi gelememektir. Geçmişine sünger çekip yeni bir hayat için anne rolüne soyunmuştu. Ne var ki varlığınız yarasına merhem olmadı. Bu yüzden çocukluğunuzdan beri kendinizi hep yetersiz hissettiniz, size böyle hissettirdiği için de annenize hınç dolu bir sevgi beslediniz. Sakın inkâra kalkışmayın, siz babanız ve kardeşinizle TV karşısında otururken onu korkululu pencereden başını uzatmış sigara içerken gördüğünüzde hissettiğiniz şey tastamam buydu. Sevgi, gelgelelim kaynayan, haşlayan bir sevgi... Buna alışmıştınız alışmasına ne var ki bir gün annenizin bir başkasına âşık olduğunu öğrendiğinizde, bir başkasının onu mutlu edebildiğini sırf o adam için ailesini, yani sizi, zira sizin olduğunuz

yerde bir başkası yoktur değil mi, sizi kenara atacağını öğrendiğinizde sevginiz buharlanmış, dipte yalnızca gazez posası kalmıştı. Ona bilinçli olarak zarar vermek istediniz F Bey, bugün komşunuza yaptığınız gibi! Çocuk meselesinde eşinize yaptığınız gibi! Annenizde bir şeyi hesaba katmamıştınız. Mazide yaşadıkları, evliliğindeki mutsuzluğu, dedikodular, babanızın onu sokağa atışı, kız kardeşinizin babanıza desteği, sizin sessizliğiniz... Yeterince hırpalanmıştı. O öğlen babanızın yokluğunda gelip sizi görmek istediğinde -ne büyük iyilik- son darbeyi sizden alacaktı. Taşmasına ramak kalmış bir su bardağına düşen son damlaydı sözleriniz.”

Bir şey arıyordu F, bir şeyi ısıkiyordu, emindi bundan. Salondaki dinleyicileri dikkatle süzdü. Huzursuz bakakları, tedirgin halleri, Yabancı ne zaman onlara dönse dışa vurdukları gerginlik... Dinleyiciden çok rehin alınmışa benziyorlardı.

“Altmış üç lira yetmiş beş kuruş,” diyor kasiyer kız. “Poşet ister misiniz? Tanesi yirmi beş kuruş.”

“Olur, bir tane alayım.”

“Şimdi artık başa dönebiliriz” dedi Yabancı şefkatli bir sesle. “O yolsuzluk haberini niye yaptınız? Ülkenizi düşündüğünüz için mi? Hayır. Siyaset kurumundan yolsuzluğa bulaşmış namussuz kişileri temizlemek maksadıyla mı? Hayır. Gazetecilerin evlerinin basıldığı, terörist ilan edildiği bu ülkede bir dönüşüm yaratmak için mi?”

“Hayır.”

“Hah şöyle.”

“Sermet son aylarda bir tuhaftı. En olmadık zamanlarda İngiltere ve İsviçre’ye gidip gelmişti. Neler döndüğünü sormuştum sormasına, ağzını bıçak açmıyordu. İki hafta

önce akşamüzeri beni ofisine çağırıp fısıf fısıf her şeyi anlattı. Meğer iktidar partisinden muhalif bir grup aracılığı vasıtasıyla son zamanlarda gazetecilerle irtibata geçip ellerindeki yolsuzluk belgelerini yayımlayacak bir cesur yürek arıyormuş. Bilin bakalım herkesin duyar duymaz tabana kuvvet kaçtığı bu haberi yayımlamaya niyetlenen cesur yürek kim çıktı? Sermet tirajı günbegün düşen gazetemiz için bu belgeleri can simidi olarak görüyordu. Belgelerin doğruluğunu teyit etmek için Avrupa’da bir dizi kurumu ziyaret etmişti. Her şey hazırды, yalnız, dile getirmese bile okkanın altına tek başına girmek istemediğini sezdim. Hiç düşünmeden reddettim. Aklımdan zorum yoktu, mantıklı her insan gibi hapse girmek istemiyordum.”

Yabancı dünkü celsenin tutanaklarını okudu. “Şöyle diyorsunuz. ‘Eşimin hemen hemen iki senedir her gece bilgisayarını açıp bir şeyler yazması gözüme çarpıyordu. Bir günlük tuttuğunu biliyordum ve merak içindeydim. Gazetede çalışan genç bir çocuğa danışıp casus bir yazılım edindim ve bu yazılımı eşimin bilgisayarına yolladım. Günlüğün adresini elde edince ne yazmış ne etmiş okumaya koyuldum. Amacım hem gizli, ayıp bir şey yapıyor olmanın eğlencesini tatmak hem de karımın benim hakkımda neler düşündüğünü, günlük hayatımızı nasıl yorumladığını görmektir. Son bölümler beni şaşırtmamıştı fakat sayfaları geriye götürdükçe, güncelerde Bay A koduyla geçen esrarengiz bir adama rastlamaya başladım. Bay A’nın mesaj attığını, Bay A’nın o gece hakkında konuşmak için durmadan onu aradığını, içindeki – onun deyişiyle – manik orospunun Bay A’yı istediğini, Bay A ile buluşup bir otelde beraber olduklarını...’ Eşinizin geçen yıl sizi Bay A kod adlı meçhul biriyle aldattığını öğrenir öğrenmez Sermet Bey’in ofisine dalıp ‘Ben varım,’ dediniz.”

“Tastamam böyle oldu.”

Şayet gözleri onu yanıltmıyorsa salon kapısına içten kilit vurulmuştu. Kimdi bu Allah'ın belası sorgucu?

“Düşüğünüz trajik durum karşısında çoğu erkek hislerine hâkim olamaz fakat siz şehrin banliyösünde bir hapisanede yıllarınızı geçirmenizle sonuçlanacak bir sürecin fitilini ateşlediniz. Şimdi zahmet buyurup bize sebebi açıklayacak mısınız?”

F alaz alaz gözlerini cevabını bekleyen Yabancı'ya dikti. Sorgucunun kim olduğunu anlamıştı.

“Senin yüzünden!”

Yer sarsılmaya başladı. Tavandaki avize bir o yana bir bu yana sallanıp izleyicilerin üstüne düştü. Salonun kolonları çatırdayıp eğiliyor, duvardaki kandiller bir bir devriliyordu. Perdelerin alev alması çok gecikmedi. Sağ kalan iç sesler dehşetle kilitli çıkış kapısı önünde birikmiş, birbirlerini ezmekteydi. Oysa Yabancı yerinden kıpırdamamıştı. Prangalı, yüzü gözü seğiren başka bir iç ses ayaklarını sürüye sürüye Yabancı'ya yaklaştı. Paçavralar kuşanmış bu iç ses dün onu soğukkanlı davranmaya çağıran sorgucuydu. Tutsak, bir elinde silindir şapkaıyla bir baston tutmaktaydı. Diğer kolunda ise bir redingot asılıydı. Yabancı cübbesini çıkarıp redingotunu giyerken tutsağından yardım aldı.

“Siz iyi bir insan değilsiniz,” dedi Yabancı redingotunun düğmelerini iliklerken, “ve sandığınızın aksine bu sizi kötü kılmıyor. Sizi siz kılan tam da bu işte. Ne yaparsanız yapın tatmin olmayacaksınız. Karınıza her baktığınızda sizi aldattığını bileceksiniz. Ne boşanmak ne küfürler yaranızı sağaltacak. Beni dinleyin ve o kaşara ne yapılması gerekiyorsa yapın.”

F yerinden kalktı. Elinde bir market poşeti vardı. Kendi kendine konuşmaktaydı. “Yeni romana böyle klişe bir kısım eklersem tefe koyulurum.”

“Yeni roman mı,” diye haykırdı Yabancı. Başını sallayıp dövünerek güldü bir süre. Ardında her şeyi kasıp kavuran alevlerle ilgilenmiyordu. “Seni gidi dangalak, gerçekten buna inanıyor olamazsın! Yeni roman ha? Bu duruşmanın yeni romanla bir ilgisi yok. Aldatıldığını öğrenince ben hariç bütün iç seslerini toplayıp ne yapman gerektiğine karar vermeye çalıştın. Başarabildin mi? Söylesene, başarabildin mi?”

F tepki vermedi. Sol tarafında kalan demir kapıya yürüdü. Yabancı arkasından tekrar gürledi.

“Annen meselesinde bana kırgın olduğunun farkındayım ama gerçeklerle yüzleş.” Diri diri yanmakta olan diğer iç sesleri gösterdi. “Şu asalaklara değil, yalnızca bana ihtiyacın var. Ve ta da! İşte buradayım!”

Bahçe

Yedikule İstasyon Caddesi'nde, üç katlı eski bir apartmanın önünde aşağı yukarı beş dakikadır dikilmekte. Sigarasının bitmesini bekliyor. Çocukluğunda kırıklı karne getirdiğinde nasılsa öyle. Sanki evin içinde ona bağırarak için bekleyen bir baba var. Omuzları devrik. Tabanlarını kaldırımın kenarına sürtüyor durmadan. Gerginliği azalacağı benzemiyor. Onu teselli eden yegâne şey caddeye bakan pencerelerin boş olması. Tanrı ev kadınlarını televizyona bağlayan tüm o aptal saptal yemek programlarını kutsasın!

Olmuşla ölmüşe çare yok. İzmiriti fırlatıp market poşetini kaldırıma bırakıyor. Anahtarlıkta senelerdir kullanmadığı anahtarı buluyor, bir soluk alıp kapıyı açıyor.

Yavaş adımlarla giriş katındaki dairenin kapısına yürüyor. Kapının değiştirildiğini, girişe çelik bir kapı takıldığını anlayınca anahtarlığı cebine koyup kapıya vuruyor. İçeriden hızla koşan birinin gitgide yaklaşan adım seslerini işitiyor. Kapıyı açan tülbentli, kısa boylu, buğday tenli, taş çatlasın on altı yaşlarında bir kız. Bir yabancıyla burun buruna gelindiğinde suya düşen damlanın çırpıntısı gibi insanın yüzünde belirip kaybolan bir anlık garipseyişi kızın beyzi yüzünde yakalamakta hiç güçlük çekmiyor Fevzi. Kıza kendini tanıtıyor, ayakkabılarını çıkarıp içeri giriyor. Kız elinden poşeti alıyor.

“Kahvaltılık aldım, yağ re el peynir falan, sana zahmet buzdolabına koyarsın. Babanla annen nerede?”

“ imdi arayacağım,” deyip kayboluyor k z. K zın aksanında adını koyamadığı sıra d   bir şey Fevzi’yi bocalatıyor fakat öyle huzursuz ki, bu gizeme kafa yormayacak. Salondaki  i ek desenli kanepeye   k yor. Cebinden kâğıt mendil çıkarıp alnını siliyor. Bir zamanlar  u köşesinde kıvrılıp uyuduğu,  u köşesinde yemek yediği,  u tarafında porno dergilerini sakladđı, şurada annesinin biraz olsun y  n  güldürmek için Gülizar ile *Bu Son Olsun*’a eşlik ettiği,  u köşesinde babasından tavra oynamayı öğrendiği ve tam burada maaile TRT’nin yılba ı programını izledikleri evde, o günlerden bugüne kalan tek şey salon duvarında yan yana duran Hz. Ali ile Atatürk portreleri. Bedenini geçmişe ait bir nesne gibi hissediyor.  u kutudan hallice evde, diyor, dört kişi nasıl ya amı ız, hayret.

Zil çalıyor, k z koşarak gelip kapıyı açıyor. Ellili ya larda, kel, tıknaz bir adam heyecanla el pençe divan yaklaşıp elini sıkıyor. Ensesindeki sa lar beyaz, g r ka ları simsiyah. Kesin bizim memleketli, diyor içinden.

“Hazırlıksız yakalandık valla Fevzi Bey. Geleceğinizi bilseydik bir çay demlerdik.”

Pek hazırlıksız sayılmaz. Adam anasını g   , Fevzi’nin ne maksatla geldiğinin gayet bilincinde. Sormasına gerek kalmadan ba lıyor anlatmaya. Babası iyiymi  fakat artık pek konu muyormu . Arada bir kendi anasını soruyormu , onlar da anan öldü Ali Amca diyorlarmı , bir de köyünde bir köpeği varmış, onu soruyormu . Birkaç kez evden ka mı , sahilde bulmuşlar çok   k r. Ara sıra heyheyleniyormu , neyse ki huyuna suyuna gitmeyi  ğrenmi ler. Altına yapmıyormu . Yalnız... Ayıptır söylemesi tuvalette hedefi  a ırıp pantolonunu kirlettiği oluyormuş. O da bazen... Geceleri yatak odasının

kapısını kilitliyorlarmış, kızmasınmış buna mecburlarmış, neme lazım ya kendine zarar verirseymiş, son zamanlarda bahçeye kafayı takmışmış, bahçeyi güzelleştirecekmiş, bugün yarın otları temizleyeceklermiş, evi solucanlar böcekler basacakmış ama olsunmuş, sevapmış, Gülizar Hanım'dan bu yüzden bu ay fazla para istemişmiş, babasını görmek ister miymiş, niye rahatsızlık verecekmiş, hiç olur muymuş, teras katındaymış, sağ olsunlar yukarı komşular Ali Amca'yı terasa çıkartıyorlarmış, garibim hava alıyormuş.

Adamın çenesi yavaşlamaya yüz tutunca baştan beri merak ettiği şeyi, yani adamın ismini soruyor Fevzi. Miraç'mış adı, çok kutsal bir admış, gene de bir hayrını görememiş. Okuyamamış, el kapısında köpek gibi çalışmış, gün gelmiş üç öğün çorba içmiş, arazisi varmış ama kardeşi olacak şerefsiz ondan vekâletname alıp arazinin üstüne çökmüş, ara ki bulasın. Karısı oğlunu alarak evi terk etmiş, bir ara içkiye vermiş kendini, sonra toparlamış, o fabrika senin bu bekçi kulübesi benim, nerede iş varsa oraya gitmiş, şükür emekli olmuş olmasına da banka avukatları kaşla göz arasında elinden muvafakat almışlar iyi mi, öyle öyle, insan nereye imza attığını bilmeliymiş, sözün kısası emekli aylığına haciz gelmiş. N'aparsın?

“Ama Allah bir kapıyı kapadı mı başka kapıyı açıyor Fevzi Bey. Bir gün kahvehanede otururken arkadaş geldi, dedi Almanya'dan bir hanım geldi, babası hastaymış, ona bakacak, yemeğini yedirecek, ilacını içirecek biri lazımmış, deme dedim, öyle öyle, dedi, hemen koştum geldim. Bir de memleketli çıktık iyi mi?” Dizlerini döverek kah kah gülüyor, sanki başa gelebilecek en güzel şey memleketli çıkmak. “Siz Hozat'tan, biz Ovacık'tan.”

Fevzi birden ayaklanıyor. “Bir bahçeyi göreyim.” Bahçeye açılan kapıya giderken babasının yatak odasına bakınıyor

önce. Peşinden onbaşı gibi iki büküm gelen adama “Şu sandık hiç açıldı mı?” diye soruyor.

“Ohooo! Ali Amca kimseyi dokundurtmaz o sandığa.”

Bakışlarını mutfakta çay demleyen kıza çeviriyor. Yanlış mı gördü? Kızın çaydanlığa uzanan sol elinin yüzük parmağında alyans mı vardı?

Ellerini beline koyup çok anlarmış gibi bahçeyi inceliyor.

Yan bahçeden kendi bahçelerine sırnaşan yenidünya ağacının hâlen orada oluşu onu allak bullak edip geçmişin girdabına attı. Annesinin ayağıyla sabitlediği merdivenin en üst basamağında dengede durmaya çalışıp topladığı erikleri kız kardeşinin kucağındaki sepete attığı ve bazen de sırf pisliğine alnının tam ortasını hedef aldığı yaz günleri cisimlendi önünde. Kömürlüğe sığınmış bir kedi yavrusu bulduklarında annesinin yüzüne yerleşen ve sanki düğün derneğe gitmiş de makyajından birkaç sim kalmış gibi günlerce yanaklarında harelenen mutluluk, babasının o mucizevi mutluluğu alıkoymak için kediye yuva yapayım derken tahtaların çivilerin arasında perişan olduğu ve en sonunda küfür kıyamet Marangoz Seyfi’yi çağırdığı pazar günü, kara bata çıka kartopu oynadıkları, ilk kez bir ailenin aynı anda aynı duyguyu paylaşabileceğini öğrendiği 1987 Mart sabahı, sağanağa yakalanmadan apar topar çamaşırları toplayan annesinin çevresinde dört dönüp, dinliyor mu dinlemiyor mu bakmadan kurulmuş makine gibi okuduğu külçe ağırlığındaki kitapların özetlerini anlattığı sonbahar...

Bunları hatırlayıp içlenmenin sana bir faydası yok.

“Bir şey mi dediniz?”

Miraç hizasına geliyor, onu taklit ederek ellerini beline koyuyor.

“Dediğim gibi varmış değil mi Fevzi Bey?”

Dediği gibi var. Her yanı ot bürümüş. Bahçenin diğer tarafında çatısı çökmüş kömürlüğe, babasının suntalarını söküp üst üste yığıldığı eski eşyalara, paramparça olmuş kedi evine, fırçalara, çerçevelere, küreğe, paslanmış merdivene, boya kutularına bakıyor. O sıra tekir bir kedi bacakları arasında dolaşarak sürtünüyor. Ayağıyla uzaklaştırıyor hayvanı.

“Besliyor musunuz?”

Miraç bir zemine, bir ona bakıyor. “Neyi?”

Ayak ucunu gösterip “Kediyi,” der demez hayvanın kaybolduğunu fark ediyor. “Daha şimdi buradaydı.”

“Vallahi gözümden kaçtı. Ama buralarda çok kedi var, onlardan biridir.”

“Bu bahçeye ne yapmak istiyor şimdi?”

“İşte dediğine göre ortaya süs havuzu yapacakmış, etrafına çiçek tarhları yerleştirecekmiş. Bir de küçük küçük taşlardan bir yol yapacakmış.”

“Süs havuzuna balık istiyor mu? Hey Allah’ım ya. Neden insanlar yaşlandıkça bahçelere heves eder, hiç anlamıyorum?”

Basit. Büyüyünce çekip gitmeyecek, sonsuza kadar onlara muhtaç kalacak evlatları olsun istiyorlar.

“Kendimi şu an babasının küçük dünyasına gelip o dünyaya burun kıvıran Verhovenski gibi hissediyorum,” diye mırıldanıyor.

Miraç Fevzi’ye bön bön bakmakta. Haklı. Bir türlü şu huyunu bırakamadı gitti. Kaç yaşına geldi, insanlara bilmedikleri şeylerden söz edip kendini yüceltmekten, bu küçük hazların büyüünden vazgeçemedi. Özü kabahatinden beter “Dostoyevski’nin Neçayev’dan esinlenerek yarattığı nihilist bir karakter,” diye açıklama yapıyor. Bu açıklamanın onu daha da gülünçleştirdiğini sezinliyor. Evden çıkıp gittiğinde

Miraç'ın en yakın kahvehaneye damlaması, ceketini sandalyeye asarken millete "Biliyor musunuz bugün kim geldi? Ali Amca'nın şu vefasız kılıkuyruk oğlu var ya, hah o geldi," demesi, nasıl biri olduğunu soranlara "Tuhaf adam valla, Verhovenksi dostomevski falan bir şeyler söyleyip duruyor," diye yanıt verışı aklında canlanıyor.

Adamın zoruyla terasa çıkmaya ikna oluyor. Miraç merdivenlerde önünde giderken yukarı katlarda kimlerin oturduğunu anlatıyor rehber gibi. En üst katta evli bir çift oturuyormuş, iyiliksever insanlarmış, sağ olsunlar Ali Bey'i de çok seviyorlarmış, terasa çıkmasına izin veriyorlarmış.

"Eskiden de emekli bir çift yaşıyordu o katta. Vefat ettiler. Mangala çağırırlardı."

İstemediği bir şeyi yapmanın arifesinde korkularını dağıtmak için yerli yersiz konuşmayı da bırakmalı.

Babasını en son yedi sene evvel gördüğü için son basamaklarda bir heyecan basıyor Fevzi'yi. Teras kapısına gelmeden komşularıyla karşılaşılıyor. Uzatılan elleri tutup salladı mı, ismini söyledi mi, neye nasıl cevap verdi, bilmiyor. Eli ayağı birbirine dolanıp yüreği daralıyor. Terasa çıkar çıkmaz öğle güneşi çarpıyor gözlerine. Elini güneşe siperleyip kısıt-ğı gözlerini önündeki karaltıya diyor. O karaltı peyderpey genişleyip sırtı dönük bir adama evriliyor. Babası plastik bir sandalyenin üstüne kurulmuş, Marmara Denizi'ne mi, hayatının çoğunu geçirdiği Yedikule Tren İstasyonu'na mı, Cer atölyesine inşa edilen rezidanslara mı, kim bilir nereye, bir yere dalmış. Üstünde bir gömlek, altında çizgili pijama, Biraz küçülmüş mü ne? O eski heybeti yok. Zayıflamış, tepesi daha açılmış. İkide bir elini kafasına götürüp kaşır. Bu görüntü aklına başka bir görüntüyü getiriyor. Eski komşuları onları terasta mangala çağırdığında O ve Gülizar komşulara yardım

ederken terasta bir başına yine böyle sandalyede oturup ufka daldardı bir süre. Hatta bu anlardan esinle bir pasaj yazmamış mıydı ergenliğinde?

Bazen onu denize karşı sigara içerken görüyorsun. Yalnızca eşinin mesaiye kaldığını öğrendiğinde geliveren şu kurşuni bulutların gölgesi düşmüş yüzünün engeli diyarına. Saçlarını dalgalandıran yele karşı dışarıya, tek bir yere, sadece gözlerinin gediğini doldurduğu bir noktaya bakıyor. Olur ya, denizlerin, vadilerin ötesinde, fersah fersah uzakta boyunun yettiğince görebildiği gizli bir ülke vardır, diye kuruyorsun içinden ve orada, göçüp gitmişler arasında oğluna seslenen bir anne de vardır, olur ya, şu esen de rüzgâr değil sesidir, selamı yetmemiştir buraya, yeli kalmıştır anca.

Biliyordu, diye düşünüyor Fevzi. Annemin, başka biriyle birlikte olduğunu, bazı akşamlar iş çıkışı onunla buluştuğunu biliyordu. Bilmezlikten gelmek ile her şeyi yıkmak arasında bocalayıp duruyordu ve ben bu sessizliği, bu içe gömülüğü babalık olarak yorumluyordum.

Miraç babasının kulağına eğilip “Ali Amca bak oğlun geldi,” diyor. Babası tepki vermiyor. Sahiden durumu kötü. Çenesinde kabuk bağlamış gırla yara; avurtlar çökmüş, gözleri çukurlarda kaybolmuş. Nadiren kapatıyor göz kapaklarını. Bir tek Miraç ikinci bir girişimde bulununca “Kara nerede kaldı,” diye mızıldanıyor. Bakıcı hemen açıklıyor, bu Kara var ya Kara, babasının ta köyünde, çocukluğunda beslediği bir enikmiş. Uyuz olmuş, vurup öldürmüşler, Allah’ın işi işte, hiç unutmamış.

“Ama maşallah bizi bir kalemde unutmuş.”

“Hayır,” diyor Miraç, yine de verdiği yanıtta yıllar yılı ara-

yıp sormamış bir evladın bunamış babası tarafından hatırlanmayı beklemesini adaletsiz bulduğunu hissettiren bir nota var.

“Hatırlıyor hatırlıyor, yalnız gün içi, nasıl diyeyim, gidiyor bir yere, yangın çıksa duymaz, öyle bir şey oluyor.”

Babasına ne diyeceğini merakla bekleyen diğer üç kişinin varlığı canını sıkıyor. Ne söyleyeceğinden çok, üç kulak misafirinin arkasından ne konuşacaklarını kuruyor. Adam karısına “Ne suratsız adamdı değil mi? Kız kardeşi gibi değil,” diyecek, karısı da şöyle yanıt verecek. “İnsan babacığım nasılsın der, iyi misin der, bir eksiğin dediğin var mı, der. İskele babası gibi dikildi adamcağızın yanına, sustu kaldı. Ay şaştım kaldım valla. Sen gördün mü şeyi?” Koca merak edecek. “Neyi?” Kadından atik davranacak Miraç. “Hani elini omzuna koyacak gibi olduydu, sonra geri çekti, bunu diyorsunuz değil mi? Ben gördüm. Şaşmamak gerek, Gülizar Hanım abim soğuk yaradılışıdır dediydi.”

Durup dururken “Neyse, bir dahaki gelişimde yine görürüm,” diyerek merdivenlere hareketleniyor. Halinde tavrında kafasında kurduğu hayali sohbet yaşanmışçasına bir alınganlık var, ne kadının ne kocasının iyi günler dileğine karşılık veriyor.

Demlenmiş artık, ayıp olmasın, bir bardak çay içiyor. Miraç’la havadan sudan, siyasetten, Yedikule’nin eski halinden, Marmaray yüzünden artan kiralardan, inşa edilen rezidanslardan konuşuyorlar. Bakıcı ne yapıp ne edip konuyu yine babasına getiriyor. Ali Bey’in bu hastalığı ona hem sevap kazandırıyormuş hem de çok şükür borçlarını ödemesine yardımcı oluyormuş. Gülizar Hanım bahçe için parayı gönderir miymiş, hem malumuymuş enflasyon alıp başını gitmiş, eskiden kilo kilo domates alınırken artık taneyle alınıyormuş, Ali Bey’in masrafları epey artmış.

Kardeşiyle konuşacağını sylyyor Fevzi. ayları toplama-
ya gelince kızın parmağını yokluyor. Yanılmadığını anlıyor.

zerine vazife değil.

zerine vazife olmadığını söyleyen i sesine karşın soru-
yor.

“Kızınız okuyor mu?”

Kendisi hakkında konuşulduğunu anlar anlamaz kızın pa-
aları tutuşuyor, boş bardaklardan birini tepsiden düşürüyor.
Bardağı tepsiye koyup hızlı hızlı mutfağa adımlıyor.

Miraç “Kızım değil Fevzi Bey,” diyor kık kık. “Kızım değil,
karım.”

Canavarın Ağzında

“Vallahi beynimden vurulmuşa döndüm.”

Sermet oflayarak pantolon askılarını gerip bırakıyor, kollarını açıyor. “Ne yapmamı bekliyorsun Allah aşkına? Birkaç gün, hadi bilemedin üç gün sonra tutuklanacağım, iki ayağım bir pabuca girmiş. Bak canlı yayında anlatacağım şeyleri not almıştım, onları bile bulamıyorum. Tutturmuşsun Yedikule’de bir Suriyeli çocuk! Ne yapabiliriz Fevzi? Süper kahraman mıyız biz?”

Bir sigara yakıyor. Yarisına kadar çekilmiş jaluziden sızan gün ışığının vurduğu klasör dolu raflarda gezdiriyor nazarını. Sermet haklı, en azından şu noktada yapabileceği bir şey yok. En fazla adamı ihbar edebilir fakat gözaltına alınmayı beklerken böyle bir ihbarın sırası mı? Kaldı ki herifin iki saate salıverileceği ortadayken...

Arkadaşı kırışmış kıvrıkcık saçlarını kaşırken az önceki sert çıkışını yumuşatmaya çalışan bir sesle “Bak ben neyi anlamıyorum biliyor musun,” diye soruyor. “Sizin düğünde babanla tanışmıştım. Güler yüzlü, munis bir adama benziyordu. Adama sahip çıksan, bakımını üstlensen... Gülme, ciddiylim.”

Zahirde gülüyor Fevzi oysa kanı beynine sıçramakta. “Munis mi?” Oturduğu yerde bir o yana bir bu yana kıpırdanıyor. “Babam mı munis?”

“Bana öyle geldi vallahi.”

“Tamam tamam, hiç kalbini kırmayayım, kapatalım konuyu.”

“Peki.”

Bu peki burnundan solutuyor onu. “Bak sana ne anlatacağım.”

Sermet mayına bastığını kabullenmiş, ellerini masa üstünde kenetleyerek onu dinlemeye başlıyor.

“Annemin cenazesindeyiz. Mezarın etrafı hısım akrabayla çevrili. Çoğu memleketten gelmiş. Adlarını sor, bilmem. Naaş

mezara konuldu. Erkekler sıra sıra küreği kapıyor, toprak atılıyor mezara. Hiç unutmam, ne meraklılar annemi gömmeye, diye düşünüyorum. Sıra bana geldi tamam mı? Hayatımda hiç kürek kullanmamışım. Yapamadım. Kürek mi ağır geldi, toprak mı sertti, beni doğuran kadının üstüne toprak atmak mı koydu, yoksa cenaze namazının garajdan bozma bir cemevinde kılınmasını mı kaldıramadım, bilmiyorum, yapamadım işte. O gün her şey bana saçma geliyordu. Akrabaların yüzü hiç silinmiyor kafamdan. Kuzenlerim muhallebi çocuğuymuşum gibi bakıyorlar bana, birbirlerini dürtüyorlar. Babam yanıma geldi, eliyle omzumu kavradı. O munis dediğin adam ne yaptı biliyor musun? Küreği elimden kaptı, dosdoğru yere çaldı beni. ‘Beceriksiz, aha bak kürek böyle saplanır, ayak böyle konur, böyle bastırırsın, böyle toprağı kaldırırsın, böyle de atarsın,’ dedi ve sonra durur mu, şunu ekledi. ‘Erkek ol lan biraz.’ Hemen kaçtım oradan, sanma ki kaçtığım şey o bakışlar, babamı dövme arzusundan kaçtım, hâlâ kaçıyorum. Aynı evde yaşayan iki yabancıya döndük, zaten öncesinde pekâlâ bir yakınlığımız olmamış, annemin teyelleyip öylece bıraktığı iki kumaş parçasıydık, dikecek eller gidince kopuverdik. Ben onu aşkı yüzünden haysiyetini yitirmiş, gücü ancak oğluna yeten bir ezik olduğu için asla sevemedim, o ise annemin bardağını taşıran son damla olduğum için asla affetmedi beni.”

Duraksıyor.

“Neden bardağı dolduran diğer damlalar değil de hep o son damlaya kabahat biçilir Sermet? Neden? Biliyorsun sonrasını. Üniversiteyi kazanınca hiç düşünmeden evden ayrıldım. Mezuniyetimde gördün mü onu, askere giderken geldi mi otogara? Dügün davetiyemi götürdüğümde kâğıda şöyle bir baktı. ‘İyi’ dedi, davetiyeyi masaya attı. Bu kadar. Ne Meral’i sordu, ne ailesini, ne nereli olduklarını, ne nasıl tanıştığımızı.”

Seviyor mu, diye sormuştu oysa. Unutmak işine mi geliyor yoksa?

“Ne?”

“Bir şey demedim.”

Baban davetiyei bıraktığında gözünün içine bakarak nişanlının seni sevip sevmediğini sormuştu, hatırlıyorsun bunu.

“Gerçi senin suçun yok. Babam işte... Suskun halleriyle herkesin gönlüne çengel atmayı bilir. Bağırdığı, kırdığı dök-tüğü olurdu, ancak olay mahalline geldiğinde onu öyle suspus gördüğünde kabahati ona yakıştırmakta güçlük çekersin. Yok ya, bu adamın suçu yoktur, şu Fevzi yok mu Fevzi, her şey bunun başının altından çıkmıştır dersin. Ben bile ne zaman aklıma gelse, şöyle gönül rahatlığıyla ‘Babam kötü adamdı’ diyemiyorum. Keşke diyorum, keşke, erkek milletini tu kaka edeceğim ayağına babaların hep alkolik, hep kumarbaz, hep karısını kızını satan ciğeri beş para etmez tiplere tıkıştırıldığı siktiriboktan filmlerdeki gibi olsaydı babam. En çok da bun-dan onu sevmiyorum işte, kendine iyilik ile kötülük arasında güvenli bir alan bulduğu için onu sevmiyorum, ondan doya doya nefret etme hakkını benden esirgediği için. Bugün git-tim, sana diyeyim, gelecek yılı görmez. Biliyorum Sermet, ölecek ya bu, her şeye rağmen içim paralanacak. Bana attı-ğı dayaklar değil, bizi öne sürüp annemi elinde tutmak için yaptıkları değil, elimden tutup Gülhane Parkı’na götürdüğü günler, çeşme başında avucundan su içirdiği hafta sonları, Yeni Cami’nin merdivenlerinde güvercinleri yemlediğimiz zamanlar üşüşecek aklıma. Kendimi suçlayacağım, yine de babamdı, diyeceğim.”

Sermet uzun uzun ona bakıyor, bir şey söylemek istiyor, cayıyor. “Özür dilerim,” diyor sadece. Kısa bir süre masasında notlarını arıyor, Fevzi dalgın. Parmağındaki evlilik yüzüğünü

döndürüyor. Telefonu titriyor, arayan Meral. Meşgule atıyor, kapatıyor telefonun titreşimini.

“Belki gözaltına alınmayız ha, ne dersin?” diyor Sermet.

“Nereden çıkardın bunu?”

“Haber tahmin ettiğimiz kadar gürültü koparmadı. Belki salı gününü beklemeyerek hata ettik.”

“Nedenmiş o?”

“Mecliste grup konuşmaları salı günü oluyor ya, ondan diyorum Bir de... Buraya gelirken biraz kafa patlattım. Sonuç itibarıyla yaptığımız haber MİT veya devlet güvenliğiyle alakalı değil değil mi? Yirmi senedir yol açtıkları yolsuzluk skandallarına bir tane daha eklendi, o kadar. Dahası, erişim engeli gelmeden önce belgelerin kaç kişi tarafından indirildiğine baktım, hiç öyle ahım şahım bir rakam yok.”

“Özetle dünkü haberi görmezden gelip bize dokunmayacaklarını söylüyorsun.”

“Böyle bir olasılık da var diyorum.”

“Muhakkak var.”

Fevzi sandalyeye yayılıyor, bacak bacak üstüne atıyor.

“Yine de emin ol tutuklanıp Silivri’ye yollanmamız başımıza gelebilecek en iyi şey.”

“Niye?”

“Çünkü onları biraz olsun tanıdıysam, dünkü haberi asla unutmayacaklar. Bir gün, hemen değil, bir gün, vaktin geldiğine inandıklarında köpeklerini üzerimize salacaklar. Bankaya giderken, eve dönerken, bir parkta otururken biri yanımıza usulca yaklaşacak, pat pat. Sonra karanlık. Cese-dinin gazetelerle kapatıldığı fotoğrafların başka gazetelerin sürmanşetinde olacak, birileri ağlayacak, birileri oh çekecek, bazı polisler genç katillerimizle bayraklı poz verecek, hükümet katillerimizi azmettirenlerin soruşturulup cinayetin

tüm berraklığıyla aydınlatacağına ant içecek. Ve sonra aynı senaryo...”

Göz kırpıyor.

“Ben tutuklanmayı tercih ederim.”

Sermet’in yüzü buruşuyor.

“İçimi karattın, sağ ol Fevziciğim.”

“İlk kez duymuyorum, rica ederim Sermetciğim.”

“Neyse, sana açıklamam gereken bir şey var. Dün akşam yönetim kurulu toplantısındaaydım.”

“Dur tahmin edeyim, haberi onlara danışmadan matbaaya yolladığımız için biraz kızgınlar.”

“Biraz mı? Ha ha! Biraz mı? Dalga mı geçiyorsun, barut gibiler barut! İki saate yakın fırça yedim. Kovulmamız bile gündeme geldi, neyse ki gazetenin itibarına zarar verir diye şimdilik yırttık. Bununla kalmadı yalnız. Tutuklanmamızdan sonra gazetenin kendine nasıl bir yön tayin edeceğine ilişkin fikir teatisinde bulunduk. En sonunda yazı işleri müdürlüğü için geçici olarak Sinan Özdemir’ye teklif götürülmesine karar verildi.”

Sigarasından bir nefes daha alıp küllüğe bastırıyor. Sigara-yı mı dövüyor, küllüğü mü belli değil. Burnundan derin derin soluyor. Şakağını ovuyor.

“Hani şu Atatürk hakkında kitaplar çıkarıp kişi kültünden muzdarip takipçileri sayesinde milyonlarca lirayı cukkalamış dalyarağın idaresine mi verecekler gazeteyi? Şaka mı bu?”

“Ne yapmalarını bekliyordunuz paşam, gazete kapansın mı? Buradan kaç kişi ekmek yiyor haberin yok.”

“Bir dakika. Oğlum ben mi yanlış hatırlıyorum? Bu gazetenin başına geçtiğinde hiçbir ideolojiye teslim olmayacağıımızı, hiçbir kesime yaltaklanmayacağımızı söylememiş miydin?”

“Söylemiştim ve hâlâ o sözlerin arkasındayım. Yalnız bir şeyi unutuyorsun. o zamanki koşullar farklıydı. Bahsettiğim şey adı üstünde geçici. Of be Fevzi, büyü biraz. Ülkenin gerçekleriyle yüzleş. Bu ülke bir sacayağı üzerinde yükseliyor. Senin benim gibi insanlar hiçbir zaman hesaba dahil değildi. Sen ve ben kimiz, anlatayım mı? Hani okul avlularında Allah'ın her sabahı çocuklara varlıklarını Türk varlığına armağan ettirirlerken sıranın en sonunda etrafına sorgulayan bakışlar atıp yalandan dudaklarını oynatan çocuk vardı ya, hah, o işte bizim. İstatistiki olarak ha varsın ha yoksun, fark etmiyor. Eğer yalnızlaşmak istemiyorsan bir tarafa sırtını dayayacaksın.”

“Nasıl olacak o? Sen neyse hadi, benim ne mal olduğum az çok biliniyor. İsmim geçtiğinde ne konuşulduğu belli. Aa Fevzi Durukan mı, diyorlar. Ya o adamı da bir türlü anlamadım, diyorlar. Sağcı desen sağcı değil, solcu desen solcu değil, komünist değil, milliyetçi değil. Hem diyorlar, zamanında Atatürk hakkındaki bir yazısı yüzünden hakkında suç duyurusunda bulunulmamış mıydı? Kime dayayabilirim sırtımı?”

Sermet'in sabrı taşıyor. Odadaki tüm oksijeni emip arkadaşını havasız bırakmak istercesine göğüs kafesini olabildiğince şişirip indiriyor.

“Dursana sen bi, dur dur, bekle.”

Bir gazetenin kitap ekini masadan alıp arkasını çeviriyor. Arka kapakta Cihan ve son kitabının reklamı var.

“Bunu söyleyeceğime asla inanmazdım fakat son romanı cidden çok iyi. Okumadıysan bence bir ara bak. Önceki kitabı ödül aldıysa, bu hayli hayli alır. Kendini epey geliştirmiş. Olay örgüsü, diyaloglar, anlatım çok dengeli. Ayrılık acısı yaramış belli ki.”

“Cihan ve ayrılık acısı. Bu ikisini yan yana getirebiliyor musun gerçekten?”

“Yani... Tamam, evet evet biraz saçmalamış olabilirim.”

“Biraz ha.”

“Aynı dönemlerde kitaplarınız yayımlanmıştı, yanılıyor muyum?”

“Eh, aramızda iki yıl falan var.”

Uzanıp Sermet’in elindeki kitap ekini kapıyor. Cihan’ın yeni romanının tanıtım metnini okuyor.

“Nereden bakarsak bakalım avantajlı olan sendin.”

“Hı hı.”

“Kalemin de hayal gücün de daha yetkindi. Ödüllüydün. O halde, neden yıllar sonra seni kimse hatırlamazken Cihan Çağlayan Türkiye’nin en ünlü yazarlarından biri oldu? Niçin kimse sana imza etkinliği düzenlemezken pazar günü İstiklal Caddesi’nde yüzlerce insan sırf onun imzasını almak için kuyruğa girecek? Ha unuttum, yarın da bir sanat merkezinde şöyleşisi varmış.”

“Vefasız bak sen. Kıymetli Ankara’sından tenezzül edip buralara geliyor ve kankalarını aramıyor ha.”

“Konuyu saptırma.”

“Konuyu saptıran ben miyim? Niçin Cihan’ı konuşuyoruz şimdi?”

“Sen cevap veremiyorsun, ben vereyim. Cihan başarılı oldu çünkü ortama ayak uydurabildi. Sen ise... Alınma sakın, Müslüman mahallesinde salyangoz sattın hep. Hakkını yemek istemem, mesela ilk romanın epey çarpıcıydı. Zaten bu yüzden aldı ya o ödülü. Adı anılmayan bir ülkede işlenmiş, ucu ülkenin kurucu liderine uzanan bir cinayet... Konu süper, kurgu sağlam... Ama Fevzi’sin sen, tüm bunlar sana yeter mi? Romana alt metinler, dipnotlar, absürt pasajlar, romanın geçtiği zamana uymayan... Kusura bakma bilgilerim senin kadar taze değil, ne deniyordu ona?”

“Anakronik.”

“Hah! Romana anakronik şeyler eklemiştin. Bu memlekette şıp diye yazarın neye kime referans verdiğini, romandaki garipliklerin neye hizmet ettiğini kavrayacak yığınla okur var sanki. Yanlış anlama, romanını beğenmiştim. Gelgelelim son sayfayı bitirdiğimde ödülün kitap için yeterli olmayacağını tahmin etmiştim. Uyardım, dinlemedin. Kimseyi tınlamayıp burnunun dikine gitmeye devam ettin.”

“Sermet çok uzattın ya.”

“Bitirmeme izin ver. Böyle bir durumda yazar geri adım atar. Bir süre okur kitlesini büyütür. Meral sana yardımcı olmak için kırk takla attı. Ben ve Cihan da. Söylesene, sen ne yaptın? Pasif agresif bir tavırla yazarlığı bıraktın lan! Biraz özveriyle, biraz ödün vererek başarabilirdin. Böyle gırla yazar var.”

“Bak o konuda haklısın, edebiyat tarihi anca yaşlılığında ya da öldükten sonra değeri anlaşılmış yazarlarla dolup taşıyor,” diye araya girip kitap ekini masaya atıyor. “Bundan yirmi sene sonrasını hayal etsene. Meşhur bir eleştirmen güz mevsimi can sıkıntısıyla sahaflarda geziniyor. Benim kitabım gözüne ilişıyor. Satın alıyor. Okuyor, beğeniyor, ilk yayımlandığında kitabın fark edilmemesi onu hayrete düşürüyor, hemen hakkımda yazı yazıyor. Eleştirmenimiz camiada takdir gören biri olduğu için başka eleştirmenler de beni okumaya koyuluyor. Sonra romanlarıma öykülerime referans vermeye başlıyorlar. Tezlere konu oluyorum. Yayınevlerinden biri fırsatı görüyor, hep görürler değil mi? Eserlerimi yayımlamak için peşime düşüyorlar ama tüh! Fevzi Durukan intihar etmiş... Yazık... Boş versene, daha iyi. Zira en iyi yazar ölü yazardır. Telif haklarını kız kardeşinden satın alarak Fevzi Durukan’ı insani kılan her şeyi gönlünce kırıp yüceleştirebi-

lirsin, bir çeşit peygambere dönüştürebilirsin, fotoğraflarına türlü etkiler uygulayıp derginin kapağına koyabilirsin, ta ki posası çıkana kadar. Yazmaya devam etseydim en iyi ihtimalle hikâyem böyle sonlanacaktı. Eh, ben de bunu istemedim.”

Fevzi yaptığı bu açıklamayla Sermet karşısında kazandığı zaferin tadını çıkaramıyor zira bu zaferin bir Pirus zaferi olduğunun ayırdında. Oysa arkadaşının ofisine girdiğinde bir amacı da ona son günlerde aklına gelen fragmanları aktarmak, yeni roman için fikrini almaktı. Şu saatten sonra açıklamasıyla çelişmemek için bunu yapamayacağını bilmek içini sızlatıyor.

Sermet gözlerini kırıştırıyor.

“Bir saniye, kafama takıldı. Neden telifin kız kardeşinde?”

“Ne?”

“Gelecek tasavvurunda Fevzi Durukan intihar ediyor ya... Telif haklarının Meral de olması gerekir, neden kız kardeşinde olsun ki telifin?”

“Keşke evvela Fevzi Durukan niye intihar etmiş diye düşünseydin.”

Arkadaşı gülüyor.

“Haklısın, siktir et. Neyse. Sonra edebiyat dünyasından kopmamak için benden ek iş bulmamı istedin. Bir yıl eleştiri yazıları yazdın. Sonra başka bir dergiye geçtin, sonra yine başka bir dergiye... Hiçbir yerde tutunamadın.”

“Tabii, hiçbir edebi yanı olmayan sığ kitaplara, sırf o kitapları çıkaran yayınevleri tam sayfa reklam verdi diye övgüler yağdırıp o dergilerde isim yapmam en doğrusuydu.”

“Nasıl hemen gardını alıyorsun.”

İki elinin parmaklarını birleştirip kadraj açıyor.

“Türk edebiyatına gelen taze bir soluk.. Dupduru ve büyüleyici dil... Yüreklerle hitap eden... Samimi bir yaratıcı-

lık... Hayatın içinden bir kalem... Midem bulanıyordu yazmaktan.”

“Özetle, yine dikkafalılık yaptın.”

“O senin görüşün.”

“Sonra kimi aradın?”

“Yine seni. Ve sen de hayatının hatasını yapıp beni buraya aldın.”

“Hayatımın hatası mı, tartışılır. Köşe yazarı sıkıntısı çekerken imdadımıza yetiştin, çok iyi dosyalar hazırladın. Sivri dilin yüzünden başımızı az buz derde sokmadın fakat gazeteye farklı bir tat getirdiğinden kimsenin kuşkusu yok, merak etme. Şu yolsuzluk haberini bile son dakikada ben varım demesen matbaaya yollayacak cesaretim yoktu. Ben başka bir yere dikkat çekmek istiyorum. Ne zaman başın sıkışsa beni ararsın. Niye? Çünkü bu ülkede seni hepi topu beş on kişi seviyor. Kimseyle aran iyi değil, ukala ve kibirli biri olarak biliniyorsun. Şu ofisin dışındaki gençler arasında anket yapsak, bahse varım açık ara ilk kovulması istenen kişi sen olurdun. Ah be Fevzi, düştün, hâlâ güneşi suçluyorsun. Hani demin dedin ya, millet senin hakkında şöyle böyle falan düşünüyor-muş. İçin rahatlasın, kimse senin hakkında öyle şeyler düşünmüyor çünkü kimse seni, seni düşünecek kadar tanımıyor. Onlara bu fırsatı vermedin ve yoo yoo yoo yoo, şimdi şikâyet edemezsin. Lütfen bu söyleyeceğim şeyi daha sonra bana karşı kullanma, bazen ama bazen, o da anca sana sinirlendiğimde, bunu hak ettiğini düşündüğüm oluyor. Neden mi, bir de soruyor musun? Tabii ki bencilliğin.”

“Demek öyle...”

“Kanıtlayayım mı?”

Dostu başparmaklarını askıların altına yerleştirip geriye atıyor kendini.

“Peki. Buraya geleli yarım saat oluyor, ne nasıl olduğumu sordun, ne ne hissettiğimi. Hep seni konuştuk. Aklına getirmek istemeyebilirsin ama ben eşcinselim Fevzi. Yakında özel hayatım incik cıncık edilecek. Eşcinsel olduğum ortaya çıkacak. Manşetleri gözünde canlandırabilirsin. Anne babam o manşetleri gördüğünde ne düşünecekler acaba?”

Eliyle boynunu kavırıyor.

“Böyle boğazımı sıkıyorlarmış gibi hissediyorum kaç gündür. Ne olaksa hemen olsun istiyorum. Televizyonda gelecek hafta yayınlanacak bir dizinin reklamını gördüğümde, aa diyorum ben bu bölüm yayınlandığında sorgu odasında olacağım. Her şey, hemen her şey tutuklanacağım, bıyıklı sakallı tiplerin sorularına maruz kalacağım gerçeğini çarpıyor suratıma. Gerçek kimliğime dair ne varsa sildim Fevzi. Gay arkadaşlarımı telefon rehberimden sildim, yazışmalarımı sildim, fotoğraflarımı sildim, iç çamaşırlarımı çöpe attım. Sırf başına iş gelmesin diye günlerdir erkek arkadaşım ile görüşmüyorum. Aa, niye şaşırdın? Sahiden, bir partnerim olduğunu bilmiyor muydun? Dur bir düşünelim, niye, niye, niye? Hah! Hiç sormadığın için olabilir mi acaba? Sana dair her şeyi bir kir gibi temizlemek nedir bilir misin peki? Berbat bir his. Tam da hissetmemi istedikleri gibi hissediyorum. Hastalıklı, sapkın, iğrenç... Belgeler elime geçtiğinden beri her akşam evde, benden artık en ufak iz taşımayan o salonda oturup hep uzaklardan gelen siren seslerinin yaklaşmasını bekliyorum. Dün artık gelmeleri kesindir dedim, baktım ki gelmiyorlar, ne yaptım tahmin et.”

“Nerden bileyim.”

“Bizim Sadri Alışık Sokak'ta bir deli var. Kaldırımlarda oturup dilenen sakallı bir amca. Adı İkra. Onu aldım, bir meyhaneye götürdüm. İçirdim, yedirdim, karşılığında derdimi tasamı

anlattım. Anladı mı beni, bilmiyorum, siktir et, isterse anlamasın ama dinledi. Ve dinlenmek ne güzel şey Allah'ım. Boşalttığın cerahatin yarın unutulacak oluşu ne güzel şey.”

Sermet sandalyesine kaykılıp kollarını açıyor.

“Böyleyken böyle. Bu haldeyken her sabah buraya gelip bir sonraki günün gazetesini hazırlıyorum. İt gibi çalışıyorum, abartmıyorum, it gibi çalışıyorum. Üstüne, kışında kıllar ağarmış patronlarımdan fırça yiyorum. Niçin? Doğru bir şey yaptığım için! Sonra senden ufacık bir ricada bulunuyorum, canlı yayına çıkmanı istiyorum, onu bile benim başıma yıkıyorsun.”

Fdostuna her şeyi anlatmak için can atıyordu. M'nin kendisini aldattığını öğrendikten sonra hissettiklerini, acısını, gözlerini her kapatışında karanlıkta canlanan karısını öldürdüğü sahneleri ve en vahimi, bunları hayal ederken zevk aldığını anlatmak istiyordu. Kadın cinayetleri hakkında sayısız yazı yazmışken şimdi o erkekleri o cinayetlere sürükleyen şu habis varlığın kendi içinde de soluk aldığını bilmenin ne dehşet verici olduğunu izah etmek istiyordu. Sırf o habis yaratık bir yolunu bulup onu ele geçiremesin, M'ye zarar vermesin diye polislerin gelmesini iple çektiğini itiraf etmek istiyordu. Yalnız, az önce hep kendi hakkında konuştuğuna yönelik bir eleştiri almamış mıydı?

“Bir şey diyecek misin?”

“Hayır.”

Sermet'in sohbeti hangi istikamete sokacağını kestirebiliyor. Hep düştüğünde ona el uzattığını söyleyecek ki söylüyor, ancak bu kez beraber düşünüyoruz diyecek ki diyor, savcıya ifade verirken ve duruşmalarda diline hâkim olmasını rica

edecek ki ediyor, kamuoyunun desteğini arkalarına almaları gerektiğini, fazla marjinal, hele hele fazla liberal görünmelerinin onların hayrına olmayacağını anlatacak ki anlatıyor, Sinan Özdilli'nin bu doğrultuda işe başlayacağını, yoksa kimse-
nin o embesili kara kaşı kara gözü için gazetede istemediğini söyleyerek Fevzi'yi, en çok da kendini avutacak ki avutuyor. Son safhada, şayet Sermet'i biraz olsun tanıyabildiyse, muhatabından ters tepki alma ihtimalini en aza indirmek için kısa süreliğine konu dışına saparak öfkesini iltmayı seçecek. Ama neyi kullanarak?

"Konu ile alakasız, bak aklıma ne geldi. Şayet gözüaltına alınmazsak Cihan ile buluşalım mı pazar? Cenazeden beri bir araya gelemedik hiç. Cengiz'i de alırız."

"O kadar oldu mu?" diye sorar sormaz Cihan'ı en son mezarlıkta gördüğünü hatırlıyor. Nereden bakılsa bir buçuk sene... O gün de Cengiz'i yatıştırmaya çalışmaktan iki dakika laflayamamışlardı.

"Bakarız," diyor Fevzi. "Yalnız Cengiz'in evinden çıkacağını sanmam. Dün ondaydım. Bir saat Simülasyon Teorisi'ni anlattı. Kafası feci gidik."

"O derece ha?"

"O kafayla nasıl çeviri yapıyor inan bilmiyorum."

Sermet'in suratu asılıyor. "Onun akademiden ihracını da malzeme yapabilirler. Bak hiç akıl etmedik bunu ha. Umalım ki en azından bunu yapmayacak kadar vicdanları kalmıştır."

"Umarım."

"Diğer konuda anlaştık mı? Sözümü dinleyecek misin?"

Arkadaşına tepeden bakarken aç bir canavarın ağzına düşmekte olduğunu zanneden, akli vesveseler tarafından kemirilmiş zavallı, ödlele birini görmekteydi yal-

nızca. Ona her baktığında iğreniyordu F, yılmışlığından, tükenmişliğinden, ürkekliğinden tiksiniyordu.

Daracık ofisi kaplayan kısa bir sessizliğin ardından “Ne yaman çaresizlik be Sermet,” diye mırıldanıyor, bakışlarını halıfleks döşemeden kaldırıp arkadaşıyla göz göze geliyor. Açıklama yapmasına gerek yok, Sermet hangi taşın hangi gediğe koyulduğunu pekâlâ biliyor. İç çekerek kalkıyor Fevzi.

“Anlaştık.”

“Hah şöyle be!”

Sermet yanına geliyor, bir koluyla sımsıkı ona sarılıyor.

“Hadi bakalım göreyim seni.”

Kapıyı açıyor, onu geçiriyor.

Sermet farkında olmayabilir, oysa ofisteki gerilimi hissetmek Fevzi için hiç zor değil. Bazı çalışma arkadaşları dosdoğrudan asık suratla etrafta dolanmakta. Apar topar düzenlenen bir toplantıyla, enine boyuna tartışılmadan gazetenin riske atılıp ekmekleriyle oynanmasına içerledikleri çok açık.

“Fevzi abi! İşine yaradı mı?”

Seslenen stajyerlerden biri. Adı Demir... Demir’di değil mi?

“Ne işime yaradı?”

“Yazılım abi ne olacak, hani arkadaşına şaka yapacaktın, casus yazılım istemiştin ya.”

Çocuğun tepesinde dikilen Aslı ile Bahadır merakla ona dönüyor.

“Yaradı yaradı, sağ ol.”

Dikkatleri üstünden uzaklaştırmak için konuyu değiştiriyor.

“Siz ne izliyorsunuz bilgisayarda?”

Ekranda dönen videoya bakıyor. 1996 yapımı *Tabutta Rövaşata* filminin Atlas Pasajı’ndaki gala görüntüleri.

“Baksana abi insanlar nasıl keyifli,” diyor Demir ya da adı-

nın Demir olduğundan yüzde altmış emin olduğu genç. Bahadır ekliyor. “Oh mis, şarap bira, üstüne de bir güzel sigara, takılıyorlar valla. Doksanlar süper zamanmış ya, şansımıza tüküreyim.”

Galanın düzenlendiği yıl gözaltındayken öldürülen gazeteci Metin Göktepe’nin resmi geliyor gözünün önüne. Sonra beyaz Toros’lar, ölümlerin ibreti alem sürüklendiği kasabalar, emniyet müdürlüklerinin bodrum katlarından gelen iniltiler, türbanlı diye üniversiteye sokulmayan kızlar, kayıplara karışan gençler; en sonunda tüm bu resimleri Madımak’ın yükselen alevleri küle döndürüyor. Rahata geçmek için komutanın orada olup olmadığını yoklayan erler gibi Sermet’e bir bakış atıyor. Gitmemiş, kapı eşiğine dayanmış bekliyor; dahası, okula bıraktığı evladının akranlarıyla iletişimini gözlemleyen ebeveynler misali onu takip etmekte.

Gencin omuzlarını dostça sıkıyor. “Evet ya,” diyor yapmacık bir özlemle, “şansınıza küsün, çok şey kaçırdınız, çok.”

Sermet halinden memnun odasına çekilince suratındaki hasret kabuğunu döküp altındaki garezi ayyuka çıkarıyor. Gençlerin yanından ayrılıp gazetenin ona tahsis ettiği küçük bürosuna giriyor, kapıyı çarpıyor. Masasına yerleştikten sonra jaluzinin ötesine, arkadaşının odasına dikey gözlerini. Sermet telefonda biriyle konuşmakta.

Fkorkular içinde kıvranan arkadaşına masmavi göğü, çoğu kişinin ilk başta bulut deyip geçeceği ama dikkatli bir gözün çarçabuk ne olduğunu seçebileceği şeyleri gösterdi. “Bak,” dedi arkadaşına, “görüyor musun şu devasa, kapanmaya yüz tutmuş dişleri? Korkma be arkadaşım, korkma. Biz daha en baştan bir canavarın ağzında doğmuşuz.”

Aşağılanma

Akşamüstü vapur Kadıköy iskelesine yanaşırken inmeyi bekleyen insanların en önünde durmuş, yüzlerce tonluk vapurun bordası iskeleye vurduğu an aşağıya atlayıp kaburgaları patlayana dek parçalanmayı hayal ediyor Fevzi.

“Bir müsaade abi,” diyor vapur görevlisi, elinde kalın mı kalın bir halat. Kenara çekiliyor. Halatın iskele babasına bağlanışını, kalasların vapura atılışını, bir derenin ortasındaki taş misali sağından solundan insanların vapurdan inişini izliyor.

İskele çıkışı GBT taraması yapan polislerden birine yanaşp belinden tabancasını bir hamleyle çekip aldığını, şakağına dayayıp tetiği çektiğini hayal ediyor. “Sen,” diyor polislerden biri. Kolunu yakalıyor sımsıkı, kendine çekiyor, nüfus kâğıdını istiyor. Kimlik numarasını elindeki makineye giren üniformalı, bir ekrana bir ona bakıyor, nüfus kâğıdını uzatıp “Tamam,” diyor.

Kadıköy meydanına geldiğinde kalabalığın içinde “Tanrı diye bir şey yok!” diye haykırdığını, insanların üzerine çulandığını, giysilerinin yırtıldığını, tırnakların bıçakların derisini deldiğini, gözlerinin çıkarıldığını, dişlerinin kırıldığını, yarım saat sonra birkaç parça kumaş, bir çift ayakkabı, bir cep telefonu, içi boşaltılmış bir cüzdan ve bir anahtarlık dışında varlığına ilişkin her şeyin sayısız insanın midesinde tıpkı Jean

Baptiste Grenouille gibi eridiğini düşlüyor. Yüreğine tarifsiz bir huzur veren bu düşten bir anlığına ayılıp yanından gelip geçen şortlu sakallı dövmele gençlerin ayırdına vardığında Kadıköy’de olduğunu bir kez daha hatırlıyor, hüsrarla iç çekiyor.

Hangi restoranın barın önünden geçse masalarda oturan insanlara kaçamak bakışlar atıyor. İçen, yiyen, harıl harıl konuşan insanlar arasında Meral’i sevgiliyle, hiç değılse röportaj yaptığı müzik grubundan bir gençle barda oturmuş fingirderken veya gözlerini karşısındaki erkeğe dikmiş ağzındaki pipetle arsız arsız oynarken yakalamayı umuyor. Umuyor mu? Hem onu suçüstü yakalamak istiyor hem böyle bir anda yapması en muhtemel şeyin orayı basıp rezalet çıkarmak değıl, köşeye pusup onları gözetlemek olacağını bildiğı için istemiyor.

Nasıl biri acaba şu Bay A?

Korna sesiyle irkiliyor. Arkasında kırmızı bir otomobil. Şoför başını aracın camından uzatıp “Birader yayalar için kaldırım yapmışlar, bir zahmet ya, bir zahmet şehirde yaşamayı öğrenin artık ya,” diyerek çıkışıyor. Tepki vermiyor, başı eğik kaldırıma çıkıp oradan uzaklaşıyor.

Bir restorana giriyor, pilav üstü et döner ile kola ısmarlıyor. Elinde tepsi, hiç üşenmeden restoranın en üst katına çıkıp tek başına yemeğini yiyor. Dikkatini dağıtmak için apartman önünde bekleyen beyaz otomobili, kapılarına don atlet bırakan herifleri, muhtemelen şu an babası yaşında bir adamın okşayışlarına direnen Suriyeli Ayşe’yi, sidiğini klozete nişanlamaya çalışan babasını, ot tüttürüp Pink Floyd dinlerken hayatını tüketen Cengiz’i, eşi yemek masasını hazırlarken telefonundan Sermet’in katıldığı canlı yayını izleyen Adem’i, etini dişleri arasında parçaladığı dananın kısacık ömrünü,

önünde temizlik yapan delikanlının varlığıyla tekrar berraklaştırdığı günleri, yani üniversitede okurken harçlık çıkarmak için garsonluk yaptığı zamanları düşünüyor.

Beklenmedik bir şey. Merdivenlerde genç bir çift beliriyor. Aşağı kattaki masalar dolu olmalı. Tepsilerini çaprazındaki masaya bırakıp oturuyorlar. Yaşları yirmi dört, yirmi beş. Fevzi kızdan çok erkeğe odaklanıyor. İlk düşündüğü şey yeni kuşağın ne şanslı olduğu. Tabii, diyor içinden, biz bunlar gibi bilmem ne kadar mineralli vitaminli mamalarla beslenmedik, bu boy bu bos bundan olsa gerek, beslediler bizi sütle bisküvi ile, çoluk çocuğun yanında Sancho Panza kaldık. Çocuk yakışıklı. Öbek öbek her yöne dalgalanmış gür sarı saçları, küçük çenesi ve alnının dibinden başlayarak handiyse hiçbir eğim göstermeden dudağının tepesine uzanan düz burnuyla Pygmalion'un atölyesinde canlanıp ölümlülerin arasına karışmış bir Apollon'u andırıyor. Yalnız, bu güneş tanrısı 21.yy'da olduğunun bilincinde. Kulağında bir küpe, dişleri tütün sarısı yutmamış, kolunda kadranı geniş, demir kayışlı bir saat, ensesinde Fevzi'nin ne olduğunu çıkaramadığı bir dövme. Yemek yiyen, gülen, konuşan bir arzu nesnesi... Her kadının tohumunu yeşertmek isteyeceği türden.

Genç adamı karşısındaki kızla değil de eşi M ile yan yana getirdi F. Şu taptaze dudakların karısının çıplak bedeni üzerinde gezindiğini, nektar bulmuş arı misali meme uçlarını kıştırıp emdiğini, iri ve damarlı parmakların M'nin vajinasının derinlerine girip çıktığını düşlerken göğsünde sönmesi zor bir alev peyda oldu. Evlendiği sıralar ortaokula giden, bacak arasındaki uzvun işlemek dışında başka bir işlevi olduğunu henüz keşfetmiş bir çocuğun büyüüp serpilerek kadının elinden alması içinde kızgınlıktan, kıskançlıktan, nefretten harman bir duygu

tarifini fokur fokur kaynatıyordu. Tuttuğu kaşığa başparmağı ile bastırdı. Genç aslana karşı yenik düşmüş yaşlı sürü lideri gibi şimdi. Dışlanmış, aşağılanmış... Oysa penisi hiç böyle düşünmüyordu.

Kasıklarındaki kurulmuş çadır belli olmasın diye bacak bacak üstüne atıyor. Gözlerini yumuyor. Penisinin o eski, aklıselim haline dönmesi için en olmayacak şeyleri, mesela kara delikleri, mesela tembel hayvanları, mesela Pizarro'nun katliamlarını, piramitlerin yapılışını, mesela dağ leoparlarını, Sistine Madonnasını, Dostoyevski'yi, mesela Kabuki Tiyatrolarını, 80'li yıllarda moda olmuş vatkaları, gecikmeli Ankara treni ile gelen kadını ve yine kara delikleri ve Avrupa'nın en uzun nehrini, Tuna mıydı, hayır Volga'ydı, mesela Inferno'nun on üçüncü kantosunu, vajinasına Don Aminado'nun gözünü sokan Simone'yi, Aziz Peter'in tersten çarmıha gerilişini, kara deliklerin olay ufkunu, Zaza olduğunu söylediği için defterine yüz kez Ne Mutlu Türküm Diyene yazdıran ilkokul öğretmenini, Yeni Zelandâda onlarca insanı öldüren caninin katı suratını, Cem Karaca'nın *Bu Son Olsun* şarkısını, mesela Kenan Evren'in darbe konuşmasını, kara deliğin içine bir sicim gibi uzayan bacaklarını, Ilgaz Dağı'nı, en iyi viski markasını, *Amarcord*'un sahnelerini, Ein Volk, Ein Reich, Ein Führer posterlerini, Magritte'nin *Âşıklar* tablosunu, demir ağlarla örülmüş anayurdu, kızgın rayların üzerine akışan dışkı dolu bağırsakları, Ölüm ile satranç oynayan Antonius Block'u, Deleuze'nin tırnaklarını, puro saran Kübalı kadınları ve Alma Mahler'i düşünüyor. Olmuyor, başaramıyor. Karısıyla genç aşığı arasında bir yatakta cereyan eden görüntü ile arasına ördüğü duvarın tuğla aralarındaki boşluğa gözünü dayamış, bacaklarını genç adamın omuzlarına yerleştiren, elleriyle yatak

örtüsünü çekiştirip davetkâr diliyle üstünde tepinen aygırı giderek azdıran karısını izlemekten alamıyor kendini. Karısı bir an başını sağa devirip orada olup olmadığından emin olmak istiyor, bunu başarınca sevgilisini boynundan tutup göğüslerine bastırıyor. İzle, demekte sanki, izle ve erkek nasıl olurmuş gör. Genç adam karısının içine girip çıkarken o da oluk oluk terliyor, nabızı hızlanıyor.

Yemeğini bitirmeden alelacele masadan kalkıyor, restoranın orta katındaki tuvalete kendini kapatıyor. Birkaç dakika sonra yediği halı açık edecek tüm ipuçlarını yok ettiğini sanıp ferahladığı anla, zeminde, koyu kahverengi ayakkabı izlerinin ortasında ısıldayan meni öbeğini fark etmesi bir oluyor. Ayakkabısının ucuyla, zevkini çıkararak tohumlarını eziyor. Aynadaki yansımasıyla bakışları çakışıyor o sıra. Tiksintiyle bakıyor kendine. Kapının öte tarafından bir erkek sesi.

“Daha sürer mi kardeş?”

Gözlerini aynadan ayırmadan cevap veriyor.

“Patlama! İki üç dakikaya çıkıyorum.”

Plastik bir tabureye çöküp sırtını fayans duvara veriyor, kir pas içindeki zemine dalıp gidiyor.

Sarhoş Olmak veya Olmamak

Yarım saat sonra İngiliz pub'larını andıran loş bir mekâna giriyor, masaları tek tek yokluyor. Hepsi dolu. Radiohead, *No Surprises* çalmasa çıkıp başka bir yer bakacak. İstemeye istemeye bar tezgâhı önündeki yüksek iskemlelerden birini çevirip üstüne kuruyor. Barmenden bir otuzluk votka bira istiyor. Sigarasını yakıp şarkıyı dinliyor, bol köpüklü birasını kana kana içiyor. Kız kardeşine teftişin sonuçlarını ve bahçe meselesini yazıyor. Tuttuğu bakıcının çocuk yaşta biriyle evlenmesine vereceği tepkiden ziyade, kız kardeşinin her şeyden haberdar olduğundan kuşkulandığı ve olası bir tartışmadan çekindiği için Ayşe meselesine hiç değinmiyor.

Böyle devam edemez, biriyle konuşmalı. Hazır telefonu çıkarmışken Cihan'a mesaj yazıyor.

Ben: Naber? İstanbul'a gelmişsin,

haber vermiyorsun. İtiraz yok buluşuyoruz,

yeri zamanı sen belirle. Biraz konuşmaya

ihtiyacım var.

Mesajı yolluyor. İyi akıl ettim, diye düşünüyor, Cihan'la buluşmak bana iyi gelecek. Buzdolabının üstündeki küçük televizyonda dönen reklamları görür görmez aklına Sermet'in çıktığı canlı yayın geliyor, bant kaydı bulup açıyor. Müzik ve

ardındaki insanların gürültüsünden zerre bir şey duyamasa bile Sermet'in Rüştü soru sorarken koltuğundaki huzursuz kıpırdanışları onu biraz neşelendirmekte. Yine de seri konuşuyor arkadaşı, cevap esnasında mimikleri kendinden emin, cesur. İzleyici yorumlarını okurken Meral mesaj atıyor. Arkadaşının doğum günü partisine ayaküstü uğrayacakmış, gecikebilirmiş. Cevap yazmıyor. Barmenden yeni bir otuzluk votka bira istiyor.

Deja vu... Neyin nesi şimdi bu?

"Sarhoş olmak istiyorsanız votkayı sek içmelisiniz," diyor bir kadın.

Paslı sesi ürkek değil. Kadının güveni onu kışkırtıyor. Omzunun gerisinden sesin geldiği yere küçümsemeyle bakıyor. Zayıf, esmer bir hatun. Kesinlikle güzel. Yirmi yedi, yirmi sekiz yaşlarında... Afro stili kıvrıkcık saçları abartılı şekilde kabarık. Özellikle uzun kirpikli, rimelli kömür karası gözleri bir düşenin asla kurtulamayacağı cinsten. Üstündeki siyah straplez minik göğüslerini sımsıkı kavramış, altında ise şalvar cinsi bir pantolon ve parmak arası terlik. Teni yanık, tatilden yeni dönmüş olmalı, Bodrum... I ih... Antalya... I ih... Kelebek Vadisi veya Olimpos'a tatile gidecek, ateş çevresinde esrar tüttürüp kollarını açarak dans edecek, kargir bir yerde değil doğa ile iç içe, bungalovda hatta çadırdaki kalacak birine benziyor.

İlk başta kaba bir cevap vermek niyetindeydi, şimdi ise uzlaşmacı.

"Teşekkür ederim, sarhoş olmak istemiyorum."

Tam o esnada açık kapıdan tekir bir kedi giriyor içeri, onca kişi varken en meymenetsize, yani Fevzi'ye yanaşıp sürtünüyor. Kediyi görmezden geliyor, oysa kadın hiç düşünmeden kediyi kucağına alıyor, başını iki elinin arasına hapsedip çene

altını kaşıyor, kulaklarına bastıra bastıra alnından başlayarak kalçasına kadar hayvanı seviyor. Kedi bu sevgiden memnun, gırr gırr sesler çıkarırken kısık yeşil gözleriyle sanki yemeyenin malını yerler demekte. Hayvanın yarattığı boşluktan istifade bir kadında en önem verdiği noktalardan birine, kadının ayaklarına alıcı gözle bakıyor. Parmakların uzunluğu ve damarların belirginliği sayılmazsa, ayakları da güzel. Ancak bu ayaklar evde oturan bir kadına değil; koşan, yürüyen, olasılıkla spor yapan bir kadına ait.

Kadın başını kediden kaldırmıyor; bir tek barmen yanlarına yaklaşıp Fevzi'nin önüne dolu kupayı koyarken konuşuyor.

“Ben de bir otuzluk alabilir miyim?”

Birasına dönüyor, sigarasını söndürüp boşluk bırakmadan yenisini yakıyor. Kadının sohbet için ilk adımı atıp cevabını dikkate almayışı asabını bozuyor. Gelgelelim, bunu belli etmemekte kararlı. Kadına yanı başındaki varlığının onun için hiçbir anlam taşımadığını kanıtlamak istercesine telefonunun tuşlarıyla oyalanıyor, rehber giriyor, *We'll Meet Again*'i dinliyor, daha doğrusu dinlemeye çabılıyor.

“Size gelmek istiyor Fevzi Bey.”

Şaşkınlıkla kadına çeviriyor başını.

“Tanışıyor muyuz?”

“Tanışmıyoruz. Kedicik diyorum, size gelmek istiyor.”

“O nasıl oluyor? Yani ben sizi tanımadan siz beni nasıl tanıyorsunuz anlamadım.” Sesi soğuk, kelimeleri keskin.

Kadın başını iki yana sallıyor, kaşlarını bükerek “Seni istemiyor,” deyip kediyi kucağından indiriyor.

“Hadi git başka birini bul.”

Kedi bir süre Fevzi'nin dibinde oturup tepesindeki devden şefkat bekliyor, kadının haklı olduğunu anlayınca düş kırıklığıyla bardan çıkıyor.

“Her okurunuzla karşı böyle kaba mısınız?”

Üstüne su dökülmüş ateş gibi duruluyor Fevzi, içinde bir cıss sesi.

“Kusura bakmayın, aklıma gelmedi.”

Nicedir bir okuruyla karşılaşmamıştı. Hoşnut halde kupasını kavrayıp bir yudum alıyor. Kadın sessiz sakin sigarasını içiyor.

“Beğenmiş miydiniz?”

“Neyi?” diye soruyor kadın, hemen akabinde gözlerini belirtiyor. “Ha kitaplarınız... Pardon.” Sigarayı taşıyan elini boşluğa kaldırıp sağa sola döndürüyor. “Hem beğendim hem beğenmedim. Açık sözlü olacağım, eserleriniz favori kitaplarım arasına girmez ama umut vadettiğiniz çok açık.”

Umut vadetmek... Çenesi istem dışı bir sağa bir sola gidiyor.

“Postmodern unsurlar mı rahatsız etti, yoksa didaktik mi buldunuz?”

Kadın bakışlarını bir kırbaç kıvraklığıyla Fevzi’nin gözlerine sallıyor.

“Kitaplarınızda duygu yok. Kitaplarınızda aşk yok, monologlar çok az, göndermeler çok fazla. Hiciv yapacağım derken siyasi konulara çok giriyorsunuz. Sizi okurken bir belgesel izlediğim hissine kapılmıştım. Korkarım bu açıdan, evet, biraz didaktik. Cihan Çağlayan’ın önerdiği on yazar arasında isminize rastladığımda...”

“Hah şimdi anlaşıldı,” diye gülüp kupasını dudakları arasına götürüyor Fevzi. Peçeteyle ağzını siliyor. “Şimdi anlaşıldı. Karşılıksız aşkların, yalnızlıkların, içinden çıkılması imkânsız buhranların ağzından veciz cümleler damlayan ozanı Cihan Çağlayan’ın bir okuru olarak aynı duygu çeşnisini benim ki-

taplarım da bulma umuduyla kitabevine gittiniz, heyhat, sizi hayal kırıklığına uğrattım.”

Kadın sıra kendisine gelince derin bir nefes alıyor.

“Eh biraz öyle oldu açıkçası.” Bunu inanarak değil de, sanki onu körüklemek için söylüyor. “Edebiyatın çift taraflı bir ilişki olduğunu göz ardı ediyorsunuz. Sözümü bitirmeme izin verin. Cihan Çağlayan’ın muhteşem romanlar yazdığını elbette iddia etmiyorum, ne var ki, bakın burası çok önemli, sizin aksinize okurla arasında samimi bir bağ kurmayı becerebiliyor. Onun kitaplarını gözyaşlarıyla kapatan insanlar gördüm. Neyi komik buldunuz söyleyin, bari ben de eğleneyim.”

Katıla katıla gülmekte. “Çok safsınız hanımefendi, çok.”

“Allah Allah, niyeymiş o?”

“Eh öyle çünkü... Müsaadenizle o çok beğendiğiniz ve samimi bulduğunuz Cihan’ı anlatayım. Uzun yıllar aynı evi paylaştık. Kendisi dostum. Dolayısıyla onu sizden ve diğer okurlarından daha fazla tanıdığım kesin. Annesi bir bankanın bölge müdürüyken emekli oldu, babası hâkimlikten, öyle böyle hâkim değil, seksenli yılların kalem kıranlarından... Refah içinde büyümüştür. Pahalı şeyler giyer, pahalı semtlerde oturur. Hiç unutmuyorum, üniversiteden mezun olduğumuz yıld, dedesinden ona kalmış evlerden birini zerre düşünmeden satıp dünya seyahatine çıktı. Hayatı boyunca yolunun varoş sokaklara düşmediğinden eminim. Bu bir kabahat mi? Yoo, değil tabii. Ama şimdi böyle biri varoşlarda geçen bir roman yazdığında af buyurun da biraz küçümseyeyim. Gelelim diğer konuya. Yakışıklıdır ve en kötüsü, yakışıklı olduğunun ayırdındadır. Bunun yanı sıra ağzı iyi laf yapar. Her ay, bakın hiç abartma yok, her ay yanına varan bir kıızı kapardı kıskaçlarıyla. Sonra radarını genişletti, listesine evli

kadınlar dahil, her tip kadını ekledi. Şimdi cevap verin bana, böyle maymun iştahlı biri aşk nağmeleri döktüğünde ve siz değerli kadın okurları onun vecizeleriyle mest olurken arka planda kıkırdamamın ne mahzuru var? Gerçi size bir şey söyleyeyim mi, hiç şaşırmıyorum, gerçekten hiç şaşırmıyorum. Kadınların beyninde böyle kusurlu bir algoritma yok değil.”

Kadın ilk kez duralıyor. Nefesi ivmeleniyor. Bar tezgâhı üzerinde dolanan siyah ojeli parmakları huzursuz; bir bira kupasına bir Fevzi'nin çakmağına gidiyor eli. “Nasıl bir kusurmuş o?”

“Boş verin.”

“Lütfen lütfen Fevzi Bey, kadınlar hakkındaki ufuk açıcı tespitlerinizi duymak istiyorum.”

Sigarasını küllüğe bırakıyor. Günah benden gitti dercesine omuz silkiyor.

“Çoğunuzun tek olmakla ilgili bir takıntısı var. Mutlak bir teklik talebi bu... Önüne geleni yatağa atan bir erkekle karşılaştığınızda, diğer kadınlara neler yaptığını şahit olsanız dahi, yani oradan uzaklaşmanız gerektiğini haykıran tüm işaretlere rağmen, hem diğer hemcinslerinizi bayağılaştırdığı için o erkeğe ancak kıskanç bir annenin besleyebileceği türden marazi bir şefkat duyuyorsunuz, hem de o erkeğin baltasını vurduğu sert kaya, velhasıl, o azgın küheylanın boynuna dizginleri geçirip onu ehlileştiren esas kadın olmak, bunu da cümle âleme, bilhassa hemcinslerinize sergileme arzusuyla bile isteye o kişinin tuzağına düşüyor, bile isteye tatlı sözlerle, çocukların dahi inanmayacağı palavralarla kandırılıyorsunuz.”

Sigarasından bir fırt alma bahanesiyle sözlerine ara verip kadına bir bakış atıyor. Kadın ahşap tezgâha kazılı adlara dalmış. Dinliyor mu acaba?

“Sıklıkla bu hikâye şöyle devam ediyor. Kadın bahsi kay-

bediyor, kendini kullanılmış hissediyor. Panikle en olmadık yollara sapıp en olmadık kişilere çapa atıyor, öyle ki, bazıları sevip sevmediğinden emin olmadığı erkeklerle evlenecek kadar saçmalayabiliyor. Hiçbir şeyden tatmin olmuyorlar, annelikten bile. Eğlenceli şarkıları değil yas dolu şarkıları dinleyebiliyor, coşku verenleri değil her mısrasına buhranın kakıldığı şiirleri okuyabiliyorlar. Sirtına bir yelek geçirip kedisiyle oynayan, her sohbeti ne yapıp edip duygulara, aşka sürükleyen, dengesiz, ketum, isterik birine dönüşüyorlar. Biraz iyileşmeye görsünler, sahip olduklarını kaybetme pahasına tekrar âşık olmak için yırtınıp duruyorlar. Aradıkları şeyin mutluluk olduğunu sanırsınız değil mi? Oysa artık onların aradıkları aşk değil, aşkın ıstırabı oluyor. Çünkü hüznün müptelası oluyorlar. Evet, ben bu tip kadınlara hüznün müptelası derim. Sadece siyah beyaz fotoğraf çeken muhafazakâr bir fotoğraf sanatçısı misali dünyayı hep gri bir perdenin gerisinden görmeye alışıyorlar, biraz ıslıl ıslıl oldu mu etraf, kış bi-tip bahar cıvıltısı doluştu mu kulaklarına dehşete düşüyorlar. Melankoli taşan şiirleri, gözyaşlarına davet eden nakaratları hissede hissede okuyup kasvet dolu mağaralarında yaşamaya devam edebilmek için sonu baştan belli pusulara düşüyorlar ve kendilerini günün birinde son hızla üzerlerine gelen bir trene bakarken buluyorlar.”

“Galiba bu tür Anna Karenina’lara çok denk geldiniz,” diyor kadın. Alaycı. Ayrıca kızgın olduğu ayan beyan; yalnız, aralarındaki tanışıklık derecesi bu ateşli duyguyu su yüzüne çıkarmasına şimdilik mâni.

“Evet, bir kere denk gelmişim,” diyor Fevzi, gerisini getirmiyor.

Buğulanan gözlerini gizlemek için başını kaldırıp televizyondaki haberlere bakıyor. Neyse ki haber kanalının şeridinin

de yazanlara odaklanmak kendini toparlamasına yardımcı oluyor. Başbakan öncelikli amaçlarının Avrupa Birliği olduğunu, askeri vesayeti kaldırdıklarını, ekonomide yüzleri güldüren tablonun 2011 yılında devam edeceğini, Türkiye'nin artık tam manasıyla özgür ve demokratik bir ülke olduğunu, Türkiye'nin gazetecilerin görevlerini yaptığı için tutuklandığı, yazarların mahkemelerde sürüldüğü bir ülke olmaktan çıktığını ve tüm bunları partisinin başardığını söylemiş. Gelen soru üzerineyse içerideki gazetecilerin gazetecilik faaliyeti yüzünden tutuklu olmadığını eklemiş.

“Özür dilerim, sanırım yaranızı deşmiş oldum.”

Bir el hareketiyle önemli olmadığını belirtiyor.

“Bu denli zıt karakterliyken nasıl dost oldunuz merak ediyorum.”

“Cihan’la mı? Bilmem. Bir gün bir rüya gördü ve dost olmamız gerektiğine karar verdi.”

“Nasıl anlamadım?”

“Kaç sene oldu, ben de anlamadım. Aslına bakarsanız görünenin aksine epey birikimlidir. Ciddiyim. Ama işte iyi okur olmak iyi yazar olmaya yetmeyebiliyor. Ya da...”

“Ya da?”

“Doğrusu bilmiyorum, belki yanılıyorumdur, belki içten içe birazcık onu kıskandığım için yazdıklarına nesnel bir gözle bakamayıp romanlarını okurken aslında kusur avına çıkıyorumdur.”

“Peki, hakkında ne düşündüğünüzden onun haberi var mı?”

“Birazdan burada olacak, geldiğinde sizi tanıştırayım. Haberi var mı yok mu sorarsınız.”

“Tanıştırmanıza lüzum yok. Ben de onları bekliyorum.” Fevzi’nin soran gözlerini fark edince açıklıyor. “Kız arkadaşı-

nın, yani Yeşim'in yakın arkadaşım. Bu arada size teşekkür borçluyum.”

“Niçin?”

Dudaklarının iki yanında derin gamzeler peyda oluyor. “Cihan Bey'in ne mal olduğunu anlattığınız için... Aslında pekâlâ biliyordum, yine de... Nasıl demeli? Bir başkasından duymak iyi geldi, diyelim.”

İşte bu iyi olmadı. İnşallah yarın öbür gün kabak başında patlamaz.

Kadın çantasından bir ilaç kutusu çıkarıp ağzına bir hap atıyor, sonra devam ediyor. “Galiba bir konuda hakkınızı yemekteyim Fevzi Bey, sadece edebiyatta değil, genel olarak kendine odaklanmış birisiniz.”

“Bunu nereden çıkardınız?”

“Nezaketen bile olsa ismimi sorma zahmetine girmeyişinizden,” diyor kadın hınzır bir tebessümle. Elini uzatıyor.

“Ben Meral, sizi bilmem ama ben tanıştığımıza çok memnun oldum.”

Deri eldivenli iki el omuzlarına konup sımsıkı kavradı F'yi. Ürperdi. Bir kafa yavaşça boynuna sokuldu. Kulağında yabancı bir nefesin sıcaklığı... Tıslayan bir sesle “Bu küstahlığı mıydı bizi onu sevmeye iten,” diye sordu Yabancı. “Yahut en köklü dostlukları ziyan edecek, en harlı sevgileri söndürecek rüzgârımıza mışlandığı yerden bir arpa boyu kıpırdamadan göğüs gerebiliyor oluşu muydu? Zehrimize direnci mi? Yoksa yüzündeki şu Demokritosçu gülüş mü bizi ayartan, ne dersin?” Ellerden biri omzundan kalbine indi. “Neden bu çarpıntı? Neden nihayet yuvasını bulmuş bir yersiz yurtsuz gibiydik o an? Niçin bize seslenirken sen değil de siz deyişi, şu iki harften mürekkep küçücük mesafe dahi sızlatırdı yüreğimizi?”

“Gevezeliği bırakıp beni bu hatıraya sürükleme sebebine gelir misin?”

Yabancı ellerini F’nin üzerinden çekip doğruldu, donmuş halde elini uzatan M ile F arasına girdi. Victoria Devri’nin Londra’sından fırlamış adeta; başında silindir şapka, upuzun favoriler, sırtında bordo bir redingot, bacaklarında şeritli bir pantolon, ayaklarında uzun burunlu deri çizmeler, elinde ise bir baston. Monokl gözlüğünü takarak bir botanikçinin nadir bulunur bir çiçek karşısında sergileyeceği hayranlıkla M’ye eğilip kadının her karışını inceledi, kokladı, yüzündeki kavislerin, pudra ile örtülmüş çiçek bozuğu kraterlerinin haritasını çıkardı.

“Dokuz sene önce beni yok saymana karşın vazifesine sadık bir iç ses olarak seni uyarmıştım. Şimdi bayat aşk nağmeleri olarak gördüğün az önceki duygu karmaşası esnasında uyarılarıma kulak asmamıştın. Oysa müstakbel eşin daha en baştan seni gerçeğe götürecektir ekmek kırıntılarını yoluna dökmekteydi.”

“Hangi gerçeğe?”

Başını hiç oynatmadan gözlerini F’ye döndürdü Yabancı. “Bir hanımefendinin uzattığı eli karşılıksız bırakacak kadar kaba değiliz değil mi?”

Elini uzatıyor Fevzi. Kaba tavrına özür dilercesine Meral’e kim olduğunu, neler yaptığını soruyor. Babası lise öğretmeni, annesi ev kadınıymış. Tek çocukmuş. Ünlü bir yayınevinde yarı zamanlı çalışıyormuş, aldığı para fazla değilmiş fakat yüksek lisans tezi bitene kadar o işe devam edecekmış. Şayet izin verseymiş öykü kitabındaki birkaç öyküyü çok beğendiğini belirtecekmış. Fevzi hep böyle miymiş? Nasıl yanisi var mıymış? En ufak eleştiride sadağındaki tüm okları fırlatıyor muymuş? Yeni kitabı ne zaman çıkarıyormuş? Hımm, dosya

hazırmış ama yeni bir yayınevi arıyormuş demek. Dosyayı çalıştığı yayınevine iletmesine izin verir miymiş, Türkçe dizisi için yeni yazarlar arıyorlarmış. Parmağındaki yüzük mü? Biri hediye etmiş, evet evet, üstündeki kedi gözü taşıymış, yok canım çok pahalı değilmiş, yalnızca alan kişi kıymetliymiş. Yok, sevgilisi değilmiş, karışık bir mevzuymuş. Kedi gözü demişken aklına Satsuko gelmiş. Hangi Satsuko mu? Tanizaki'nin *Çılgın Bir İhtiyarın Güncesi*'ndeki Satsuko'ymuş, kim olacak? Orada da ihtiyar adam gelinine kedi gözü taşından bir yüzük hediye etmiyor muymuş? Okumamış demek. Önerirmiş ancak en çok yazarın *Naomi*'sini tavsiye edermiş. Gelenek ile modernite arasında yaşanan gelgiti enfes anlatıyormuş roman. Tam üstüne basmış, Japon edebiyatına zaafı varmış, doğrusu Japonya'nın tabiatına, kültürüne, tarihine, animelelerine, hemen her şeyine tarifsiz bir merak besliyormuş, bir gün Sakura zamanına denk getirip Japonya'ya gitmek istiyormuş, yalnız, Tokyo'ya değil, Kyoto'ya. Kimono giyip ayaklarına zori geçirerek eski şehirde dolaşacakmış. Tabii hayalmiş, uçak bileti için para biriktirmek bile yıllarını alabilirmiş. Kobe bifteğini hiç duymuş mu? Yüz gramı yüzlerce dolara patlıyormuş. Bir gün evinde sukiyaki pişirmiş, kobe eti olmayınca aynı tadı vermemiş. Dövme mi? Ha şunu diyormuş. Hayır, Kanji değilmiş. Nasıl hatırlamazmış. *Parfümün Dansı*'nın kapağındaki Pan siluetiymiş. Bir ara parayı ayarlayınca sol koluna da bir yılan dövmesi yaptıracakmış. Bu arada cereyanda duruyormuş. Klimanın tam altında üşütecekmiş. Bir şey olmazı var mıymış?

"Beyefendi bakar mısınız? Şu klimanın ayarını düşürseniz biraz."

"Sahiden gerek yok. Nasıl olsa birazdan kalkacağız."

"Yarın boynunuz tutulduğunda görürüm sizi."

“Aaa Fevzi de gelmiş!”

Sesin geldiği yere dönüyorlar. Kapıda Yeşim var ama bu kadın Yeşim’den çok bulanık bir Francis Bacon tablosunu andırıyor. Cihan’ın en uzun süreli sevgilisi olduğunu hesaba katınca zamanın yeline direnen kumdan bir heykel gibi hafızasında Yeşim’den geriye bir göz rengi, ince bir dudak, dar bir omuz dışında pek bir şey kalmamış olması Fevzi’yi şaşırtıyor. Peşi sıra Cihan, Sermet, Cengiz, Cengiz’in eşi Duru ve Adem mekâna giriyor.

Cihan Fevzi’ye dönerek “Madem önceden geldiniz, insan bir masa kapar,” diye söyleniyor. Neyse ki bu serzenişi duyan iki genç zaten hesap istediklerini belirterek masalarından kalkıyor. Arkadaşları masaya yerleşirken Fevzi hâlâ bar tezgâhının önünde, kupasındaki son yudumun derdinde.

Yabancı M’nin boşalttığı iskemleye oturup piposunu yaktı, elindeki kibriti sallayarak söndürüp kül tablasına attı. Başındaki silindir şapkadan besbelli bıkmıştı; şapkayı çıkarıp seyrek saçlarını kaşıdı. F dokuz sene öncesinin hatırasında şimdikinden daha umutlu, daha sağlıklı, daha güler yüzlü görünen dostlarının tek tek M ile tokalaşıp tanışmasına ve Cengiz ile Adem’in M’nin omzunun üstünden kaş göz yaparak utandırdıkları dokuz yaş genç halinin utangaç tavırlarına özlemle seyre dalmışken yanı başında cınlayan bir gülüşle isteme istemeye onu mutlu eden bu tabloda çekip aldı kendini. Yanına döndüğünde Yabancı’nın acıyan, bir o kadarsa netameli bakışlarıyla çarpıştı.

“Anlamamakta kararlısın.”

“Neyi anlamam gerekiyor?”

Yabancı kolunu dirseğine dek şapkasına sokup önce bir balta çıkardı. “Pardon,” dedi. Sonra sırasıyla bir bıçak,

bir tabanca, bir litre nitrik asit çıktı şapkadan. Tüm bunları bilerek çıkartıp tezgâha koyduğu suratındaki pis sırtıstan okunuyordu.

“Hah buldum.”

Şapkadan iki baton çıkardı. Orkestra şefi gibi öne geçti. Batonları boşluğa kaldırıp indirince masalara bira götüren barmenin adımları, sigarasını ağzından çeken kızın eli, çalan şarkının nakaratı, sözün kısası, amansız süratle akan zaman bir bataklığa düşmüşçesine yavaşladı. Yabancı'nın kendisinden istediği şeyi pekâlâ bilmekteydi F, bu yüzden dikkatini ağır çekimde hareket eden dostlarına verdi. Sesli düşünmeye başladı.

“Sermet M'ye elini uzatırken diğer eliyle iskemleyi tutmuş. Hep böyledir. Cam kenarındaki iskemleyi buldu muydu sahiplenir. Yeşim bir koluyla M'ye sarılıp arkadaşını Sermet'e takdim ediyor. Sermet o gün hiç ısınmamıştı M'ye. Ne gülünç değil mi? Sonradan çok iyi arkadaş oldular. Eşcinsel olduğunu itiraf ettiğinde M'nin aramızda uzlaşmacı rolüne soyunmasının bu yakınlıkta payı büyük. Adem'in o akşam kız arkadaşı gelecekti, sanırım cep telefonu ile ilgilenmesinin sebebi bu. Zaten geldiğinde ağzımız açık kalacaktık çünkü kız türbanlı çıkacaktı. İçkili bir mekânda türbanlı bir kız olduğuna mı şaşıralım, arkadaşımız dindar bir kızla beraber, buna mı şaşıralım bilemeyecektik. Ne zaman kulağını çınlatsak, Adem'in Gezi Direnişinden sonra bizden uzaklaştığını söyler dururlar, hâlbuki bence her şey dokuz sene evvelki o akşam, sevdiği kıza alkolün tesiriyle laf arasında salvolar yapmamızla başlamıştı. Sanki ülkedeki yobazlığın tek sorumlusu oymuş gibi çember içine almıştık kızcağızı. Ne ahmakmıyız. Cengiz'e gelelim. Cengiz kulağıma eğilip M'yi işaret ederek 'Hayırdır? Anlayalım,' diyor, ben de içinin fesat olduğunu, erken geldiğimiz için önceden tanış-

tığımızı söyleyip geçiştiriyorum. Hazır aralığı bulmuşken paramın çıkışmayabileceğini fısıldıyorum. Aralarında meteliğe kurşun atan bir tek benim o sıralar. Kaldığım bodrum dairesinin kirasını çıkarabilmek için gündüzleri ders kitapları basan bir yayınevinde sigortasız çalışıyordum. Cengiz merak etmemem gerektiğini, bugün, yani o gün tüm hesabın kendisinden olduğunu, çünkü müjdeli bir haberi olduğunu söylüyor. Nedir diye soruyorum, sabret diyor. Biraz sonra Duru'nun hamile olduğunu öğreneceğiz. Duru bu yüzden herkesten evvel oturmuş durumda. İyi anımsıyorum, o akşam ne zaman Cengiz'e baksam gıpta etmiştim. Üniversitede ilk tanıştığımızdan bu yana serseri halleriyle zihnime kazanmış bu adamın baba olması... Kim bilebilirdi daha sonra yaşanacakları? Sırf barış istediğin için akademiden ihraç edil, yıkılma, her gün mücadeleye devam et ama bir gün otobüs şoförünün teki uyuyakaldığı için karın ve oğlun trafik kazasında ölüversin. Ne zaman biraz Tanrı'ya ihtiyacım olsa Cengiz geliyor aklıma, adaleti yok diyorum, varsa bile bir Tanrı, adaleti yok.”

“Ya Cihan?”

“Cihan ise masaya sandalye ayarlamakla meşgul. Normalde oturur köşesine, bizim diğer masalara gidip rica minnet boş sandalyeleri toplamamızı ağa babası gibi izler ama şimdi yanımızda üç kadın var ya, küçük çetemizin iş bitirici liderliğine soyunmuş.”

Yabancı gayet memnun, piposunu ağzından çekerek sordu. “Peki, karşımızdaki bu görüntüde aklına yatmayan bir şey var mı?”

F hemen “Hayır,” dediyse de son hecenin son sesini uzattı.

“O akşam müstakbel eşin sadece bir kişiyle tokalaşmamıştı.”

“Evet,” dedi ikircikli bir sesle. Sonra hafızasına güveni arttı. “Cihan’ı görmezden gelmişti. Aralarındaki soğukluğu fark etmiştim.”

Yeşim ile M arasında oturan Cihan’ın gergin yüzünü gözlemledi F. Yabancı öne çıkıp deminki madrabazlığına benzer bir hareketle boşluğa dokundu. Bu kez her şey hızlandı. Mekâna girip çıkanlar, kahkahalar, şarkılar, tokuşturulan kupalar, Duru’nun hamile olduğunda masalarından yayılan sevinç çılgınlıkları, Adem’in kız arkadaşı geldiğinde irileşen gözler, tuvalete kalkan Sermet, peşi sıra tuvalete kalkan Cengiz, Duru, Yeşim, sigaraları yakan alevler, her şey hızlandı, öyle ki F kendini renkli bir Chaplin-filmindeymiş gibi hissediyordu. Herkes herkesle konuşuyor, şakalaşüyor; sesler, dokunuşlar, eğreti mimikler iç içe geçiyordu. Ancak...

İçinden geçenleri duymuşçasına “Ancak,” diye araya girdi Yabancı. “O akşam Cihan ile M bir kez olsun birbirlerine dönmemişler, bir kez bile konuşmamışlardı. Sence bunda bir tuhafılık yok mu? Eşinin vücut diline bak, bir bacağına ötekinin üstüne atmış. Gövdesini Cihan’dan uzağa, Adem’e eğmiş vaziyette. Oturması, dahası katlanması epey zor bir pozisyon. İnatla duruşunu değiştirmiyor.”

Alaycı, alaycılığın ötesinde kışkırtan, kışkırtmanın ötesinde yaralayan bir sesle sordu. “Araları limoni iki aşığa benzemiyorlar mı sence de?”

Bakışlarını hatırasından çekip alarak boş kupaya verdi ne var ki Yabancı’nın eğri büğrü yansıması kupa camında oynas-maktaydı.

“Şimdi eldeki ipuçlarını toplayalım. Müstakbel eşinle tanıştığınızda ona kedi gözü taşından yüzük hediye eden bir sevgilisi vardı.”

“Sevgilim var dememişti, karışık demişti.”

“Arkadaşın Yeşim’le ne zaman Ankara’ya taşınmıştı?”

“Cihan mı? Altı yedi ay sonra falan.”

“Ne zaman müstakbel eşinle flört etmeye başlamıştın?”

“Hemen değil. Onunla tanıştıktan bir hafta sonra çalıştığı yayınevine gidip dosyayı bıraktım. Dosya reddedilince bir süre onunla görüşmek istemedim. Doğrusu dosyamın kabul edilmemesi benim için iyi bir bahane olmuştu. Ona duyduğum histen yakamı kurtarmak istiyordum.”

“Niçin?”

“Zemheride boy vermiş bahar çiçeği gibi, yahut, tam maralın boynuna dişini geçirirken aslanın bağrında kopmuş merhamet, bana yakışmazdı sevmek.”

“Kitabi dili şimdilik bırak. Sade, daha sade.”

“Gözlerimi yumduğumda yabancı bir kadının karanlıkta belirmesi, onu merak etmek, onu düşlemek, şarkılar çaldığında onun yer aldığı fragmanların içinde savrulmak ya da sırf onu hatırlatıyor diye Japon yazarları okuyamamak... Alışılmadık bir şeydi benim için. Tamam, geleceğim meçhuldü, tamam, gelene geçene borçlu sefilin tekiydim, tamam, geçimsiz biriydim ama o halimle mutluydum. Deyim yerindeyse çevremle aramda bir arz talep dengesi vardı ve bu denge yıllar yılı milim şaşmamıştı. Kolay olmuştu zira önce sevilen olmuştum. Neyimi sevdilerse, dostlarım gelip beni bulmuştu. Şimdi bile emin değilim doğrusu, onları gerçekten seviyor muyum yoksa onların beni sevme şekillerini mi taklit ediyorum? Yoksa niye Adem artık aramıyor diye içim sızlamıyor, niçin Cengiz’le yaptığımız İstanbul turlarını özlemiyorum, niçin Cihan Ankara’ya taşınacağını söylediğinde üzülmedim? Benim için M’nin neden bir sorun teşkil ettiğini anlıyor musun? Bu kez ilk seven ben olmuşum ve bırak bir kadını, bir insanın sevgisi nasıl kazanılır bilmiyordum.

Üstelik içimden bir ses M'ye yaklaşmamam gerektiğini söylüyordu.”

“Yani ben...” diye açıkladı Yabancı. İskemlesine tekrar oturdu. “Sonra?”

“Öykü kitabımı az bilenen bir yayınevinden yayımlatabildim. Sermet kutlayalım diye tutturdu. Cesaretimi toplayıp M'yi çağırdım.”

“Ne zaman?”

“Tanışmamızdan yedi sekiz ay sonra. Yıl 2012. Cihan Yeşim’le Ankara’ya taşındığı için gelememişti.”

“M’yi tavlama kolay olmuş muydu?”

“Eh. Hep bunu beklemişti sanki. İkinci bir buluşma ayarlamak tereyağından kıl çekmek kadar kolaydı.”

Yabancı kısa bir süre piposuyla ilgilenip F’yi çalan *Between The Bars* ile baş başa bıraktı.

Şarkı bir aksaklık nedeniyle orta yerinde kesilince F boğazını temizledi.

“Tamam! Bana anlatmaya çalıştığın şeyi anladım,” dedi. Biraz çakırkeyif, yine de akli yerli yerinde. “M ile tanıştığım sıralarda Cihan ile M arasında bir şeyler olduğunu söylüyorsun. Ortada Yeşim olduğu için ilişkileri gizli saklıydı. Ah tam Cihan’a göre bir ilişki cinsi bu... Sahiden hiç şaşırmadım. Bayılır böyle tehlikeli şeylere.”

Yabancı bıkkınlıkla nefes alıp verdi. “İçinde ben olmayınca yapboz parçalarını birleştirmekte beş yaşındaki bir çocuk kadar beceriksizsin. Hakikaten bu denli açık bir gerçeği göstermek için mi yırtınıyorum sence burada? Başka bir şey... Anlaman gereken başka bir şey var. Ve maalesef senin için ilkinden daha acı verici olacak.”

Arka planda şarkı çalmasına alışmış olan müşteriler homurdanıyor. Barmenin bilgisayarı yeniden başlattığını söylediği sıra F’nin kulağına buzdolabının üstündeki televizyondan

işitti mi canından can alan, yirmi, hatta yirmi beş senedir maruz kaldığı bir erkek sesi geliyor.

Tabii, diyor Cumhurbaşkanı uzatılan mikrofonlara, içimizdeki irinleri ne kadar temizlemeye çalışsak da ihanet şebekesinin uzantıları arada sırada kendilerini göstermeye devam ediyorlar. Bu tiynetteki insanların davaları belli, Türkiye için hedef belirlediğimiz 2023 ve 2053 vizyonuna taş koymak, memleketi bölmek isteyen dış mihrakların ekmeğine yağ sürmek. Bunları biliyor muyuz? Biliyoruz.

Çok geçmiyor, Fevzi'nin yüzünde bir parıltı doğuyor. Derin bir uykudan ayılmış adeta, ebleh ebleh etrafına bakınıyor. Yüzünde önce bir kin yuvalanıyor, burun kanatları kabarıyor, gözleri kanlanıyor, yüz köşeleri keskinleşiyor; sonra her şeyi anlamamanın verdiği huzurla bu keskin köşeler gevşiyor, hislerine aykırı şekilde dudak kenarları yukarı kıvrılıyor, gözleri buğulanıyor. Burnunu çekiyor son raddesine. Öyle bir kahkaha patlatıyor ki bardaki herkes ne yapmaktalarsa ara verip ona dönüyor. Durmaya, rezil olmamaya, varlığını tekrar silikleştirmeye çalışsa bile başaramıyor, bağrından kopup ağzında biriken hava kütlesi sıktığı dişlerinin boşluklarından kıs kıs sızıyor dışarı.

“Bir şeyin mi var abi?”

“Hayır,” diyor Fevzi barmene, “hiçbir şeyim yok. İşin bitince bir bira... Dur vazgeçtim. Votka, cin, elinde sağlam ne varsa ondan ver. Sek olsun.”

İstişare ediliyor, edilecek. Suç duyurusu yapılabilir, bu bir seçenek. Ben şahsen, arkadaşlarımıza da söyledim, sırf çamur at izi kalsın düsturuyla, hangi mahfilde hangi inde kimler tarafından hazırlandığı aşikâr bu sözüm ona yolsuzluk belgelerini çıkaran, yayınlayan, internette indirmeye açan iki gazeteci... Gazeteci demeye dilim varmıyor, gazeteci kılığına girmiş iki

bölücü şahıs ve tabii partim, vekillerim ve şahsım hakkında aslı astarı olmayan bu iftiralara mahal veren ilgili gazete müsveddesiyle ilgili bağımsız Türk yargısının ve savcılarının diğer seçeneklere bakmaksızın en kısa sürede lüzumu neyse onu yerine getireceğinden yana en ufak kuşku taşımıyorum. Gün ola hayrola.

M'NİN GÜNCEŚİ

Baştan uyarması, bugün iş arkadaşlarımdan yakınasım ya da nasıl giyindiğimden, ne yediğimden, ne izlediğimden konuşasım yok. Bok gibi bir gündü ve bok gibi güne yakışır şekilde açılışı da bok gibiydi.

Kocam hazretlerine koca bir alkış!!!

Anlaşılacağı üzere F tuhafııklarına devam etmekte. Dün gece yine salonda yattı. Sabah kahvaltı etmedi. Vaziyet aynı. Fakat bu sabah onu tanıdığım günden beri ilk kez bana maçoluk tasladı. “Kocan' olduğumu unutma” dedi. Hahaha:)) İnanılır gibi değil! Anonimliğimi zedelememek için konu bu raya nasıl geldi anlatamayacağım. Yalnız şundan emin olun-sun, ona destek olmaya çalışıyordum. Karşılığı bu oldu. Konu komşunun yanında kendisine saygı göstermem gerekiyormuş.

Bugün yine iş yerinde ilgi odağı bendim. Çay ister misin M, istersen röportaja ben giderim M, başın ağrıyorsa eve erken geç M... Aman Allah'ım! Kocam hapse girecek diye kanser hastasıymışım gibi davranıyorlar. Sonra babam aradı, meseleyi yeni öğrenmişler. Annemin tansiyonu düşmüş. Yarım saat bir güzel papara yedim. Yok efendim damadını çok akıllı zannedermiş de olacak şey miymiş bu; yok efendim, nasıl böyle bir şey yaparmış, hiç mi karısını düşünmüyormuş, yok efendim, kocama niye mukayyet olmamışım. Ben sonradan

haberdar oldum diyorum, dinlemiyor, konuştukça konuşuyor. Baktım ki olmayacak, ama baba dedim, kocam o benim, yiğidim, sahibim, nasıl sözümü dinletebilirdim ki ona? Zavallım tabii anlamadı, “Ha?” diye kaldı öyle.

Söyleşi sonrası tanıdığım bir avukatın ofisine gittim. Süreç hakkında bilgi aldım. Durum iç açıcı değil. En fazla ne kadar tutarlar diye sordum, bilemem dedi. Geldiler bana. Nasıl bilemezsin ya, sen avukat değil misin, diye çıktım. Neyse ki halden anlıyor. M’ciğim eşinin olası gözaltısı yasalara dayanmıyorken sırf içini rahatlatmak için süreci yasalara göre yorumlayarak seni kandırmak istemiyorum, dedi.

Durum vahim yani.

Dergiye dönünce F’yi aradım, telefonu meşgule attı. Daha sonra S’yi aradım. Lafı gelmişken, S ile aramız bozuk. Sebebi, bana danışmadan F ile kendilerini soktukları durum. Tam bir geri zekâlılık... Neyse, yeterince bahsettim o konudan. Dün S’yi arayıp biraz yüklenmiştim. Bu yüzden önce biraz gönül aldım. S aptal değildir, F yüzünden onu aradığıma uyandı. F’nin durumunun iyi olduğunu, demin bürodan çıktığını, yarım saate yakın konuştuklarını söyledi. Sesi tereddütlüydü. Üsteleyince sohbet esnasında kafasına takılan bir şey olduğunu itiraf etti. “Boşanma moşanma gibi bir şey var mı aranızda?” diye sordu. Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Yoo, dedim, ne boşanması ya? Keşke hemen tepki göstermeseydim, hemen mevziine çekilip “Demek ki benim kuruntum, boş ver,” diyerek konuyu kapattı.

Tüm bunların üstüne Bay A mesaj atmasın mı? Yüreğim hop etti. İstanbul’a gelmiş, yarın bir etkinlikteymiş. Buluşma imkânımız var mıymış? Sadece konuşmak istiyormuş. Saatlerce nasıl bir bahaneyle onu başımdan savabileceğimi düşündüm. Akşam tam yanıt verecektim, ikinci bir mesaj yol-

ladı. İşim çıktı, başka bir gün buluşuruz, yazmış. En azından Bay A hiç değişmedi, bekletilmeyi hâlâ kaldıramıyor.

Arkadaşımın doğum günü partisi yüzünden eve geç döndüm. Geldiğimde F salondaydı. Kanepeye örtü sermiş gene, başını yastığa koymuş tavana bakarak sigara içiyor. Dünkü opera yine oynatıcıda. Müziği biraz kısmasını söyledim. Cevap vermemesi bir yana, bana öyle bir hınçla baktı ki anlata-mam. Mutfakta kendime bir şeyler hazırlarken yanımda be-lirivermesin mi sonra. Yemin ederim tüylerim ürperdi. Sanki ilk kez görmüş gibi tepeden tırnağa beni inceledi, alkol aldığı-nı o sıra anladım. Sabah ona mutfakta bir böcek gördüğümü söylemiştim, o böceği bulamadığını söyledi. Bir de temizlikçi kadına söyleyecekmışim, laminat parkeyi sildiği zaman yerle-ri kurulaması gerekiyormuş, berjerin altında parke kabarmış, ona söylendi. Yok o kadar uyarılmışmış, bir kulaktan giriyor-muş diğerinden çıkıyormuş. Sinirlenmemi bekledi, sinirlen-medim. Alıştım artık F'ye. En olmayacak şeyleri kafaya takıp üstüme fırlatması artık vız geliyor.

Bir şeyler yedim, beyefendiye hiç ilişmeden odama çekil-dim. Yazacaklarımı yazdım. Hadi ben yatar.

Bir saat sonrasında not: Şeytan dürttü resmen ya... Bok varmış gibi F'nin dinlediği operayı internette araştırdım. İki perdelik bir opera. Adı *I Pagliacci*. Kumpanyası ile köy köy gezip karısı tarafından aldatılan bir palyaçonun komedisini sahneleyen tiyatro oyuncusu Canio, bir dizi olayın ardından karısının da gerçek hayatta onu aldattığını öğrenir ve cinnet geçirir. Sonu kanlı bir hikâye.

Keşke hiç özete bakmasaydım. Bu içtiğim, yataktaki üçün-cü sigaram. Acaba geçen seneyi öğrenmiş olabilir mi? Ama nasıl öğrenecek ki?

Gel de bu sorularla uyu şimdi!!!

*Kuşan kostümünü,
Yüzünü de pudrala.
İnsanlar ücretini ödedi; şimdi de gülmek ister.
Eğer ki o Soyтары senin Colombina'nı elinden alacaksa,
Gül palyaço! Gül ki herkesi neşelendir!
Üzüntünü ve gözyaşını sanki şakaymış gibi göster.
Acını ve hıçkırıklarını da sırtın yüzünün ardına gizle.
Canio - I Pagliacci*

Cumartesi

Vicdan

Fbir sonraki gün uyandığında kendini 1978 İstanbul doğumlu gazeteci - yazar F.D. olarak buldu ve her zaman olduğu üzere bundan hiç mi hiç memnun olmadı. M'nin hayatına girdiği ilk yıllar sayılmazsa, kendini bildi bileli olduğu kişinin içinde uyanmış olmaktan mutlu olamamıştı. Sayısız paralel evrende gözlerini yeni bir güne açan milyonlarca F içinde en şanssızlardan biri olduğunu düşünür; kıytırık bir ödül kazanmak, üç kitap yayımlamak, sert dille kaleme alınmış birkaç gözü pek köşe yazısı ve madencilerin çalışma şartlarına, trans cinayetlerine, faili meçhullere dair hazırladığı iki üç özel dosya haricinde hiçbir başarısı olmadığı için izahı zor bir eksiklik duygusuyla kıvrılır, onu yatağından kalkmaya çağıran gerçekliğin mecburiyetine muhalefet ederek bir sağa bir sola döner, her defasında diğer evrenlerdeki en şanssız F'leri, mesela ödül bile alamamış olanları, kansere yakalananla-

rı, kendini asanları, askerdeyken mayına basıp bacağına yitiren F'leri düşünüp kendine eser miktar iyimserlik aşılarda, bir zil sesiyle yahut M'nin mutfaktan "Kahvaltı hazır!" diye seslenmesiyle yatağından kalkacak gücü kendinde bulabilirdi. Hâlbuki şimdi, karısının onu en yakın dostuyla aldattığını bildiği, her an gözaltına alınabileceği ve başının cehennem azabı gibi zonkladığı bu evrenin tüm paralel evrenlerin en kötüsü olduğunu bildiği için tam yarım saattir kanepede devinmekteydi.

Zil çalınca tüyleri ürperiyor. Meral'in kapıyı açmasını bekliyor. Bir hareketlilik yok. Zil tekrar çalınca saatine bakıyor. Öğlen olduğunu ancak böyle fark ediyor. Gelenler polis olabilir mi? Kanepeden kalkıp parmak uçlarıyla yavaş yavaş kapıya süzülüyor. Kapı dürbününe gözünü dayayıp tanıdık bir yüz görünce içi rahatlıyor.

"Aaa bileydim," diye inliyor temizlikçi kadın. "Kusura bakmayın, Meral Hanım evdedir diye şey ettim." Kısa boylu, kilolu, başörtülü bir kadın. Elinde elektrik faturaları var, birini çekip Fevzi'ye uzatıyor. Fevzi teşekkür ediyor, su lazım mı, diye soruyor, lazım değilmiş, yalnız Meral Hanım'a der miymiş, artık salı ile cumartesi günleri gelecekmiş, haberi olsunmuş.

Mutfakta ekmek arasına iki dilim salam, bir dilim peynir koymuş yerken kahvaltı masasının üstündeki notu ayrımsıyor.

Gece yine gördüm.

*İlaçlama şirketinin telefonunu bulamadım,
arayıp hafta içi gelmelerini söyler misin?*

"Amma taktın ya! Böcek möcek yok!"

Dün yaptıklarını tekrarlıyor. Mutfağın en ücra noktaları-

nı gözden geçiriyor, tabağı çanağı ortaya saçıyor, dalgınlıkla başını dolap kapısına çarpıyor, sinirinden sandalyeleri deviriyor, bir kahve kupasını duvara fırlatıp kırıyor.

“Gördün mü? Yok işte orospu! Yok!”

Bir Alka Seltzer içtikten sonra dizüstü bilgisayarını kapıp berjere oturuyor. Güncenin adresini yazarak Meral’in son yazdıklarını okuyor. Cihan’ın Bay A olduğuna dair içinde biraz olsun şüphe vardıysa bile artık yok. Bay A’nın Meral’le bugün için buluşmak isteyip birdenbire karar değiştirmesini dün akşam Cihan’a yazdığı buluşma teklifine bağlıyor. Karısının operadan yola çıkarak endişeye kapılması hınçla gülümsetiyor onu. Okuması bitince günlüğün geçen yıla ait kısımlarına giderek Meral’in Bay A ile otelde birlikte olduklarını yazdığı sayfanın tarihini not alıyor.

Karısının Instagram profiline girip eski fotoğraflara bakıyor. Gezi Direnişi’nin anısına paylaşılan fotoğrafı görür görmez fareyi bırakıp fotoğrafa tıklıyor. Gezi Park’ında, çim üstünde oturmaktalar. Sermet, Cengiz, Duru, kucaklarında oğulları, Fevzi, Meral, Yeşim ve başında gaz maskesiyle Cihan... Zafer işaret yapmaktalar. Destek almak için çime dayanmış Meral’in sol, Cihan’ın sağ kolu Yeşim’in ardında kayboluyor. O iki elin kimse fark etmeden birbirlerine dokunduğunu, Cihan’ın parmağıyla Meral’in elini okşadığını gözünde canlandırıyor. Fotoğrafın açıklamasında Meral herkesi ismiyle anarken bir tek Cihan’ı *Bay Ankara* olarak sıfatlandırmış.

“Nihayet Bay A’nın etimolojisine inebildik.”

Farenin sürgüsünü kaydırıyor. Profil sayfasında 2019’a ait fotoğraflara geldiğinde tek tek, bıkıp usanmadan hepsini inceliyor ve en sonunda olayın gerçekleştiği tarihte Meral’in nerede olduğunu keşfediyor.

Kanepede uzanmakta olan Yabancı kıkır kıkır güldü. “İzmir Kitap Fuar’ındayken seni boynuzlamış demek! Hatırlıyor musun, her gece seni arayıp ne kadar yorulduğunu yana yakıla anlatıyordu. Yalan söylememiş, bayağı yoruluyormuş demek. Kaç posta düzüldüyse artık. Lafı açılmışken, sen tek postada tıkanıyor musun hâlâ?”

“Defol git!”

“Defolup gitmek... Hiç yakıştıramıyorum sana. Ben burada yaralanmış erkekliğini onarmak için gecemi gündüme katıp planlar yapayım sen ise beni kov. Yazık, çok yazık.”

“Erkekliğimi nasıl onaracaktım? Cinayetle mi?”

Yabancı kanepeden fırlayıp oturur vaziyete geçti. Üstündeki modası geçeli bir asır olmuş hâkim yaka bol gömlek ve askıları düşmüş pantolonla, Londra’yı ardında bırakarak ilham için günlerce kır evine kapanıp tek bir mısra bile yazamamış perperişan şairleri andırmaktaydı. Azgın bakışlarını F’ye dikip işaret parmağını ona doğrulttu.

“İşte en doğrusu bu! Evlilik akdine imzayı atıp başka erkeklere bacaklarını açan tüm aşufterin sonu kendi kanlarında boğulmak olmalı.” Düş kırıklığıyla kanepeye yaslandı. “Heyhat, gözaltına alınmanın eli kulağında olduğunu, dolayısıyla evinin polisler tarafından didik didik edileceğini göz önüne alırsak, şimdilik bir cinayet akla yatkın görünmüyor.”

“Cinayet işlemeyeceksem?”

“En eski yöntemle bu işi halledeceğiz.”

“Döverek mi? Ne fark ediyor?”

Diğeri kendine güven duyduğunu belli edercesine bir bacağına diğerin üstüne koyup kollarını kanepeye yaydı.

“Senin yerinde olsaydım pek emin olmazdım,” dedi

göz kırparak. “Ah azizim, bazı şeyleri atlıyorsun. Birincisi, aldatıldığın için seni sosyal medyada linç etmesi en muhtemel profiller, muhalefet partilerine destek veren çağdaş –daha doğrusu kendini çağdaş sanan – insanlar arasından çıkacaktır, eh bu insanlar yıllar yılı aleyhtarlığını yaptıkları partinin foyasını ortaya çıkardığın için ayrıca sana sempati duymayacak mı? Seni bir vandal ilan ederlerse yolsuzluk haberi işlevsiz kalır, yolsuzluk haberine odaklanırlarsa kadına karşı şiddete susmuş olurlar. Ne trajik bir kararsızlık... Açık sözlü olacağım, elbette dışlanacak ve lanetleneceksin, aksi mümkün mü, o kırılğan, mukaddes, dokunulmaz kadın bedenine şiddet uygulamak! Cık cık cık! Seni gidi primitif canlı. Ama tepkiler beklenenden sönük kalacak, bundan emin olabilirsin; bilhassa karının seni en yakın dostunla aldattığını öğrendikleri an insanların çoğu kendilerini senin yerine koyup içten içe hak verecek.”

“İkincisi?”

“İkincisi ise, cinayet ile şiddet farklı şeyler. Eşini öldürdüğün için en az yirmi sene hapiste kalabilirsin ama tek tek bütün kemiklerini kırıp o kaşarı ölmekten beter hale getirirsen...” Yabancı sözüne es verip F’ye gülümse-di. “Ne şanslısın ki şiddete bir, hadi bilemedik, iki yıl ceza verilen ilginç bir ülkedesin. Arkadaşınla başınızı soktuğunuz mesele yüzünden en az iki yıl hücrede kalacağını hesap edersek, dur bakalım. İki yıl oradan, iki yıl oradan, eh bunun iyi hali var, yatarı var. En fazla üç sene hapiste kalıp çıkarsın. Hey baksana. Hiç tahayyül edebilir miydin?”

“Neyi?”

“Türkiye gibi bir ülkede doğduğumuz için kendimizi şanslı addedeceğimiz böylesi bir anı yaşayacağımızı.”

F elini alnına koyup dertlendi. “Tırlatıyorum değil mi

ya? Resmen 19.yüzyıl kıyafetleri kuşanmış alter egomla karımdan nasıl intikam alacağımı tartışıyorum.”

Yabancı katıla katıla güldü. “Tırlatmak mı? Ah keşke azizim, ah keşke! Kapı gibi 46 raporumuz olurdu elimizde. Ondan sonrası tanrılara bile tanınmamış bir özgürlük! Vur, kır, öldür, istersen bir kişiyi istersen on kişiyi. Örneğin göt korkusuyla seni bu belaya bulaştırıp hâlâ bile seni bencillikle yaftalayan nonoş arkadaşına dersini verebilirdik. Örneğin yalnız seni aldattığı için değil; daha ilk tanıştığınız andan itibaren seni sen yapan tüm inançları ilmek ilmek söküp kendine duyduğun güveni altüst eden, seni yazmaktan, seni yaratmaktan soğutan, yazmayı bıraktığını söylediğinde ise sanki bu kararında hiç tesiri olmamış gibi seni şımarıklıkla, ilgi açlığıyla itham ettiği için de M’nin kellesini kesebilirdik. Ve Cihan... Aptal gibi ilk kitabını çıkarmasında yardımcı olmuştuk ona, hatalarını düzeltmiştik. Niye? Çünkü o kadar kötü bir yazardı ki rakip olarak göremiyorduk onu. Elinden yalnız karını değil, ilk aşkını da çaldı. Söylesene, Cihan’ın kanında banyo yapmak güzel olmaz mıydı? Hayal etmesi bile haz vermiyor mu insana? Ah keşke delirsek azizim, ah keşke. Tüm bunları yaptığımızda alacağımız karşılık bir akıl hastanesinin sık ağaçlı avlusunda keyif sürüp kitap okumak olurdu sadece. Maalesef deli değiliz, maalesef vicdanın bam teliyle konduğu zavallıyı uyuşturan akıl kenesi bir türlü terk etmiyor bizi. Ve maalesef ben bir alter ego değil, bir iç sesim. Daemon da diyebilirsin bak, hangisi uyarsa. Şu an karşında bir gövdeysem bu sen istediğin için. Ben senin çeşitli sebeplerle dile getiremediklerinin tecessümüyüm. Aramızda bir tek amalar, fakatlar, lakinler var. Kılığıma gelince... Ben de rahatsızım bu kıyafetlerden. Çok terletiyor meret. Şöyle yaza uygun...”

“Yani istersem kaybolacak mısın?”

Yabancı sözünün bölünmesine bozulduğunu belli eden bir suratla cevapladı.

“Cismen evet.”

Fevzi parmağını şıklatınca kendini örtü serili boş bir kanepeye bakarken buluyor. Bilgisayarı sertçe kapatıp banyoya giriyor. Saçını kurularken telefonunu eline alıp gelen bildirimlere bakıyor. Birkaç gazeteci arkadaşı mesaj atmış, tebrik etmiş. Kayınpederi iki, Sermet ise dört kere aramış. Adem de mesaj atmış. Hayret, Adem ha? Bir ihtiyacı olursa aramaktan çekinmemesini istemiş. Cevap yazıyor.

Ben: Merak edip yazman yeter kardeşim sağ ol var ol. Şimdilik bir ihtiyacım yok, olursa ararım. Sen nasılsın, çoluk çocuk nasıl?

Adem: Hamdolsun kardeşim, öğretmenlik berdevam.

Adem: Haylazı anaokuluna verdik. Hanımın selamı var.

Adem: Sermet'e de yazdım. Bir ihtiyacınız olursa, hemen arayın. Tamam mı?

Ben: Eyvallah. Yengeye selamlarımı ilet, çocukların yanaklarından öp benim yerime. Görüşürüz yine.

Kulağı mı çınladı yoksa lafının üstüne gelen iyi insan mı, Sermet tekrar Fevzi'yi arıyor.

“Alo Fevzi.” Sesi telaşlı. “Ya şu telefonun sesini aç be adam! Sesini açmıyorsan titreşimi aç! Aloo, orada mısın?”

“Buradayım.”

“Cevap vermeyince... Neyse, Cumhurbaşkanı'nınünkü demecini gördün mü?”

“Evet,” diyor Fevzi. “Malumu ilam, niye şaşıırıyorsun?”

“Oğlum bu senin rahatlığın nereden geliyor ya? Erdin mi ne yaptın? Sırrını söyle, bari ben de nasipleneyim.”

“Hayırdır?”

“Ne hayırdır?”

“Sanırım sırlarımı öğrenmek için aramadın beni.”

“Ha, kısa kes diyorsun. Tamam. Gazeteye uğrayacaksan bugün uğrama. Sinan Özdiilli Beyefendi gazetemizi teşrif edecekmiş. Kavga gürültü istemiyorum.”

“Gelmeyeceğim zaten.”

Mutfağı toparlıyor, üstüne başına bir şeyler geçirip ayak-kabılarını giyiyor. Kapıyı kilitlemeden evden çıkıyor. Bulutlu havayı görünce yanına şemsiye almadığı için pişman olsa da hiçbir kuvvet onu merdiveni tekrar çıkmaya ikna edemez. Bahçede Firdevs Hanım'ı görüyor. Çünkü patavatsızlığından sonra kadınla hiç konuşası yok. Adımlarını sıklaştırıyor.

Beyaz otomobil yine orada.

Dün kafaya pek takmamıştı, gelgelelim otomobilin bugün de orada park halinde olması... Tesadüf olamaz ya. Yavaşlayıp gözlerini kısarak aracın içini görmeye çalışıyor. Bingo! Kirli sakallı, beyaz gömleğinin yakası açık, otuzlu yaşlarında bir adam var şoför koltuğunda. Adam Fevzi'nin ona baktığını anlar anlamaz karşılık veriyor. Aracın yanından geçtiği beş saniye boyunca iki adamın kıvılcımlı bakışları birbirinden kopmuyor. Sivil polis olmalı, belki istihbarattan. Sermet'i arayıp evin önünde bekleyen birileri olup olmadığını sormak için eli cebine gidiyor. Fakat... Hâlihazırda tedirgin haldeyken ona böyle bir soru sorması mantıklı mı? Arkadaşını huylandırmamak için kararından cayıyor.

Gök kurşuni, hava sıcak, en fenası nemli. Nefes alınmıyor. Kızıl Elma Caddesi'ni kullanarak Hekimoğlu Camii'ne varıyor, tarihi çeşmeden su içip yoluna devam ediyor. Arada bir

içine kurt düştü mü gerisine dönüp takip edilip edilmediğine bakıyor. Kuşkulu biri yok. Çevre Tiyatrosu'nun önündeki çayhanede bir tabureye oturup çay istiyor. Mendil satan bir çocuk hemen dibinde bitiyor. Üstü başı pejmürde. Cebini yoklayıp demir paraları çıkarıyor. Bir mendil alıyor. Bitişiginde oturan adam kıpırdanıyor.

“Kardeş, sana bir şey diyim mi, keşke almasaydın.”

Fevzi adamdan yana başını çeviriyor. Elli yaşlarında, güneş gözlüklü, dişleri dökük, bıyıklı, göbeğine bel çantası takacak kadar antika bir tip.

“Niye almayacakmışım?”

“Çocuk Suriyeli, niyesi var mı? Para kazandırıyoruz, sonra dönmüyorlar memleketlerine. Vergi vermiyorlar, bir şey vermiyorlar, bir de fare gibi çoğalıyorlar. Bak göreceksin, demedi deme, on yıl sonra bunlar da dağa çıkar.”

“Hişt çocuk. Baksana bi.”

Çocuk, Fevzi'nin parasını geri isteyeceğini düşünerek isteksiz isteksiz yaklaşıyor. Adam da çocukla aynı fikirde ki pürdikkat kesiliyor. Fevzi cebinden yirmi lira çıkarıp çocuğa uzatıyor. Çocuk bir aldığı paraya bir yabancıya bakıp ne olduğunu anlamaya çalışıyor.

“Hadi,” diyor Fevzi babacan bir ifadeyle, “git kendine ekmek arası bir şey al.”

Beriki homurdanarak taburesinden kalkıp hesabı ödemek için çaycıya gidiyor. Bu şovu adamdan kurtulmak için mi, yoksa çocuğa iyilik olsun diye mi yaptı, bilmiyor; bilmek, üstüne düşünmek istemiyor.

İstemediği bir başka şeyse gözünü her yumuşunda Cihan ile Meral'in barındığı hatıralara düşmek. Kapanmış dava dosyasını tekrar açan bir dedektif sanki; doğum günü kutlamasında parmağıyla pastadan aşırıldığı kremayı eşinin burnu-

na bırakan Cihan'ın neşesi, derginin ilk sayısında Cihan ile yapılan röportajın fotoğrafında, karısının giydiği mini etek; Sermet'in bir akşam yemeğinde Cihan'ın ödül aldığı töreni anlatırken "Bazı kadınlar bizimkinin içine düşüyordu resmen," dediği an Meral'in lavaboya gitmek için müsaade isteyişi, telefonunun çaldığı gece yarısı "Kimmiş arayan?" diye sorduğunda eşinin sersem sepelek "Bildirim ya, bir şey değil," deyişi, film festivali öncesi hangi filmler için bilet alınacak program belirlerken ikisinin de aynı filmleri listesine aldığını gören Yeşim'in garip bir ses tonuyla "Hani senin evli, senin de sevgilim olduğunu bilmesem vallahi ruh eşi olduğunuzu inanacağım," demesiyle kaskatı kesilişleri, 15 Temmuz'da Cihan'ın onun yerine Meral'i araması, Yeşim ile Cihan'ın ayrıldığını öğrendiği gün "Arkadaşınla konuştun mu?" diye sorduğunda eşinin Yeşim yerine Cihan'ı savunması ve daha nice sahne boyuna zihninde parlayıp sönüyor. Yeşim her şeyi çok daha önce sezmiş miydi acaba? Neticede iki yıldır Yeşim'in ismi neredeyse hiç geçmemişti evde. Telefonunu çıkarıp rehberden Yeşim'i buluyor.

Hâlihazırda kavradığın gerçek teyide muhtaç değil. İstedikğin tek şey seni anlayacak ve destek verecek bir müttefik ama hiçbir zaman çok samimi olmadığın ve senelerdir görüşmediğin birini seçmen biraz ahmakça değil mi?

Doğru. Arayıp ne soracak? Konuyu nasıl oraya getirecek? Ya Yeşim meraklanırsa, ya işler sarpa sarar, görüşme biter bitmez Meral'i ararsa? Vazgeçecek gibi oluyor, sonra sırf iç sesine inat yine rehber simgesine basıp Yeşim'i arıyor. "Aradığınız numara kullanılmaktadır," diyor operatör.

Çayı gelince karşıdaki gazete bayiiine fırlıyor, yandaş gazeteleri özenle seçerek satın alıyor. Bunu iktidara yandaş meslektaşlarının hayal gücüyle keyiflenmek için yapıyor olsa da

gazetelerin birinin sürmanşetinde Sermet ve Cengiz ile omuz omuza görüldüğü fotoğrafı fark eder fark etmez göğsü sıkışıyor, başlığı okuduğunda ise küplere biniyor.

BÖLÜCÜ ÇETE İFŞA OLDU!

Hükümet hakkında sözde yolsuzluk belgeleri yayınlayarak gündeme oturan ... Gazetesi'nden Sermet Şeker ve Fevzi Durukan'ın bölücü mihraklarla bağları bir bir ortaya çıkıyor. Şanlı Türk ordusu tarafından Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde bölücü örgüte karşı düzenlenen operasyonlar esnasında teröristlere destek maksadıyla hazırlanan Sözde Barış Bildirisine imza atan sözde akademisyenlerden Cengiz İnan'ın ikili ile yakın dost olduğu, hatta üniversite yıllarında Çete olarak anıldıkları öğrenildi.

Haberin devamını okumuyor. Bir sigara yakıyor. Telefona sarılıp Sermet'e mesaj yazıyor

Ben: O da kalmamış

Sermet: Ne kalmamış?

Ben: Vicdanları...

Toprak

Genç işçinin küreği sapından ustalıkla kavrayışını, Gayağını palanın bir kanadına yerleştirip tüm kuvvetini bacağına vererek toprak ananın bağına teklifsizce girişini seyretti. Manivela indirir gibi ancak kendisinin bildiği bir raddeye değin sapı eğişini, palanın üstünde kalan toprak öbeğini adalelerini yırtma pahasına var gücüyle kaldırıp eftten püften iş misali kenara fırlatışını hayranlıkla izlerken aynı anda buğday ekmek için toprağı belleyen Sümerlileri düşündü F; yedi kapılı Thebai kurulurken küfe küfe toprakla rampa çıkan Yunanları, temmuz güneşinin altında lejyonerlerin kırbaçları çın çın çınlarken yol yapılacak diye gevrek toprağı kazma kürek sallayan köleleri düşündü; su kuyusu açmak için ter içinde küfür kıyamet didinen köylüleri; bilcümle asil zadegânın bahçe sefası için bataklıklara toprak atan cebi delik işçileri; gökten bomba yağarken siper açmak için ağızlarında en adisinden cıgara, içinde solucan mı var böcek mi, ölü mü var dışkı mı, tınlamadan tekülle toprağı küreklerini geçiren askerleri, gecenin bir yarısı ay ışığında asit dolu çukurlara toprak döken polisleri düşündü F; en çok da cenazeleri, bir zamanlar bizi seven, okşayan, ağladık mı tuzlu gözyaşımızdan tiksinsen ıslak yanağıma buse-sini konduran, bizi dinleyen, bize şarkılar söyleyen, nazı-mıza katlanan, en sessiz anlarda varlığını bize ispat et-

mek istercesine, bakılacak onca şey dururken bakışlarını bize, yalnız bize dikip gülümseyen o var oluşların, sıfatı bazen baba, bazen anne, bazen eş, bazen evlat, bazen dost olan var oluşların, o derin kabrin içinde, en ufak umuda, en ufak acabaya can suyu olacak bir kıpırtıya dahi mahal vermeden nesne katılığıyla gömülmeyi beklediği kara, kapkara merasimleri düşündü. Medeniyetin temelinde, toprak ile insan arasındaki kadim bağın yattığını kavradığı andı bu. Şehir mi kurulacaktı, bina mı dikilecekti, tarla mı ekilecekti, savaş mı açılacaktı, soykırım mı yapılacaktı, ayıplar mı hazineler mi acılar mı saklanacaktı ve birini mi sevecektin, küreğe sarılmayı bilecektin. Antigone boş yere serpmemişti o toprağı kardeşi üstüne. Çeyrek asır evvel annesinin cenazesinde babasının ona verdiği dersi anlamıştı nihayet.

“Bi şey mi diyecen dayı?”

Terslenen sarı yelekli, şapkalı, çizmeli bir belediye çalışanı. Esmerce, tıfıl daha. On adım ha var ha yok aralarında. Yedikule Hisarı’nın dibinde çimli alanda küreğini toprağa saplamış, cevabını bekliyor. Fevzi çisenti altında şemsiye olmadan durup elin adamını izlemek dünyanın en normal şeyiymiş gibi istifini hiç bozmadan elleri cebinde yanına yöresine bakınıyor, Yedikule’ye ne zaman, nasıl geldiğini kestiremiyor.

“Sana dedim ağabey, bi şey diyecen?” Delikanlı eliyle arkasındaki çiçek fidelerini işaret ediyor. “De hele, çiçek isteyece? Bunlar belediyenin ama istersen bir tane vereyim.”

Fevzi hızla uzaklaşıp genci sorularıyla baş başa bırakıyor.

Kocamustafapaşadayken Taksim dolmuşu için kuyrukta beklediğini, araç gelmeyince canına tak edip taksi çevirdiğini hatırlıyor. Taksici Unkapanı yolundaki kaza olduğunu, Taksim’e sahilden gideceğini söylemişti, evet, iki eksik bir faz-

la böyle söylemişti. Aracın camında boncuk boncuk damlalar birikirken Perşembe Pazarı yolundan Silivrikapı'ya varmışlardı. Fakat Yedikule Kapısı'na gelmeden bir şey olmuştu. Neydi neydi? Tabii ya! Birden aklına Ayşe gelince Taksim'e gitmekten cayıp Yedikule'de inmeye karar vermişti. Taksici bozum bozum bir suratla aynadan onu evvela bir ölçüp biçmiş, sonraysa Yedikule'ye giremeyeceğini, sahil yolundan devam etmesi gerektiği palavrasıyla bir nevi araçtan kovmuştu.

Bulutların üstünde devasa bir davula devasa bir el devasa bir tokmakla vurdu sanki, gök gümbürdüyor, çiseleyen yağmur şiddetini artırıp sağanağa dönüşüyor. Camın üstündeki suyu parmağıyla kenara iterek saatine bakıyor. Cihan ile buluşmasına daha var. Boş boş dolanacağına babasının evine uğrayıp şu kızın ağzını araması gerçekten iyi olacak. Miraç öngördüğü gibi yalan söylediye ne yapacaktı? Yetkili birimlere haber mi vermeliydi yoksa kızı alıp kendi evine mi götürmeliydi? Başında bunca dert varken ikincisini yapamaz, ilki ise şimdilik mümkün görünmüyor çünkü yetkili birimler kimdir, telefonları nedir, hiçbir bilgisi yok. O halde babasının evine ne halt yemeye gidiyor? Her adımında ayakkabılarından gırç gırç sesler geliyor. Koşmaya başlıyor. İstasyon Caddesi'ne inince duraksıyor, Miraç mı o? Sahiden Miraç. Adam apartmanın kapısını kapatıp şemsiyesini açarak uzaklaşıyor. Bir süre başka bir apartmanın sundurması altında dikilip bakıcının nereye gittiğini gözetliyor. İstasyonun karşısındaki kahvehaneye varınca içeriye girdiğini görüyor. Ferahlıyor. Körün istediği bir göz Allah verdi iki göz. Ayşe ile baş başa konuşabilecek olması piyango gibi bir şey. Tam bu sıra, ardından gelen miyavlama sesiyle bu sevinç orta yerinden bir kumaş gibi yırtılıyor. Tekir bir kedi basamaklara yayılmış ona bakmakta. İnsanların "Yağmur" ismini taktığı, yaradılışı ge-

reği zerre sevmediği şu ıslak lanet bitene dek kurduğu kũçũk sultanlığının sınırlarına sığınmış bu yabancıya aşına sanki. Hayvanda en ufak korku yok. Dũnkũ kediye ne çok benziyor, diye dũřũnũyor Fevzi. Hayvanı okşamak geliyor iãinden ama elleri ıslak olduğu iãin parmaklarında kedi tũyũ birikeceğini tahmin ederek hiãbir girişimde bulunmuyor.

Yeşil Yelekli Kadın

Zil çaldığında bulaşık yıkamaktaydı Ayşe. İlk aklına gelen Miraç Amca'sıydı. Telefonu yine evde unutmuş olmalıydı. Elini havluyla kuruladı. İlaçların tesiriyle kanepede kestiren Ali Dedeyi uyandırmamak için ayak parmakları üzerinde sıçraya sıçraya salona geldi. Masa üstündeki cep telefonunu görünce yanılmadığını anladı. Telefonu kapıp dürbüne bakmadan kapıyı açtı. Karşısında kulak memesinden burun ucuna, her karışından pıt pıt su damlayan F Bey'i bulduğunda önce bir duraladı. Şaşkınlığı yüzünden az kalsın telefonu elinden düşürecekti.

F Bey dün öyle ardına bile bakmadan çekip gittikten sonra Miraç Amca'sının söylediği sözü anımsadı.

"Kaç sene gelmemiş, bir daha gelmez Allah'ın nursuzu. Anca cenazeye."

Ama işte buradaydı.

Niye gelmişti ki bu adam şimdi? Hem dışarıda gök yağmış tufan çıkmışken...

Bir şey, F Bey'in gözlerinde adını koyamadığı bir şey vardı ve bu şey her neyse dün de bugün de Ayşe'yi ürpertiyordu. Rahmetli anası yanlarında olsaydı, kesin tülbendiyle ağzını kapatıp cinlenmiş bu adam, derdi. Anası da hep öyleydi ya, bilmediği, adını koyamadığı her şeyi cinlere mal ederdi. Oysa babasının evi değilmiş gibi çat

kapı geldiği için özür dileyip içeriye adım atmadan evvel izin isteyecek kadar nazikti F Bey.

“Miraç Amca burada değil ama...” dedi ama pek cılız kaldı sesi.

“Fazla kalamam zaten, yol üstüydü bir uğrayayım dedim.”

Demek ki gelme sebebi Miraç Amca değil. O halde babasını görmek istedi. “Buyurun.”

Ayakkabılarını dışarıda çıkarırken “Maşallah Türkçeyi iyi öğrenmişsin. Dün neredeyse hiç konuşmadın,” dedi F Bey güleç bir yüzle fakat kanepede uyuyan babasını görür görmez suratı alacakaranlığa bulandı. Ayşe bir koşu temiz havlulardan birini alıp getirdi. Adam kürulanırken bir eliyle masa üstündeki kitapları kaldırıp inceliyordu.

“Ders mi çalışıyordun?”

“Evet,” dedi Ayşe. “Açıktan lise biter bu yıl. Biter değil bitecek. Gelecek sene üniversiteye gireceksin...” Lanet olsun Türkçenin şu sondan eklemli yapısına! Tam da Türkçesine övgü almışken yapılacak hata mıydı bunlar! “Gireceksin değil, gireceğim.”

F Bey gülümsedi. Kitapları itinayla inceledi, sayfaları karıştırdı. “Hangi bölüme girmek istiyorsun?”

“Arap Dili ve Edebiyatı.”

“Halil Cibran’ı sever misin?”

Maşallah bu Türkler de koskoca Arap Edebiyatında başka yazar çıkmamış sanki, ya Mahfuz’u biliyorlar ya Cibran’ı, diye söylendi içinden.

“Severim ama bir kitabını okudum.”

“Benim evde birkaç kitabı var. Getiririm sana. Neyse bir sorunun yok değil mi?”

Soru mu dedi, sorun mu dedi?

“Hayır bir sorum yok.”

“Yanlış anladın. Bir problemin var mı, onu sormuş-tum.”

“Hayır hayır, problemim yok.”

F iki omzundan tuttu Ayşe’yi. “Bir derdin sıkıntın var-sa... Hani söyleyemediğin... Hiç utanıp sıkılma söyle, bakarız çaresine.”

Ayşe adamın iri elleri ile omzu arasında yaşanan bu beklenmedik temastan epey ürkse de duygularını açığa vurmadı.

“Hayır hayır, problemim yok.”

Adam iç çekip geri çekildi. “Peki öyleyse. Ama bir der-din olursa, hiç çekinmeden ara söyle.”

Babasını uyandırmamak için parmak uçlarıyla salo-na ilerleyip perdeyi araladı. Dönüp fısıltıyla bir şey dedi. Duyamadı Ayşe. İkircikli adımlarla adamın yanına vardı.

“Yağmurun dineceğini nasıl anlarsın, bilir misin?”

Bilmiyordu Ayşe.

“Kuşlar öttüğünde,” dedi F Bey. “Kuşlar ötmeye baş-ladıysa yağmur bitiyordur.” Söylediğini kanıtlamak için işaret parmağını kaldırıp kuş cıvıltılarına kulak kabart-masını istedi. Sanki bu gereksiz bilgiyi paylaşarak hem Ayşe’nin yabancı bir adamla baş başa kaldığı için yaşadığı korkuyu fark ettiğini gösteriyor hem de çok geçmeden gi-deceğini hatırlatarak onu rahatlatmaya çalışıyordu.

Bundan sonra davetsiz misafirin yaptıkları hislerini doğrular nitelikteydi. Tavana bakınıp evin badana vak-tinin geldiğini söylemesi, eşya çokluğundan yakınması, tuvaletteki rutubeti parmağıyla yoklayıp yukarı kattaki komşlara söylenmesi Ayşe’nin hislerine göre ezberlen-miş bir oyunun baştan savma sahnelenmesinden ibaretti. F Bey bir tek sundurmanın altında durup toprak rayiha-sıyla kaplanmış bahçeyi göğsünü şişire şişire koklarken sahici göründü Ayşe’ye.

“Güzel olur vallahi.”

Ayşe ocağı yakarken ona döndü. “Ne güzel olur F Bey?”

“Bahçeyi diyorum. Masraflı olacak ama hakikaten şu kenara çiçek tarhları koysak, ortaya şöyle bir süs havuzu. Aslında işin angarya kısmını biz üstlensek, gerisi kolay. On günde hallederiz sonra...”

F Bey bir şey hatırlamış gibi duraksayıp başını eğdi, güldü. Adamın iç dünyasındaki iklimin değiştiğini fark etmekte güçlük çekmedi Ayşe. Gülüyordu fakat gülmüyordu F Bey, sınırı geçtikleri seher vakti rahmetli babasının kamyon kasasında doğup büyüdüğü ülkeye son kez bakarken sergilediği mutluluk gibi ikiyüzlüydü bu gülüş de; babası yaşına mizacına yakışmayan o abartılı sevinç çığlıklarıyla artık vatansız oldukları ve onları neyin beklediği meçhul bir geleceğe yol aldıkları gerçeğini nasıl örtmeye çalıştıysa F Bey de ona acı veren bir yarayı kapatıyordu adeta. Adam birden başını kaldırıp Ayşe’yi ona bakarken suçüstü yakalayınca kızın yanakları kızardı; sanki ona hiç bakmamış, sanki onu hiç merak etmemiş, incelememiş, öyle ki, hiç umurunda değilmiş de bakışları yalnızca ama yalnızca tesadüfen rastlaşmış gibi hemen nazarını F Bey’den sakınıp mutfağın raflarına yöneltti. Parmakları nafile yere baharat şişeleri arasında dolandı, çekmeceleri açtı.

“...on günde halledersiniz.”

Ayşe duymazdan geldi. Adamın tentenin altında durmuş hâlâ ona baktığını, belki bir cevap beklediğini seziyordu. Ne söyleyebilirdi ki? Bahçeden anlamazdı, havuz kaç patlar, çiçeklerin fiyatı nedir, hiçbir fikri yoktu. Hâlbuki Miraç Amca burada olsaydı erkek erkeğe sohbet edebilirlerdi. Bir bahaneyle evden çıkıp onu mu çağırıydı?

F Bey bahçe kapısını kapatıp içeriye geçti. Ayşe mutfakta kaldı. Çayın ısınmasını bekledi. Kavanozda küp şeker kalmamıştı. Kutudan yenileri çıkarıp kavanoza boşalttı. Böyle bir tek çayla olmazdı. Ne yapmalı ne yapmalı, diye düşündü. Plastik tabağa kaymaklı bisküvi koydu. Her şeyi tepsiye yerleştirip salona geçti. F Bey'i bulamadı. Gitmiş miydi yoksa? Tepsiyi masaya bırakıp kapıyı açtı. Yoo, ayakkabısı paspasın üstündeydi. Tuvaletin ışığı da yanmıyordu. Ayşe yavaş adımlar atarak Ali Dede'nin odasına yürüdü. Kapı aralığından içeriye baktığında önce yere indirilmiş yorgan döşek karşıladı onu. F Bey açık sandığın yanında bağdaş kurmuş, eski püskü kadın giysilerini tek tek burnuna götürüp kokularını içine çekmekteydi. Apansızın genzinden konuşunca Ayşe kendini korkuyla duvarın ötesine attı.

"Saatin farkında mısın sen? O şerefsize ne yapacağını tasarlayacağın yerde muhallebi çocukları gibi annenin elbiselerini kokluyorsun. İflah olmaz bir aptalsın!"

"Baksana. Defter de burada. Babam atmamış."

"Aman ne güzel. İstersen telefonundan bir Chopin noktürn'ü aç, maziye ait ne varsa hepsini teker teker yâd edip salya sümük ağla ama bugün değil dostum, bugün değil. Nostaljiyi başka bir zamana bırak. Çıkman gerekiyor."

Resmen kendi kendine konuşuyordu. Deli miydi bu adam?

"Ayrıca," dedi yılan gibi tıslayarak, "Suriyeli çıtır sohbetimize kulak misafiri olmakta."

"Ona çıtır demel! Çocuk daha!"

"Ona nasıl hitap ettiğim duvarın diğer yanında bizi dinlemekte olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Ayşe yerinden fırlayıp ayağında terlik var mı yok mu bakmadan evden, sonra apartmandan çıkarak kahveha-

neye koştı. Camekânın önünde soluklandı önce, sonray-
sa zar atan, pişti oynayan, çay içen müdavimleri tek tek
inceledi. Miraç Amca yoktu. Kahveci çırağını çağırınca
işin aslını öğrendi. Miraç Abi buradaydı buradaydı ama
eczaneye gideceğini unutmuş muymuş neymiş, geldiğiyle
çıktığı bir olmuş. Eyvahlar olsun, evde delinin teki varken
nasıl dönecekti şimdi oraya? Hem Ali Dede'yi de orada
öylece bırakmıştı. Allah ede de adama bir şey yapmasay-
dı. Birkaç dakika sonra sokak ağzında dikilmiş vesvesele-
riyle kıvranırken bir el omzuna dokunuverdi

“Kız senin ne işin var burada?” Miraç Amca'ydı. Ayşe
öyle bir gevşedi ki dizlerinin bağı az kalsın çözülüp yere
yığılacaktı. Olanları anlattı.

“F Bey mi? Allah Allah niye geldi ki acaba?”

“Bilmiyor ama sandığı açtı, bir şeyler yapıyor.”

“Ne yapıyor?”

“Bilmiyor, bir şeyler işte...”

“Sen hele al şu poşetle şemsiyeyi. Şimdi düş peşime.”

Apartmana girdiklerinde Miraç Amca eliyle onu dur-
durdu. “Önce bir ben bakayım, sen kenarda dur.”

Fakat kapı eşiğine varır varmaz salonda gördüğü her
neyse nutku tutulmuştu. Ayağı pabucundan çıksın mı çık-
masın mı, kararsız kalmıştı. Gözlerini kırpmadan bir yeri
dikizliyordu. Kesin babasına bir şey yapmıştı manyak he-
rif, kesin! Başını eşikten uzatıp salona bir bakış attı Ayşe.
Bir de ne görsün. Baba oğul kanepede yan yana oturmuş,
bilmediği dilde bir şey konuşuyorlar. Ali Dede'nin aklı
gene yerine gelmişti demek, hiç yediğini unutan, altını ısı-
latan biri değilmiş gibi bacak bacak üstüne atmış, oğluna
bir şeyler anlatıyordu.

“Zazaca konuşuyorlar,” dedi Miraç Amca.

“Ne konuşuyorlar?”

“Bahçeyi. Kız kardeşime yazdım, ben de para ayar-

larım, diyor. Ali Dede de benim emeklim var, kimsenin parasına puluna muhtaç değilim çok şükür diyor. Nereye muhtaç değilsin, ah Ali Dede ah!”

“O ne diyor?”

“Suyuna gidiyor. Tabii maaşın var ama bu ev bizim de evimiz, o bahçe öyle bok püsür içinde mi kalsın... Bok püsür demiyor da anla işte... Yazık değil mi, diyor. Valahi güzel konuşuyor ha, bizim dili bilmez sanıyordum.”

“Saçma şey söylemiyor değil mi?”

“Ne saçma şeyi? Allah Allah.”

“Ne oldu?”

“Dumanı soruyor.”

“Ne dumanı?”

“Bilmem ne dumanı! Duman işte, duman bizi niye alır, diye soruyor”

İkilinin sesleri arasına misafirinki karıştı. “Ne diye yabancı gibi kapıda bekliyorsunuz, gelsenize.”

Miraç Amca ayakkabısını çıkarıp içeri geçti. “Ne bi-leyim F Bey, baba oğul konuşsunlar, rahatsız etmeyelim dedik.” Ayşe geride kaldı, iki adam ile arasına biraz mesafe girmesini bekledi. F Bey bu arada avucuyla babasının dizine hafifçe iki kez vurup kanepeden kalktı. “Ne rahatsızlığı. Öylesine konuşuyorduk. Zaten kalkmam gerekiyordu.”

Ayşe kendini güvende hisseder hissetmez terliklerini paspasa sürttü. Mutfağa geçmek için hamle yapacakken Miraç Amca “Bizim kız delllenmiş,” diyerek onu lafa kattı. Katmasa olmazdı zaten.

“Bir baktım sokak başında bekliyor.”

“Allah Allah, niye?”

“Bilmem ki F Bey. Kız kısmı işte, korkak yaradılışlı. Malumunuz bunlar ailecek vaktiyle çok çekmişler. Bunun teyzesine tecavüz etmişler, amca kızını cariye diye kaçır-

mışlar, annesi erken yaşta sizlere ömür. Tramva mı deniyor? Hah travma! Bir dilim dönmüyor şu kelimeye yav! Garibim çocukluğunda neler gördüyse artık çok tramvası var. Şimdi sizinle böyle baş başa kalınca evde... Anladınız siz onu.”

Konuk kapıda ayakkabı bağcıklarına düğüm atarken başını hiç kaldırmadan “Hiç olur mu öyle şey,” dedi ayıplayan bir ses tonuyla. “Ben babası yaşındayım onun.”

“Sözüm meclisten dışarı, yaşa başa bakmıyor bu işler F Bey. Ben buna uyduruktan nikâh kıyıp eve getirdim ya, kaç hafta it görmüş kedi gibi kaçtı benden yemin ederim. Sanıyor bir şey yapacağım. Bir gün ekmek keseyim dedim, mutfakta bıçak yok, oraya baktım buraya baktım, yer yarıldı içine mi girdi? Sonra bıçak nerede çıktı dersiniz? Bunun döşeğinin altından. Yaaa! Kız dedim bu ne, niye bıçağı yatağın altına koydun? Bir şey demedi ama ben anladım. Aklınca, hani gece falan gelirim... Eee tabii alışmış insanın kötüsüne... İyisini gördü mü inanamadı.”

F Bey gitmek için berikinin sözünü tamamlamasını bekliyordu, oysa Miraç Amca bunun farkında değildi. Daha dün vefasızlığına, ekşi suratına, en çoksa kibrine söylendiği adamın çehresinde dilinde bitmiş bu umulmadık samimi tavrı kendi çapında ödüllendirerek süklüm püklüm konuşmaya, ne anlatıyorsa dallayıp budaklamaya devam ediyordu. Evde açılmamış bir şampanya şişesi olsa handiyse onu da yeni kurulmuş ahbablıklarının şerefine patlatacak.

İhtiyar nihayet duraksadığı anda sohbet boyunca orada, koridordaki varlığını yok sayan F Bey bir anda Ayşe’ye döndü.

“Aklıma geldi. Babamın odasındaki sandıkta aradığım bir şey vardı. Odayı biraz dağıtmış bulundum. Toparlaya-

caktım, babam uyanınca, baktım Ayşe de yok, öyle dar-madağınık kaldı oda. Size zahmet...”

Miraç Amca “Ne demek ne demek, lafı mı olur. Ayşe halleder. Değil mi Ayşe,” diye topu ona atarken Ayşe ada-mın özür dileyen ve affını alana dek hep üstünde kalmaya kararlı görünen bakışlarına maruz kalmaktaydı. F Bey’in esas demek istediği şeydu Ayşe’ye göre. Babamın odasın-dayken kulak şahidi olduğun her neyse unut ve kimseye bir şey söyleme.

“Peki,” dedi Ayşe. Bu F Bey’e cevabıydı. İlaveten “Hal-lederim,” dedi ve tahmin edileceği üzere bu cevap da Mi-raç Amca’sınaydı.

Cevapları öylesine değildi. F Bey gider gitmez dos-doğru yatak odasına geçti. Sinirinden yerdeki yorgan-lardan birini tekmeledi. Elin adamı anasının elbiselerini koklayıp deli gibi kendi kendine konuşuyor, yetmiyor, onu bile isteye korkutuyor ama işin sonunda Ayşe kaba-hatli oluyordu iyi mi! Ayşe halletsinmiş! Ayşe hep halle-di-yordu zaten. Kahvaltıyı o hallediyordu, çamaşırları o hallediyordu, evde ne bitmiş ne alınması lazım o halle-di-yordu. Ayşe’nin halledemediği ne vardı? Kaç sene ba-basını arayıp sormamış adamın teki gelsin, odayı dandini etsin, kim halledecek? Tabii Ayşe halledecekti!

Hıncını alamamıştı. Yorgana bir tekme daha savurdu.

Abilerinin onu dükkân kiralamak için satmaya kalktı-ğı şu dünyada Miraç Amca’nın onun için yaptığı ve hâlen inanmakta güçlük çektiği iyiliğin altında öyle eziliyordu ki, çoğu insana basit gelecek arzularını dışa vuramıyor, kendi içinde boğulacak gibi oluyordu. Gün oluyor, keşke bu iyiliği yapmasaydı diye feryat edesi geliyordu. Hayatı için tek bir doğru varmış, o da üniversiteye gitmekmiş gibi kimse ama bir kimse bile bunamış bir adamın kirli donlarını yıkamak, yemek yapmak, bulaşık yıkamak ve

artakalan zamanında ders çalışmaktan ibaret şu zaman akıntısında sürüklenirken el uzatıp onu kenara çekmiyor, bir isteği bir dileği, mesela sinemaya gitmek mesela şehrin tarihi caddelerinde gezmek gibi bir isteği olup olmadığı sormuyordu. İstanbul'a geleli aşağı yukarı beş sene olacak, bir defa olsun Türklerin "Vapur" dedikleri beyaz gemilere binememişti. Hele hele ancak televizyonda gördüğü Büyükada yok mu Büyükada, ne de gitmek istiyordu oraya. Kimle gidecekti? Buluşacağı, dertleşeceği, şakalaşacağı arkadaşı yoktu ki. Erkek arkadaş ise hak getire! Bir daha asla dönüp tadamayacağı gençliği işte tam burada, İstanbul'un kuytusunda, daracık bir evde günbegün harcanmaktaydı. En fenası ise avucundan düşen her saniyenin şingirtısını işitebilecek kadar yalnız oluşuydu. Yeni yeni anlıyordu kurtulması en zor zindanların harcında kötülüğün, zalimliğin değil de iyiliğin olduğunu. İnsan insanı parayla değil minnetle alıyordu avucuna. Günah olmasın ama Miraç Amca'nın Allah rızası için yaptığı iyilik ayağına vurulmuş bir prangadan farksızdı. Açık seçik ortadaydı her şey. Eski karısının hatırasında her işi eline yüzüne bulaştıran bir koca, oğlunun gözünde hayırsız bir baba olmayı kendine yedirememiş bir adamın parasını verip cümle âlem görsün, görsün de emsal alsın, emsal alsın da bu Miraç yok mu Miraç, ne yufka yürekli melek gibi adammış bilemedik değerini, desin diye peşinde dolaştırdığı bir süs köpeğiydi Ayşe. Sırf iyiliğine mukabil sözünü dinlemeli, ergenliğini köle gibi çalışıp ona yardım ederek tüketmeli, üniversiteye gitmeli, mezun olmalı, ülkenin vatandaşı gençler elinde diploma ile iş aramaktan ümidini kesmişken şu yabancı haliyle bir iş bulup ömrü boyunca Miraç Amca'yı el üstünde tutmalı, emr-i hak vaki olduğunda mezarına gidip dua etmeyi ihmal etmemeliydi.

Dağılmış elbiseleri katlarken işte bunları düşünmekteydi Ayşe. Sandığın sol tarafına sıkıştırılmış okul defteri gözüne ilişince kafasında evirip çevirdiği düşünceler silsilesi duraksadı. Merakla defteri eline aldı, katlanmış döşeğin üstüne oturdu. Başkasına ait bir defteri karıştırmanın doğru olmadığını biliyorduydu da sırf F Bey'e inat bu lafı olmaz günahın ona sunduğu mütevazı zevki tadacaktı. İlk sayfaları matematik dersine ait notlara ayrılmış defter bir noktadan sonra kurşun kalemle yazılmış şiir ve kompozisyonlarla kaplanıyordu. Sayfa kenarlarına oyalanmak için çizilmiş karikatürler, harflerin biçimlerindeki toyluk, şiirlerdeki kafiye özentiliği elinde tutmakta olduğu defterin F Bey'in okul yıllarına ait olduğunu söylemekteydi. Karakalem derslerine yeni başlamış bir ressam adayı nasıl ki gördüğü her şeyin eskizini çıkarır, F Bey de misafirin çay içiş şeklinden mahalleye gelen seyyar salıncakçıya, kız kardeşinin yalan söylerken yüzünde doğan ifadeden okuldan kaçtığına hissettiği özgürlük hissine, normal şartlarda tek başına hiçbir edebi değeri olmayan kurguya muhtaç betimlemeler kaleme almıştı. F Bey'in esasta bir gazeteci değil yazar olduğunu duymuştu, ne var ki şu ana dek hiçbir kitabını okumamıştı. Besbelli gençliğinde ne anlatacağından ziyade şahit olduğu anların kokusunu, rengini kaybolmadan nasıl yakalayacağına ve bu bir anlık imgeleri nasıl tasvir edeceğine odaklanarak kendini yetiştirmişti.

Sayfalar arasından birkaç kâğıt ayaklarına düştü. Tek tek hepsini inceledi. Birçoğu F Bey'in kitabı hakkında gazetelerde çıkmış kısa tanıtım yazılarıydı. İtinayla kesilip defter arasına saklanmıştı. Bunu yapan ya Ali Dede ya da Gülizar Abla olmalıydı çünkü yanlış bilmiyorduydu, F Bey üniversiteyi kazandığı günden beri bu evde kalmamıştı. Bir gazete sayfasında ise boydan fotoğrafı

vardı. Beyoğlu'nda olduğunu düşündüğü -İstanbul'un çoğu semti gibi Beyoğlu'na da hiç gidememişti- bir sokakta duvara omzunu dayamıştı. Daha gençti ve saçları dökülmemişti. Bu taze görüntüye üstündeki paltonun geniş gösterdiği omuzları ve devrik bakışları eklendiğinde şüphesiz çekici görünmekteydi. Harıl harıl **Ödüllü Genç Romancıdan Öyküler** başlıklı röportajı okurken içeriden Miraç Amca seslendi.

“Ben çıkıyorum Ayşe, bir şey alayım mı gelirken?”

“Ekmek al ama taş ekmeği olacak! Olacak değil, olsun!”

Gazete kupürlerini düştükleri sayfaya tekrar yerleştirirken içlerinde en küçük ve en önemsiz görüneni okumadığını ayırmıştı.

Buhran Geçiren Kadın İntihar Etti

İstanbul Yedikule'de kocasıyla şiddetli geçimsizlik yaşayan iki çocuk annesi M.D. yaşadığı buhran sonucunda banliyö treninin önüne atlayarak canına kıydı. M.D.'nin olay öncesi Yedikule Tren İstasyonu'nda veznede çalışan kocası A.D.'yi ziyaret ettiği, oğullarıyla alakalı yaşadıkları tartışma esnasında istasyona gelen treni görüp raylara atladığı öğrenildi. A.D. ifadesinin alınması için Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Olay nedeniyle aksayan Sirkeci – Halkalı banliyö hattı yetkililerin çalışmaları'nın ardından bir saatlik gecikmeyle tekrar açıldı. Soruşturma devam ediyor.

Ayşe Ali Dede'nin eşinin intihar ettiğini biliyordu ama kafasında o ana dek bu intiharı kendini asmak, bilek kesmek gibi daha bilindik bir tabloya yerleştirmişti. Tren

raylarına atlamak... Keşke bunu bilmeseydi. Az önce F Bey hakkında düşündükleri yüzünden bir nebze suçluluk hissediyordu. Haberin yanındaki fotoğrafta, istasyonda birikmiş kalabalıktaki kara kaşlı, kara bıyıklı çehreler arasında parmağını dolandırıp Ali Dede'yi aradı. Parmağı güruhun gerisinde gördüğü bir surette duruverdi. On altı, on yedi yaşlarında bir delikanlı... Tekir bir kedi kuyruğunu kaldırmış bacaklarına sevgiyle sürtünmekteydi. Delikanlı hayvanın varlığının ayırdında değildi. Yüzü herkesin bakışlarını kaçırdığı raylara, aşağıya doğru dönmüştü. Ağzı aralanmış, gözü son raddesine kadar açılmıştı. Bir erkek eli... Muhtemelen onu olay yerinden uzaklaştırmak isteyen bir erkeğin eli omzuna uzanmıştı ve tam o an fotoğrafçı düğmeye basmıştı. Profilden de olsa gencin burun ve çene yapısı F Bey'i andırıyordu. Annesinin cesedine mi bakıyordu acaba? Kendi annesinin paramparça olmuş bedenine baktığını kafasında canlandırınca tüyleri diken diken oldu. Gazete kupürünü diğerlerinin arasına yerleştirip defterin sayfalarını çevirdi. Artık ne yazılanları okuyor, ne de yaptığı şeyden zevk alıyordu.

Tam defteri kapatacakken çevirmekten vazgeçtiği sayfanın altında sert bir tabaka olduğunu fark etti. Bir fotoğraftı. Bu evde, salonda çekilmişti. Dolaplı çekyatta dört kişi oturmaktaydı. Sol köşedeki Ali Dede'yi tanımakta zorlanmadı. Kül rengi bıyıkları gürdü. Başıkabak değildi, tepesinde bir öbek saç yana yatmıştı. İki düğmesi açık uzun yaka gömleği ve geniş paçalı pantolonu, fotoğrafın seksenli yıllarda çekildiğini düşündürüyordu ama iş fotoğrafın tarihini bir dedektif romanı gibi kadrajın içindeki unsurlardan çıkartmaya kaldıysa, duvardaki maarif takviminden dolaptaki müzik kasetlerine, fotoğraf cevap için bir sürü ipucuyla doluydu. Ali Dede mutlu görün-

mekteydi. Sol koluyla kızına sarılmıştı. F Bey ise bir kitabı orta sayfasından açıp başına çatı gibi yerleştirmiş, kame-
raya dil çıkarıyordu. Onu somurtkan halleriyle belleğine
kazıdığı için bu çocuksu hallerini, çocukluğuna dahi ya-
kıştırmakta güçlük çekiyordu Ayşe. Ne var ki dikkatini
çeken esas unsur, çocuk F'nin sırtını yasladığı, çekyatın
diğer yanında oturan, yeşil yelekli kadındı. Onu en sona
bırakmıştı. Kucağında bir kedi yavrusu vardı. Kolları
ince, omuzları çöküktü. Yüzünde sivilce... Hayır hayır,
kadının yüzündeki çiçek bozuklarıydı. Tokayla bağladığı
uzun kıvrıcık saçlarından bir tutam bukle esintiyle alnı-
nı çaprazlamasına aşıp oğluna doğru dalgalanmaktay-
dı. Sahilde müsaadeyle bir ailenin yanına, bankın diğer
ucuna oturmuş yabancıları andırıyor, adeta neşelerinden
nasiplenmeye hakkı olmadığı yanındakilerle herhangi bir
temas kurmadan zayıf, kırılgan varlığına bir yer bulabil-
mekle avunuyordu. Hatta bir fotoğraf karesine girmekte
olduğunu biliyormuş da bilmiyormuş, yıllar sonra o fo-
toğrafı gören kişi “şu kadın kim peki?” diye sorduğunda
“öylesine bir yabancı işte,” diye tarif edileceğini kestirmiş
de kestirmemiş gibi merceğe değil gün ışığının sızdığı
pencereye, asla bir kalemin kâğıda anlatamayacağı, sırlar-
la kaplı öyküsüne dalmıştı kadın. F Bey'in annesi olmalıy-
dı, başkası olamazdı. Okyanus mavisi gözlerinde küçük,
beyaz ışık kıvılcımları harenlenmekteydi. Onun bilmececi
gözlerindeki durgun sularda saklıydı sanki. Kimsenin da-
lamayacağı, ışığın dahi sızamayacağı kadar derinlerde bir
yara saklıyordu o gözler. F Bey'in babasından aldığı kah-
verengi gözlerinde de aynı tılsımı sezmişti Ayşe ama dili-
nin ucuna gelse bile söyleyemiyordu bunun ne olduğunu.
Hüzün müydü? Keder miydi? Çılgınlık mı? Düş kırıklığı
mı? Belki sitem... Neydi bu kadını bir trenin altında par-
çalanmaya iten? Fotoğrafın çıktığı sayfada siyah mürek-

keple yazılmış yazıyı görür görmez ürperdi. Bazı harfler nemini korumaktaydı. F Bey gittikten sonra Ayşe'nin defteri karıştıracağını, fotoğrafı inceleyeceğini ve tastamam neye kafa yoracağını sezmiş gibi cevap yazmıştı.

Hiçbiri... yazmıştı F Bey. Yahut hepsi... Dünya kelimelerden ibaret zannedersin değil mi çocuk? Oysa dilin kili-dine girmediği nice kapı var, henüz bilmiyorsun.

Neşe Tarlaları

Fevzi İstiklal Caddesi'nde ilerlerken nadiren başını kaldırıp etrafına bakınıyor. Uğultu, tarifsiz bir uğultu... Nicedir yolunun düşmediği tarihi caddede ancak yeni açılmış bir dükkân veya restorasyona sokulmuş bir bina gözüne çarptı mıydı derdinden tasasından sıyrılıp nefeslenecek oluyor. Ama düzlükte uzaklaştığı hüznüne her defasında virajlarda yakalanıyor.

Evliliği alt üst olmuş, ihanete uğramış, özgürlüğüne ömür biçilmişken dünyanın hâlâ dönüyor oluşu içini sızlatıyor. Öyle kıymetsiz, öyle beyhude hissediyor ki kendini, adeta Meral değil dünya aldatmış onu. Ardında ağır bir parfüm yeli bırakarak gelip geçen genç kıza, elindeki telsizle köşe başında dikilen polise, döviz bürosu önünde dijital ekranlara ağzı bir karış açık bakan adamlara, restoranda oturmuş tıkinan çift, turistleri eğlendiren Maraş dondurmacısına bile kin duyuyor.

Karnına sardığı bombanın pimini çekerek patladığı anı, gülen, eğlenen, zıkkımlanan, elleşen, konuşan, fotoğraf çeken herkesin suratına, kulağına, saçına, kıyafetine kan ve organ olarak yağdığı, herkesin vıcık vıcık Fevzi'ye bulandığı kıpkırmızı sahneyi hayal ederek gülüyor. Doğrusu, ne yok olma arzusunun tatmini ne oç ne de hayali sahnesinde kan revan içinde birbirlerine şaşkın şaşkın bakışan insanların suratlarındaki ebleh ifade; Fevzi'nin uzun soluklu neşesindeki cev-

her başka bir sebepten, sebepsizlikten geliyor. Böyle bir sahne tasarlayıp neşelenmenin akla aykırı olduğunu pekâlâ biliyor ve bunu biliyor oluşu neşesine bir kat daha ekliyor. Kıs kıs gülerken, kık kık, kık kık gülerken etrafındakilerin “Deli mi ne,” demesine aldırmaz etmeden zıvanadan çıkmışçasına kahkaha atıyor. Yalnızca iyileşmek için başvurulmuş bir ilacın icabında uyuşturucu niyetine kullanıldığını öğrenmek gibi, Fevzi de aklının rehberliğinde sürdüğü hayatı boyunca asla yolunun düşmediği bilincinin şu el değmemiş yaban topraklarında, bir nedene ihtiyaç duymadan mucize kabilinden serpilip çiçek vermiş neşe tarlalarını keşfetmenin büyüyle, kendinden geçercesine, düşe kalka koşup duruyor işte. “Bundan ki,” diye mırıldanıyor, “deliler asla dönmüyor geri.” Duraksıyor, sonra hafif bir tebessümle, uzaklaşıp giden cümlesinin sonuna bir çengel takıyor.

“Ve şairler,” diyor, “ve şairler...”

Bir esnaf lokantasına girip hafif bir şeyler yiyor. Tanıdık, meslektaş, milletvekili, bir sürü insanın attığı mesajları okuyor. Bunca yabancı cep numarasını nasıl bulmuş olabilir? Kesin Sermet vermiştir. Hiçbirine cevap yazmıyor. Meral hiç aramamış. Niye arasın, kocasının hapse gireceği anı ipe çekiyor olmalı.

Sigarasını içerken lokantanın televizyonundaki haberlere dikkat kesiliyor.

Doğuda PKK yol üzerine kurduğu düzeneği patlatmış, iki şehit, bir yaralı varmış; Su-35 jet uçaklarının incelenmesi için gelecek hafta Rusya’ya bir heyet gidecekmiş; bir açılışa katılan İçişleri Bakanı basın mensuplarının sorusu üzerine Sermet Şeker ile Fevzi Durukan isimli iki gazeteci müsveddesi hakkında detaylı tahkikat yapılması için yetkili mercilere bizzat talimat verdiğini, her şeye demokrasi çerçevesinde saygı gös-

terseler bile vatan hainliğine müsamaha göstermeyeceklerini söylemiş; Cumartesi Annelerine polis tarafından müdahalede bulunulmuş; Cumhurbaşkanlığı Mercedes firmasına dokuz kat zırhlandırılmış, yaklaşık seksen milyon Türk lirası değerinde dört adet makam aracı sipariş etmiş; dolar kuru tüm zamanların en yüksek değerini görmüş; ana muhalefet partisinden üç milletvekili Türkiye İstatistik Kurumu'nun kasıtlı olarak enflasyonu düşük gösterdiğini iddia etmiş; bir aile daha geçim sıkıntısı nedeniyle siyanürle intihar etmiş; Atatürk büstüne zarar veren meczubu halkın lincinden polis kurtarmış; işsizlik fonundan işsizlerden çok işverenler faydalanmış; kredi kartı borçluları ihtiyaç kredisi çekerek borçlarını öteliyormuş; namaz kılan bir robot tasarlayan genç mühendisler devletten destek bekliyorlarmış; meteoroloji uyarmış, yarın da yağmur yağacaktı.

Dikkati diğer masalardaki tek tük müşterilere kaydı. Aralarında genç yok, hepsi yaşlıydı. Kimisi sigarasına hallenmiş, kimisi sandalyelerine kaykılmış, adeta artık bu memlekette onları şaşırtacak bir şey kalmamış, hiçbir şeye, en kıyamet kopartılacak en kızılacak şeylere bile tepki vermeden, sonsuz bir kanıksayışla haberleri izlemekteler. Henüz kesilmiş bir kurbanlığın dokununca kasılıp seğiren et parçalarını hatırlattı bu yaşlılar ona. Yaşıyorlardı yaşamasına, içiyorlardı, yiyorlardı, konuşuyorlardı ama canları yoktu; öyle bilinçsiz, öyle mekaniklerdi ki, bir insanın değil, olsa olsa bir etin hikâyesi olurdu onlarınki.

Lokanta duvarındaki saat gözüne ilişince roman pasajından çıkıyor. Cihan'ın dün akşam attığı mesajı tekrar okuyor.

Cihan: Yarın şart mı?

Cihan: Neyse, madem konuşmaya ihtiyacın var,
tamam. Yarın soru cevap etkinliği 19'a doğru biter.

Cem (editörüm) sonra kitap imzalayacağımı söyledi
ama sınırlı sayıda konuk olacağı için fazla sürmez.

O civarda uğra, yemek yeriz.

Oraya erkenden gitmek zorunda değil. Hazır vakti varken Fındıklı'ya inip Cengiz'e uğramayı düşünüyor. Yaşananları onun ağzından duyması daha iyi olur.

Cengiz mi? Amma yaptın. Onun dünyadan haberi yoktur. Şu an dumanlı kafayla bilgisayarın karşısına kurulmuş, kimse-nin satın alıp okumayacağı entel kuntel şeyleri çevirmektedir. Boş ver onu, beni dinle, söyleşiye gitmelisin.

Mesihler

Kültür sanat merkezi olarak kullanılan tarihi bir binanın önünde dikilmekte.

Girişe asılmış, merkezinde Cihan'ın dalgın pozunun yer aldığı posterini incelerken içeriden gelen seslere kulak kabartıyor. Asansör önünde kümelenmiş heyecanlı insanlar, koşuşturan çalışanlar ve o çalışanların yollarını kesip geniş adımlarla merdivenlere hareketlenen gençler... Söyleşi başlamak üzere olmalı.

Önce çevredeki her şeyin rengi matlaşıyor. Sonra buz keşiyor ortalık. Üşüyor. Bir deja vu hissi... Bir el dokunuyor Fevzi'nin omzuna. Derin nefes alıyor. Dönüp baktığında tam da umduğu kişiyi, Cihan'ı görüyor karşısında. Ondan on santim uzun olduğu için başını hafif eğmiş, güneş gözlüğünün gerisinden ona bakmakta.

“İki kere seslendim duymadın.”

“Postere dalmışım kusura bakma.”

Hakkını vermeli, her zamanki gibi şık. Siyah paltosunun üstüne gri bir atkı atmış. Dar kesim pantolonun altına giydiği botlar onu olduğundan daha genç gösteriyor. Boğazlı kazağı, sakalıyla kulağındaki siyah küpeye mi yakışıyor, yoksa bu unsurlar boğazlı kazağına mı yakışıyor emin olamıyor Fevzi. Rüzgârla dağılmış başak rengi saçları da eklendi mi, şu ada-

mın sunduğu resme birçok kadının ikinci kez dönüp bakacağı öyle belli ki dostunun sahip olduğu esas silahına, yani gümüş gözlerine bugün lüzum duymayıp genetik hazinesini güneş gözlüğünün mahreminde dinlendirmesini anlaşılr buluyor.

Cihan trafik yüzünden geç kaldığını, böyle anlarda Ankara'nın, özellikle Çankaya'nın burnunda tüttüğünü söyleyip her zamanki gibi İstanbul'u topa tutuyor.

"Bu şehirde yaşamak cidden akla aykırı."

"Bir saniye, bu öve öve bitiremediğin şehir bildiğimiz Ankara mı? Hani her köşesi buram buram devlet ve militarizm kokan şehir?"

"Tebrik ederim."

"Niçin?"

"Ankara'yı boklama konusunda aşama kaydetmişsin. Hiç değilse bu kez denizi martısı yok demedin." Gülümsüyor. "Şaka maka bazen geri dönmeyi düşünmüyor değilim."

"Hadi ya?"

Dünün aksine yıllar öncesine ait bir hatıraya düştüğünün bilincinde Fevzi. Hatıranın akması için o gün ne yaptıysa ne söylediye tekrarlaması gerekiyor. Dün pek zorluk çekmemişti ama bugün ağzına bir damla alkol değmediği için her an şimdiki zamanın Fevzi'si geçmişin Fevzi'sine çelme takabilir ki öyle oluyor. Cihan olduğu yerde donmuş, ondan hâlâ yanıt beklediğine göre Ankara'ya taşınma meselesine başka şekilde tepki vermişti.

Hatırlıyor.

"İyi defol git, senden kurtulmuş oluruz. Onu bunu boş ver de biz bu herifin söyleşisine niye geldik onu de hele."

"Çünkü," diyor Cihan dediğim dedik bir tonla. "İnsan içine çıkmalısın, böyle ortamlarda görülmelisin, yeni arkadaşlar edinip network kurmalısın. Yapabildiğin tek şey iyi yazmak."

“Siktir lan g t lalesi! İki tır  vır  romanın çıktı diye bana rehberlik taslama.”

Cihan başka bir şey söyleyecek gibi olduysa bile hemen toparl yor. “Senin en çok bu yönünü seviyorum ha,” diyor içeriye girerken. Fevzi de peşinden ad ml yor.

“ evremde ne mal olduğumu yüzüme kar   söyleyecek tek ki isin. Ama hakk m  yeme, iki roman m  dost demeyip yerin dibine batırmana rağmen bir kez olsun yazarl  ına laf ettim mi? Gerçi bunu iyi niyetle yapmıyorum ya, sana kar  lığını ödüyorum.”

“Neyin kar  lı ı?”

Cihan önce düşünür gibi yapıyor. “Söylerim ama alınmak yok. Tamam  yleyse. Sen benim turnusol k  ıd ms n.”

“Ne?”

“Bak  imdi, seninle aramızdaki esas fark  u Fevzi, sen edebiyatın hâlâ ya ad  ına inanırken ben  ld   ne inanıyorum. Aslında inanmak doğru kelime mi emin değilim, biliyorum, desem daha doğru olur. Bana göre bizden önceki kuşaklar sa  olsunlar ölüm kal m meselesiymi  gibi s z lmad k boşluk bırakmad  ından yaz labilecek her bok, olabilecek her şekilde yazıldı; ister kabul et, ister kabul etme, tek yaptığımız şey art klardan bir şeyler üretilip piyasayı döndürmek. Bu yüzden senin y cele tirdi in tüm unsurları elimin tersiyle itip miadı dolmuş bu sanat  beni konforlu bir yaşama götürecek bir araç olarak kullanmakta hiçbir zaman sakınca görmedim. Oha, yalnız şu an surat n  görmelisin. Tamam tamam, sululuk yok. Peki, yapt  ım şey ne? Edebiyat  kullanarak, çünkü en az yatırımla girebilece in sanat dalı bu, popüler olmaya çalışıyorum. İsmim bilindikçe belki senaryo, reklam gibi alanlara el atar, rahat ma bakar m. Kötü plan mı? Senin gibi Tanrı’ya inanmayıp Tanrı varm   gibi sofuca davranmaya devam eden

ruh hastası biri için elbette öyle olacak, benim bakış açımı göre ise bu plan en mantıklısı. Son romanı sana yollayıp incele demiştim. Ne dediğini hatırlıyor musun?”

“Tekrar yazmanı söylemişim, ki hâlâ...”

“Niye tavsiyene uymayıp dosyayı yayınevine teslim ettiğimi hiç düşündün mü? Çünkü sen o romanı beğenmiyorsan, genel okur kitlesine, yani senin deyimimle, iki üç aflı laf gördü mü kitaba beş yıldız çakacak çoğunluğa hitap ediyor demektir. Eh benim de amacım bu. O çoğunluğu avucumun içine almak... İnan elimin altında olup beni o erişilmez yargılarınla eleştiriyor olman benim için çok büyük bir lütuf.”

Dokuz yıl önce bu sözleri iki arkadaş arasında gerçekleşebilecek basit bir laf koyma olarak yorumlamıştı, oysa şimdi, Cihan'ın bir ahmakıslatanın sinsiliğiyle onu nasıl aşağıladığını görüyor. Sadece bu değil. Fevzi'nin eleştirisine hırsız yaftası yiyen bir adamın “Evet hırsızım,” demesi gibi oyun bozucu bir retorikle karşılık veriyor olsa bile sesindeki sivrilikler bu yavuz hırsızın romanlarına tırı vırı denilmesinden kesinlikle hoşlanmadığını açık ediyor.

Cihan görevliye söyleşi için geldiklerini söylüyor, adamın tarifi uyarınca önce asansöre, asansörün en yukarı katta olduğunu görünce oflayıp puflayarak merdivene yöneliyor. Basamakları çıkarken konuşmaya devam ediyor.

“Sana gelecek olursak... Farklı görüşlerde olsak da üniversitede seninle aynı dersleri aldım Fevzi. Ve ne anladım biliyor musun? Tezgâha çıkmamış meyvenin kaderinde çürümek vardır. İyi yazmak, edebiyatta var olmanın en geçer akçesi değil. Esas mesele seni gıyabında var edecek, ismini kulaklara fısıldayacak, okura senin iyi bir yazar olduğun, kaleminden çıkan her şeyin derin manalar, derin amaçlar taşıdığı gibi bir delüzyonu aşılayacak sadık bir çevre edinebilmek. Bunu an-

cak böyle etkinliklerde boy gösterip yapabilirsin. Tabii başka şeyler de var ama... takdir edersin ki sıçtığımın merdivenleri ciğerlerimi... sikip bıraktı.”

“Lan oğlum tatavayı bırak Allah aşkına ya! Nevizade var-ken niye buradayız onu söyle. Dur, dur, dur, hatun olayı değil mi? Kesin öyle anasını satayım.”

Cihan söyleşinin yapılacağı kata çıkar çıkmaz gözlüğünü çıkarıyor, ayak ucuyla bir balet misali dönüp Fevzi’ye reve-rans yapıyor.

“Elbette dostum elbette!” Başıyla duvardaki posteri işaret ederek takıldığı hatunun söyleşisi gerçekleşecek yazarın yayı-nevinde çalıştığını, bugün yazara refakat ettiğini, geçenlerde biraz tartıştıklarını, bugün gönül almak için söyleşiyi bir fırsatı dönüştürdüğünü itiraf ediyor.

“Ya sen Yeliz miydi Yeşim miydi, bir kızla çıkmıyor muy-dun? Ayrıldınız mı?”

“Yoo ayrılmadık. Ama bu zevk tanrılarının bana sunduğu hiç umulmadık armağanları reddedeceğim anlamına gelmi-yor. Ah benim saf dostum, tabiat bizi her şansı değerlendirip tohumlarımızı saçmamız için yarattı, tek bir kadına saplanıp hayatımızı perişan etmek için değil.”

Bahsettiği kadının Meral olduğundan emin. Meral ile 2011’in yaz sonunda tanışmışlardı; şimdiki hatıra ise 2011’in şubat ayından. Demek ki Meral ile Cihan’ın ilişkisi, Meral ile tanışmasından çok önceye dayanmaktaydı.

“Tamam sen hobi olarak tohumlarını saçmaya devam et, lafım yok. Yalnız önce insan olup kız arkadaşından ayrıl.”

“Peki ayrılalım. Gel gör ki bunu diğeri istemiyor. Hatta ilişkimizin devam etmesini sağlayan yegâne şart bu. Kız ar-kadaşımın katiyen üzülmelerini istemiyor. Ne muhteşem biri değil mi?”

Söyleşinin yapılacağı salona giriyorlar. En arka sıradaki sandalyeleri gözlerine kestiriyorlar.

Fevzi otururken “Anlamadım,” diyor, “bu yeni kız, sevgilinden ayrılmanı istemiyor mu?”

Arkadaşı başını onaylamak için sallıyor.

“Neden?”

Cihan’ın gözleri sedefleniyor bir an. Teatral bir edayla ellerini çenesinin altına götürüp bakışlarını tavana dikerek “Çünkü bizi bir günah bağlıyor,” deyip şakaya vuruyor işi.

“Of be oğlum patlatma insanı!”

Cihan paltosunu çıkarıp kucasına yerleştirdikten sonra bir süre dostunu süzüyor. Fevzi arkadaşının duraksama sebebini kestirebiliyor, az sonra söyleyeceklerine nasıl tepkiler geleceğini öngörerek durumu en az hasarla kapatmak için kelime dağarcığından münasip olanları cümlesine diziyo olmalı. Cihan o ana dek insanın iştirir iştirmez donup kalacağı çok şey anlatmıştı ona. Yaşlı kadınlar, grup seks, Swinger partileri, BDSM saçmalıkları... Niye o gün “Kız arkadaşımın en yakın dostuyla yatıyorum,” diyememişti? Ne Yeşim’i tanıyordu o sıra, ne ahlaki kriterler dile getirdiği kadar umurundaydı. O halde niçin söylememişti? Birdenbire artlarından kopan “Cihan!” sesi ikisinin de dikkatini dağıtıyor.

Tabii ya! İdil Hanım...

Fevzi’nin çirkin mi güzel mi olduğuna karar veremediği, uzun saçlı, tombul vücudunu simsiyah bir elbiseyle kapatmış, gerdanında kat kat boncuk kolye, yazardan ziyade falcıya benzeyen orta yaşlı bir kadın kollarını açıp yüksek topuklarını zemine pıt pıt vura vura Cihan’a yaklaşıyor. Cihan ayaklanıyor. Sarılıyorlar.

“Ay emin olamadım tatlım, kaç dakikadır bakıyorum acaba bu Cihan mı diye. Niye söylemedin buraya geleceğini?”

“Daha bugün karar verdim, yoksa aramaz mıyım? Seni hangi rüzgâr attı buraya?

“Can sıkıntısı. Hah! Yeni kitabını okudum bu arada. İnan, hatır için demiyorum, ba-yıl-dım. Su gibi aktı şekerim, su gibi! O kadar çok cümlemin altını çizdim ki, kitap okunmayacak hale geldi. Gelecek ay bir yazı yazacağım hakkında, şimdiden notlar almaya başladım.”

“Utandırıyorsun beni, baksana yanaklarım kızardı,” diyor Cihan Fevzi’nin onda hiç tecrübe etmediği ve doğrusu ona hiç yakıştıramadığı alçakgönüllü bir tavırla. “Çok teşekkür ederim. Ben de senin yeni kitabını heyecanla bekliyorum, bu yaz çıkıyordu sanırım.”

“Bir aksilik olmazsa... Aslında sonbaharda çıkmasını istiyordum ama biliyorsun sezon başı kitap eklerinde iki tanıtım yazısı yazdırmak, sanırsın aslanın ağzındaki lokma, dergi editörleri o sıralar burunlarından kıl aldırıyorlar.”

“Bilmez miyim, hadi bakalım, heyecanla bekliyoruz. Laf arasında, arkadaşımı tanıyor musun? Fevzi Durukan...”

Fevzi kulak şahidi olduğu sohbetin orta yerinde konunun birdenbire kendine gelmesiyle heyecanlandığını ucu ucuna hatırlayıp heyecanlanır gibi yapıyor ve o gün nasıl montunu düşürdüyse, sakarlığını tekrarlıyor. Cihan aldığı ödülден yayımlanmış kitaplarına, hakkında esaslı bir övgü düzerken Fevzi montu yerden alıp nezaketen ayağa kalkıyor, hazır boşluğu bulmuşken tozlanan montunu silkeliyor.

“Gerçekten mi? Benim ayıbım, hiç okumadım. Merhaba Fevzi Bey, tanıştığımıza memnun oldum.”

Fevzi de tanıştığına memnun olduğunu söyleyip elini uzatıyor. İdil Hanım Fevzi’nin hemen önce montunu temizlediğini gördüğü, dolayısıyla elinin binlerce bakteri ve mikropla kaplı olduğunu bildiği için sevimsiz bir ifadeyle elini uzatıyor.

Neredeyse hiç temas etmeden tokalaşıyorlar. En kısa sürede Fevzi'nin kitabını edinip okuyacağını söylüyor. Kadın onları bırakıp ön sırada oturan arkadaşlarının yanına gider gitmez Cihan'ı dürtüyor.

“Nereden tanıyorsun bunu?”

“Geçen yıl tanıştık.”

Söyleşi başladıği için fısıltıyla soruyor. “İyi bir yazar mı?”

“Bilmem. Hiç okumadım.”

“Nasıl yani? Lan sen biraz önce kadına kitabını heyecanla beklediğini söylemedin mi?”

“Of be oğlum! Evet, yalan söyledim, Allah biliyor ya, İdil Hanım'ın Yeşilçam sinemasından arak romanlarını, daha doğrusu romanslarını okuyacağıma ölürüm daha iyi. Hiç ayıplamaya kalkma çünkü o da beni okumadı. Yanlış duymadın. Emin ol ilk yirmi sayfaya, sonra orta sayfalara, bir de romanın sonuna bakmıştır.”

Cihan Fevzi'ni hiçbir şey anlatmadığını fark edince kolunu Fevzi'nin sandalyesine dostça yerleştiriyor.

“Bak şimdi. İdil Hanım Tip C yazarı. Tip C yazarları edebiyat camiasından neredeyse herkesle iyi geçinirler, herkesi severler, neredeyse herkesin kitaplarını okumuşlardır. Doğrusu, bazen bu herkesin kitabını okuyup övmek meselesini öyle bir abartılar ki ara sıra bir kitabı daha matbaaya verilmeden okuyup överek anakronik kazalara yol açtıkları bile olmuştur,” diyor kıkırdayarak. “Ben onlara sevgi pıtırıkları diyorum. Ağızlarından başka bir yazar hakkında en ufak eleştiri duyamazsın. Bazen iyilik yapıp dergilerindeki köşelerinde senin hakkında methiye yazarlar, senin tanınman için canla başla mücadele ederler fakat bakkalların veresiye defterleri gibi zihinlerinin bir köşesinde tuttukları bir çetele vardır, ileride kendi kitapları çıktığında senin de yaptıklarına karşılık

vermeni isterler. Evet, demin şahit olduğun kısa sohbetimiz tümüyle yalandan ibaretti. Olayın aslı şu. İdil Hanım'la aramızda simbiyotik bir ilişki var Fevziciğim. O benim kitabım hakkında yazı yazacağını söyledi, ben de onun kitabını heyecanla beklediğimi belirttim. Bir başka deyişle, aramızdaki ittifakın devam etmekte olduğunu teyit etmiş olduk.”

“Yuh!”

“Ya öyle işte.”

“Ben kimseyi tanıyamadım hâlâ, sen nasıl birkaç yılda milleti kümeler ayırdın?”

“İnsan içine çıkıp birileriyle tanıştığın mı var,” diyor Cihan. Cebinden telefonu çıkarıyor.

“Diğerleri nasılmış peki?”

“Hı?”

Telefonda okuduğu neyse mutlu olmuşa benziyor. Arkalarına dönüp geldikleri tarafa bakış atıyor, kimi gördüyse göz kırpmıyor. Meral olmalı. Fevzi içgüdüsel bir merakla arkaya çeviriyor kafasını ama kapıda mozaikle kaplı, merdivenlere doğru yürüyüp kaybolan bir silüet dışında kimseyi göremiyor. Mozaikli kişi Meral muhakkak, ne var ki o gün dönüp geriye bakmadığı için zihninde o günün Meral'i yok.

“Ne demiştin?”

Donup sessizleşen konferans salonunda kıpırdayan tek öge, söyleşi yapan ikili ile izleyiciler arasındaki boşlukta dikilen Yabancı'ydı. Bastonunu parmağının ucuna koymuş, dengede tutmaya çalışıyordu. Niye onu bu hatıraya sürükledi? Ne göstermeye çalışıyordu ona? Yabancı bastonunu parmağıyla fırlatıp havada yakaladı, filmin sonunu soran tez canlı izleyicilere sabır telkin eden ayıplar bir tavırla sol elini makara gibi döndürerek hatıra-ya devam etmesi gerektiğini işaret etti.

“Tip C varsa diyorum, Tip A, Tip B falan da vardır.”

“Bakıyorum iyimsersin. Tip K’ya kadar yolu var.” Ön sıralarda oturan kişileri inceliyor Cihan. “Bak mesela şuradaki sakallı çocuğu görüyor musun? Hayır hayır daha genç olanı. O mesela bir Tip D. Bir diğer adları Hüzün Loncası. Bunlar hayatın feleğinden geçmiş gibi hep hüznünlü şeyler yazarlar tamam mı, romanlarında öykülerinde bol bol aforizma olur. Bu açıdan bakıldığında dilinin ucuna gelen şeyi tahmin ediyorum, benim de Tip D olduğumu söyleyeceksin. Aceleci davranıp kankanın kalbini kırma. Ben en azından tek bir temada kalmıyorum, mesela ikinci romanımda töre cinayeti ni ele aldım, bunlar sittin sene böyle mevzulara giremezler. Tip D yazarlarına gelecek olursak; aslında sadece kendilerini anlatırlar, anılarının güvenli limanından asla ayrılmazlar, çoğunlukla ben anlatıcıyı tercih ederler. Karakter yaratamazlar. Temel taktikleri okurla bağ kurmaktır. Okurun ‘aaa ben de bunu yaşamıştım, aaa ben de böyle hissetmiştim, aaa bizim de başımıza böyle bir şey gelmişti’ deyip metin ve yazarla özdeşim kurmasıyla, dolayısıyla okurun tarafsızlığını yitirmesiyle sonuçlanan bir yöntem kullanırlar. Küçümsediğimi sanma, piyasanın lokomotifi onlardır. Bizim millet acıklı tripli şeylere bayılıyor biliyorsun. Yalnız sana bir şey diyeyim mi, bunların özellikle kadın olanları çok fecidir, yerli Sylvia Plath’ımızdır onlar. İntihar etmesine ramak kalmış da yayımladığı son kitabın hatırına şimdilik aramızda bulunma nezaketini göstermiş gibi son zamanlarda yaşadıkları buhranlardan artakalan tortuları okurla paylaşıp parsayı toplarlar.”

Fevzi kıkırdıyor. Bu kez rol değil, Cihan’ın kimleri kastettiğini bildiği için keyfine ket vuramıyor. Hemen akabinde can düşmanına takındığı bu yumuşak tavırdan utanıp gene katılaşıyor.

“Tip B kim?”

“Ha onlar nezh semtlerde yaşayıp seri üretim gibi her yıl yeni bir kitapla raflarda yerini alan çoksatar’ amca ve teyzelerimiz. Elbette genç versiyonları var ama ünlüleri yaşlı olur. Romanları genelde tek tarif üzerinden gider, okur kitlesi konusunda seçici değillerdir. Çoğunlukla orta yaşlılara ve romantik tiplere hitap ederler. Her yıl sayısız imza günleri olur. Mesela şu yakındaki alışveriş merkezine gidersen, belki bir tanesini orada, provası yapılmış esaslı bir gülümsemeyle okurlarına muamele çekerken bulabilirsin.”

Telefonuna tekrar mesaj gelince dikkati dağılıyor Cihan’ın. “Huu! Hatun yarım saat boşum diyor. Sen burada oyalan, aşağı katta olacağım, sonra gelir seni alırım.”

“Yani evcil hayvanın gibi beni buraya bağlayıp gidiyorsun ha?”

“Aaa çok ayıp. Ben hiç kankama öyle şeyler yapar mıyım?”

“Hadi lan oradan! Hem bir dakika bir dakika orada dur! Ben hangi sınıfa giriyormuşum, bunu söylemeden bırakmam.”

Arkadaşı sanki hep bunu sormasını beklemiş gibi memnun vaziyet sesine kadınsı bir tını verip “Tip A sınıfına giriyorsun Fevziciğim,” diyor. “Ama hangisi? Tip A Plus uluslararası camiada tanınanlar. Tip A’lar ise tahmin edeceğin üzere popülerliği ülkemizle sınırlı olanlar. Genel olarak nitelikli yazarlardır. Tabii kime göre, neye göre, tartışılır.”

“Teşekkürler.”

“Niçin?”

“Niye olacak lan, övdün diye işte.”

“Ha! Sazanlıkta Sermet’le yarışsın valla. Seni hayal kırıklığına uğratacağım ama maalesef sen Tip A Lite’sın Fevziciğim. Üzülme, Tip A Lite’lar da genellikle... Potansiyeli olan

yazarlardır diyelim. Dosyalarını yayınevlerine gönderdiklerinde ülke edebiyatı senelerdir bir kurtarıcı bekliyormuş gibi editörün dosyalarını okur okumaz huşuyla aydınlanacağına, yayınevindeki tüm odalara başını uzatıp ‘Müjdelers olsun o geldi! Mesih nihayet geldi!’ diye haykıracağına inanacak kadar saftır her biri. Oysa genellikle Tip A Lite’ların çalışmaları zor okunur, kurgu, zaman, diyalog, açıkçası edebiyatın her unsuruyla oynamaya meyillidirler, tam da bu yüzden altı ay sonra yayınevlerinden kupkuru bir ret cevabı alıp cumburlop gerçeğin içine düşerler. Ezkaza kitaplarını yayımlatanların ise vay haline, yıllarca ilk baskının bittiği müjdesini bekler dururlar. Diğerleri okunurken gölgede kalmalarını ‘Eh, zaten ben nitelikli okura hitap ettiğim için az biliniyor olmam doğal değil mi?’ gibi avutucu sözlerle açıklarlar. İkinci, üçüncü kitaptan sonra beklediklerini alamadıklarında asabileşirler. Sıklıkla ülkenin okur tipinden, yazar-yayınevi-okur arasındaki arz talep ilişkisinden ve edebiyat camiasındaki adaletsizliklerden yakınırken görebilirsin onları. Zamanla ya akıllanıp Tip A ya da Tip B’ye evrilirler ya oldukları konumda kalıp az bilinen bir yazar olarak devam ederler ve en sonunda da...”

Kafasıyla yan sıralarında oturan birini işaret ediyor Cihan. Fevzi boynunu geriye atarak tek başına oturan, altmışlı yaşlardaki, gözlüklü, beyaz saçlı ihtiyarı inceliyor.

“Şu adam gibi yapayalnız kalırlar.”

“Kim ki o?”

Cihan omuz silkiyor. “Bilmem. Belki yetmişli yıllarda edebiyatımızın patafizik türünde ilk romanını yazıp kıymeti anlaşılamamış bir yazar, belki sırf vakit öldürmek için buraya damlamış öylesine biri. Gerçeğin ne önemi var. Söylediklerime odaklan.”

Ayağa kalkıyor, paltosunu sandalyesine bırakıyor, kılığına

kıyafetine çeki düzen veriyor. Kısa bir süre atkısını boynuna assın mı asmasın mı kararsız kalıyor, asmaya karar veriyor. Oyalanması bitince tepeden bir süre Fevzi'yi süzüyor. Eğilip kulağına fısıldarken sol eliyle ihtiyarı gösteriyor.

“Demedi deme, şayet söylediklerimi kulak ardı edersen yıllar sonra benim konuk olduğum bir etkinliği izlemek için böyle bir yere gelecek, şu adam gibi kendini en arka sıralarda otururken bulacaksın.”

Salon, insanlar, renkler, hemen her şey büküm büküm birbirine dolandı. Öncekine kıyasla daha mütevazı, kütüphaneyi andıran bir salonda, kalabalık bir izleyici kitlesinin en gerisinde oturmaktaydı şimdi. Solundaki sandalyede Yabancı oturuyordu. İç sesinin tecessümü sandalyesine kaykılmış, silindir şapkasının siperini burnuna dek indirmiş, kollarını göğsünde düğümlemişti. İstediklerini almış olmanın verdiği keyifle sırtıtmaktaydı. Fevzi'nin konuşmasına fırsat bırakmadan dudakları aralandı.

“Tam bir puşt. Gene de öngörü yeteneğine hayran kalmamak elde değil.”

Fevzi Yabancı'nın ne kastettiğine önce akıl erdiremedi. Yabancı az evvel Bay A'nın sarf ettiği sözleri kelimesi kelimesine tekrarladı. “Şayet söylediklerimi kulak ardı edersen yıllar sonra benim konuk olduğum bir etkinliği izlemek için böyle bir yere gelecek, şu ihtiyar gibi kendini en arka sıralarda otururken bulacaksın.”

Sağ kolunu kaldırıp parmağıyla oturdukları en arka sırayı gösterdi evvela, sonra dokuz on adım ötede, bacak bacak üstüne atmış iki adamı.

Süs niyetine yerleştirilmiş abajurun sol tarafında oturan editör, anadili İngilizceymiş de sonradan Türkçe öğrenmiş gibi cümle aralarında hımmılamak, öölemek

dururken ammlayarak abajurun diğ er tarafında oturan yakışıklı yazara yeni romanında ulaştığı ustalığ a erişmek için gençlere nasıl tavsiyeler verebileceğini sormaktaydı. Bay A tefekkür için çıktığı yüksek dağlardan kısa süreliğine faniler dünyasının sıradanlığına dönmüş bir ermiş gibi çipil çipil gözlerle boşluğ a dalıp parmaklarını çıtlattı önce. Ağzından çıkacak her sözün altın değ erinde olduğunu bildiğı için kelimeleri arasına insanın delilik emaresi olarak göremeyeceğı ama ş üphesiz olağ an da bulamayacağı, son tahlilde sanata odaklanmış yoğun ve yorgun bir zihne havale edilebilecek boşluklar yerleşt irerek konuştu.

“Herkesin söylediğı... artık kabak tadı veren tavsiyelerde bulunabilirim ama dürüst olacağ ım. Sanırım en temelde... yazma serüvenimizde akıbetimizi belirleyen şey... edebiyata bakış açımız. Bunu bir mistifikasyon veya nasıl demeli... determinist bir görüş olarak görmeyin ancak... sanatı araçsallaşt ırmadan... benim gibi... bir amaç olarak gören her yazarın... bir gün başarıya giden yolu bulacağı kanısındayım.”

Bay A konuşmasına devam ederken Yabancı saygısını göstermek adına siperinden tutarak ş apkasını hafifçe kaldırıp indirdi.

“Doğ ru söze ne hacet.”

Bay A

1998 / Bir Üniversite Yemekhanesi

Biri dürtünce usul usul başını masadan kaldırıyor. Evvela nerede olduğunu çıkaramıyor. Bir kolonun dibine bırakılmış pankartları görür görmez yüzü buruşuyor.

“Kusura bakma, seslendim ama uyanmadın bir türlü.”

Tüm mahmurluğuyla sesin geldiği yana dönüyor. Başında dikilen siluete göz kırptırıyor. Uzun saçlı, geniş çeneli, pekâlâ yakışıklı bir akranı. Tişörtünde Pearl Jam üyelerinin fotoğrafları basılı, bu çocuğu daha önce amfide gördüğünden emin.

“Fevzi’ydi değil mi?”

“Evet.”

El sıkışıyorlar. Çocuk teklifsiz karşısına geçip oturuyor, sırtını duvara veriyor. Rahat tavırları Fevzi’yi huzursuz ediyor. Hele hele duvarda yasak olduğunu belirten panoya rağmen sigara yakışı... Gayri ihtiyari etrafa bakınıyor, yemekhanenin uzak köşesinde bir öğrenci grubu kendi halinde yemek yemekte, diğer masalar boş. Yemekhane görevlisi kadın ise sırtını tezgâha dönmüş, spiral kordonu parmağında dolaya dolaya biriyle telefonda konuşmakta. Telaşını ve daha önemlisi, bu telaşın sebebini fark etmiş gibi geniş bir gülümsemeyle onu izleyen akranına dönüyor. Kim bu yavaşak, diye soruyor kendine.

İçinden geçen soruyu işitmişesine “Ben Cihan... Sorduğun için sağı ol,” diyor yabancı.

“Kusura bakma ya, vizeler yüzünden iki gündür uykuya hasretim, yoksa sora...”

“Hahaha! Cidden kırıldığımı falan mı düşündün? Takmam böyle şeyleri, rahat ol. Laf arasında, ne rüya görüyordun?”

Tamam adı Cihan da, kim bu Cihan? Niye musallat olmuştu şimdi ona?

“Hey! Duydun mu beni? Ne rüya görüyordun diye sordum.”

“Gerçekten anlatmamı istiyor musun?”

“Evet.”

“Kalabalık bir salondaydım.” Ve niye tanımadığı birine rüyasını anlatıyordu ki? “Etrafta kitap rafları dizili olduğuna göre bir kütüphane veya kitabevi falan olmalı. Dickens romanlarından fırlamış, favorili, silindir şapkalı biriyle oturmuş iki adamın söyleşisini izlemekteydim.”

“Moruk, alınma ama umarım rüyaların kadar sıkıcı değılsindir.”

Bakışlarıyla Fevzi’nin bitişiğindeki sandalyeyi gösteriyor. “Senin mi?”

Fevzi oraya bakar bakmaz çentik çentik gözbebeklerini ona dikmiş tekir bir kedi görüyor.

“Bilmem kimin. Boş bulduğı yere çöreklenmiş işte.”

Cihan aldığı yanıtla yetinip masa üstündeki Fevzi’ye ait bir defteri izin almadan önüne çekiyor. Sayfalarını karıştırıyor. Henüz kullanılmamış son sayfaya geldiğinde Fevzi bir an Cihan’ın gözlerinde bir hırs parıltısı sezinliyor. Sigarasını dudakları arasında bırakıp arka cebinden tükenmez kalem çıkarıyor, tertemiz sayfaya anlamsız şeyler çizmeye koyuluyor.

Fevzi'nin, hey ne yapıyorsun, demesine kalmadan ağzının kenarıyla konuşuyor.

"Cengiz anlattı, ev arıyormuşsun."

Tüm taşlar yerine oturuyor. Bu çocuk Cengiz'in geçenlerde bahsettiği, ev arkadaşı arayan çocuk olmalı.

"Evet. Yurttan ayrılmak niyetindeyim."

Masalarından kalkan öğrenci grubundan birkaç kişi yemekhaneden çıkmadan önce Cihan'a selam veriyor. Epey güzel, esmer bir kız Cihan'ı fark eder fark etmez selamla yetinmeyerek arkadaşlarından ayrılıp ikisinin masasına yaklaşıyor. Bir kolunu Cihan'ın boynuna dolayıp kulağına bir şeyler söylüyor. Fevzi'nin bu fısıltıdan çekip çıkarabildiği tek anlamlı sözcük öbeği "Lami cimi yok, çıkışta buluşuyoruz," oluyor. Kız, sevgilisinin yanağına uzun mu uzun bir öpücük kondurduktan sonra diğerlerine yetişmek için aralarından ayrılınca Cihan bakışlarını Fevzi'ye çeviriyor. Kaşlarını hızlıca kaldırıp indirerek muzip bir ifadeyle "Sikilmeye doyamadı," diyor. İyi kötü herhangi bir tepki alamayınca, sanki biraz da buna şaşırarak sigarasından bir nefes alıp asıl konuya dönüşüyor.

"Duyduğuma göre yazıyormuşsun. Öykülerin *Varlık*'ta fan yayımlanmış."

"Öykülerim değil, öyküm. Cengiz abartmayı sever."

"Ooo bakıyorum tevazunun kralıyız. Ben de ileride yazmayı düşünüyorum."

"Hadi ya. Ne türde?"

"Bilmem, ne eserse. Bukowski ile Fante'ye hastayım, belki yeraltı olur."

"Hım."

"Yeraltını sevmiyoruz galiba."

"Yoo, arada sevdiklerim olur. Ben de mezun olduktan

sonra bir romana başlamak niyetindeyim. Şimdilik öykü yazarak kendimi geliştiriyorum.”

“Çalışıyor musun?”

“Yarı zamanlı olarak bir restoranda çalışıyorum. Bazen anketörlük yapıyorum. Harçlık yönünden sıkıntım yok. Bursum var ayrıca.”

“Tamam yahu, gevşe biraz, sorguda değilsin.”

“Yok öyle düşünmedim. Sadece yurttta balık istifi gibi yaşamaktan sıkıldım. Bu yüzden eve geçmek istiyorum.”

“Tabii lojistik sorunlar da var.”

Elinin ayasını açıyor. “Yok yok, kız mevzuları değil.”

Cihan gülüyor, bir fırttan sonra sigarasını masanın altına atıp eziyor. “Ya yeme beni,” diyor, defteri kapatmadan masanın ortasına itiyor. Fevzi güzelim sayfanın ne hale geldiğini görebiliyor. Sarmal, dikey çizgiler, korkuluğa benzer figürler, daireler, kareler, üçgenler, penisi vajinayı, anüsü, ağzı, memeleri andıran şekiller...

“Cengiz birkaç şey çıtlattı senin hakkında. Ailen İstanbul'daymış. Niye yurttta kalmak yerine evinde kalmıyorsun?”

“Bazı sebepler var.” Defteri kapatıp ayağının dibindeki çantasına atıyor.

“Anladım, yeni tanıştığın birine anlatamayacağın sebepler... Hayır hayır bozulmadım. Saygı duyuyorum. Bak moruk, Cengiz sana ne kadarını anlattı bilmiyorum, benim acilen bir ev arkadaşına ihtiyacım var. Piyango sana vurmuş olabilir. Piyango diyorum çünkü kira ödemene gerek yok, ev benim. Pratikte elbette. Yoksa teoride evin tapusu sevgili پدرimin üstüne. Her şey gibi... Neyse, tek isteğim faturaları ödemen. Su, doğalgaz, elektrik. Bir de ara sıra buzdolabını ihya edersen şahane olur. Nasıl?”

“Bilmem, kulağa hoş geliyor.”

“Bilmim, kiliği hış giliyir. Tabii ki kulağa hoş gelir fakat sorunlu bir tip olmadığından emin olmam lazım. Cengiz solculuk molculuk taraklarında bezin olmadığını söyledi.”

“Doğru demiş, pek alakam yok.”

“Good, very good my friend. Gerçi önemsemem böyle şeyleri. Anlarsın, sadece peder ile ters düşmeyelim.”

Tam o an biri ardından seslenmiş gibi geliyor Fevzi’ye. Yanına yönüne bakınıp kimseyi bulamıyor.

“Sen de duymadın mı?”

“Neyi?”

“Biri Fevzi dedi sanki.”

“Cengiz galiba bir şeyi anlatmayı unutmuş.”

“Neyi?”

Cihan parmağını şakağına götürüp döndürüyor. “Terelelli olduğunu.”

“Bak yine.”

“Şuradaki eleman sana bakıyor. O olmasın?”

2020 / İstanbul’da Ünlü Bir Kitabevi

Başını kaldırıp gücenmiş bir suratla tepesinde bekleyen adamı süzüyor.

“İçim geçmiş.”

“Ne içinin geçmesi? Aşağı yukarı bir saattir uyumaktasın. O kadar curcuna oldu bana mısın demedin. Nasıl bir rüya görüyorduysan artık.”

“Tanıştığımız günü gördüm,” diyor kalkarken, “tüm beraklığıyla.”

“Tanıştığımız gün ha.”

Başını sallıyor Fevzi. “Kediyi bile unutmamışım.”

“Kedi mi? Yemekhanede konuştuğumuzu hatırlıyorum da...”

“Yanımda olan kedi işte. Benim olduğumu sanmıştın ya.”

Cihan gözlerini yumup kısa süre düşünüyor. Bir omzunda sırt çantası; badem rengi, dar bir gabardin pantolonun üstüne polo yaka lacivert bir tişört giymiş. Alın bölgesi biraz açılmış, şanslı ki saçlarının sarısına kırağı yürümemiş. Bir aylık sakalları itinayla kırpılmış. Kolları kabarık. Düzenli spor yapıp protein tozu içiyor olsa gerek. Fevzi bir anlığına kendi kılığı kıyafetini, deyim yerindeyse tüm mevcudiyetini bu estetik varlığın yanına konumlandırıp kafasında canlandırıyor. Dükkânı çırağa bırakıp yazar kasadaki paraları bozdurmak için dışarıya çıkmışken şans eseri ünlü bir aktörle karşılaşp beraber fotoğraf çekmek için sıra bekleyen esnafın tekine benzetiyor kendini ancak. Utanıyor.

“Kedi medi hatırlamıyorum ben. Neyse, ne var ne yok? Süzölmüşsün resmen, rengin kaçmış.”

“Sadece uykumu alamadım.”

“O belli.” Ne el sıkışmak ne sarılmak, sanki bir buçuk sene evvel değil, dün görüşmüşler, kitabevinin çıkışına ilerliyor Cihan. Fevzi de peşinden. Yolsuzluk haberini bir başarı yahut bir cesaret emaresi olarak görmediğini açık eden kınayıcı bir tonla “Gerçi ben de gözaltına alınmayı bekliyor olsaydım, muhakkak gözüme uyku girmezdi,” diyor. “Sen böyle tüken-diysen kim bilir Sermet nasıldır.”

“Ne yapmalıydık? Belgeleri çöpe atıp keyfimize mi bakmalıydık?” Ah keşke Sermet yanlarında olsaydı. Üç dört gün öncesine dek belgelerin basılmasına karşı sergilediği muhalefetin dumanı hâlâ tüterken şimdi bir başkasına kestiği şu onurlu gazeteci performansı için gözyaşlarıyla alkışlayabilirdi onu.

Cihan omuz gerisinden ona dönüyor. Böylesine sert bir karşılık beklemediğini belli eden bir edayla fakat serinkanlılı-

ğını muhafaza ederek “Aldığınız kararı yargılamıyorum,” diye yanıt veriyor. “Ben olsaydım böyle bir işe girmezdim fakat siz ben değilsiniz, ben siz değilim. Sizin pencerenizden bakarsak kuşkusuz yaptığınız şey doğru olabilir. Yalnız arı kovanına çomak sokmadan önce hepimizi uyarmalıydınız. Hiç değilse bugünkü facia olmazdı.”

Yolu kapatmış bir öğrenci kalabalığı Cihan’ı duraksatıyor, oflayarak kurgudışı kategorisindeki kitapların dizili olduğu koridora sapıyor.

“Cengiz’le alakalı haberleri mi diyorsun?”

“Tam isabet.” Duruyor. Sırtını kitap rafına verip ellerini cebine götürüyor. “Adam neredeyse iki senedir intiharın eşiğinde. Yapma Fevzi, hiç bana öyle bir ihtimal yok deme. Yarın Cengiz’in intihar ettiğini öğrensek hangimiz şaşırırız? Niye öyle bakıyorsun?”

“Alınma ama madem dostunun üstüne böyle titriyorsun, arada sırada arayabilirdin.”

“Her ay en az bir kere arıyorum. Üstelik hesabına düzenli olarak para yatırıyorum.”

“Hah, şimdi anlaşıldı o zıkkımları nasıl aldığı.”

Cihan’ın sesi sertleşiyor. “Uyuşturucu için değil, faturalarını ödesin diye para yolluyorum. Merak etme, geçen ay ziyaret ettiğimde gördüm vaziyeti. Yolladığım parayı azalttım.”

“Geçen ay buraya mı geldin?”

“Evet, ne var bunda? Yılda beş altı kez kısa süreliğine İstanbul’a geliyorum.”

“Ve beni aramıyorsun?”

Demek öyle, dercesine sırtıyor Cihan.

“Sen beni hiç arıyor musun Fevzi?”

Bu iğnelemeye hemen tepki vermek, karımla beni boy-nuzlamışken bir de seni aramadığım için kırıldın mı, diye

sormak, hele hele cümlelerin sonuna şöyle okkalı mı okkalı bir küfür yerleştirmek için can atıyor.

Hayır, hayır, hayır, sırası değil.

Öyle... Sırası değil. Kendini yatıştırmak için raftan rastgele bir kitap çekiyor. Bizans-Venedik ilişkileri hakkında bir kitap. Sayfaları karıştırıyor, birkaç cümle okuyor.

“Yalnız Cengiz’le kalsa yine iyi. Yaptığınız haber her şeyi etkiledi emin olabilirsiniz. Sana taze bir örnek vermeme ister misin? Sen mışıl mışıl uyurken konukların kitaplarını imzalıyordum. Editörüm Cem Bey yanıma sokuldu. Seninle yemek yiyeceğimi öğrenmiş. Suratını bir görsen, nasıl telaşlı. Affıma sığınarak bir süreliğine ikimizin bir arada görünmemesinin iyi olacağını söyledi. Önce anlamadım. Bir yazar olarak her kesimden okura hitap ettiğimi, politize olmamam gerektiğini, bu süreçte seninle aynı kadrajda görünmemin yalnız bana değil, yayınevinin aktüel siyasetten uzak, yalnızca edebiyata odaklanmış imajına leke süreceğini söyledi. Mealen diyor ki...”

Kitabı raftaki yerine sıkıştırırken “Meale gerek yok,” diyerek kestirip atıyor, “sen ne dedin dallamaya?”

“İlk başta itiraz ettim elbette. Ne var ki adam haklı. Romanın ilk baskısı elli bin adet. Hoşuma gitsin gitmesin, yayınevine karşı sorumluluklarım var. Neyse ki bir çare buldum. Bu binanın yukarı katında bir restoran varmış. Orada yemek yiyebiliriz.”

Birkaç dakika sonra boğaza nazır, asma katlı, zemini karo mermer, her köşesi bir migren hastasının cehennem olarak tarif edeceği kadar bembeyaz bir restorana giriyorlar. Cihan duraksıyor.

“Daha önce seninle buraya gelmiş miydik?”

“Yoo.”

“Bir de ja vu yaşadım da...”

Çoğu masa dolu. şanslarına en ortadaki masa henüz boşalmış. Cihan yayınevinin dayattığı bir angaryayı kazasız belasız atlatmasını ödüllendirmek istercesine ağızlara layık bir akşam yemeği sipariş ederken Fevzi benzeri bir siparişi ondan da bekleyen garsonu hayal kırıklığına uğratarak patates kızartması ile bira istiyor yalnız. Dostunda, yahut eski dostunda bazı değişiklikler gözüne çarpıyor. Eskisi gibi ona laf koyup kızdırma derdinde değil. Daha az konuşuyor. Göz teması kurmaktan kaçınıyor. Huzursuz, kelimelerini seçerken özenli. Meral onu arayıp bir şey söylemiş olabilir mi? Mümkün.

Meral ile konuşmadı.

Öyleyse? Birçok değişikliği orta yaşın ağırbaşlılığına yorabilir, kahretsin ki Cihan’a zerre oturmayan şu huzursuzluğa tatmin edici bir açıklama yapamıyor. Birden, o ana dek içinde debelendiği kriz yüzünden gözden kaçırdığı, genel anlamda önemsiz fakat şimdi hayati önem taşıyan bir detayın ayırdına varıyor. Meral ile işi pişirdiği o geceden beri Cihan’ın kendisiyle ilk buluşması bu. Elbette ya, diye düşünüyor, nice zamandır çeşitli bahanelerle bir araya gelmekten kaçtığı adam karşısındayken normal olması beklenemez.

Bunu anlamanın rahatlığıyla patatesini ketçaba batırıp yerken Cihan’ın anlattıklarını zevkle dinliyor.

Annesi iyiymiş ama babası ondan da fena, zımba gibiymiş; son seçimde muhalefet partisinin Ankara teşkilatında çok faalmış, görmemiş mi, yaşına başına bakmadan arkadaşlarıyla Tunalı Hilmi’de İzmir Marşı okuduğu videoyu Facebook’ta paylaşmış. Roman mı? Önceki romanı Orta Avrupa’da çok ilgi görmüş, özellikle yabancı okurları olduğunu görmek onu çok şaşırtmış. Kitabın İngilizce çevirisinin satışları da bekle-

nenden iyiymiş. Asıl müjdesi başkaymış, aralarında kalsınmış, önemli bir yapım şirketi romandan uyarlanacak bir dizi için kolları sıvamış, verecekleri ücretin yanı sıra senaryo danışmanlığı teklif edilmiş, dizi konu itibarıyla Balkan ve Orta Doğu ülkelerinde yayınlanmaya uygun olduğu için yapım şirketi çok umutluymuş. Yeni romanı bu yüzden biraz erken çıkarmış ki senaryo ile ilgilenebilmiş. Ha bir de şayet ajans verdiği sözü tutarsa yakında ya *Paris Review*'da ya da *New York Times Book Review*'da hakkında bir yazı çıkabilirmiş. Merak ediyormuş gibi görünüp sorduğu için çok müteşekkirmiş. Yeni roman kadın cinayetlerini merkeze alıyormuş. Son zamanlarda batı ülkelerinde göçmen krizi, ülke içinde ise kadın meselesi epey rağbet görüyormuş. Bazı yazarlar toplumun hassas olduğu konulara eğilerek vasat hayal güçlerini pazarlamayı iyi beceriyorlarmış çünkü millet yazarın niyetini kutsamaktan metinleri edebi-estetik ölçütlere göre değerlendiremiyormuş. Fakat o öyle yapmamış, romanın iskeleti çok sağlammış.

Onunla yeni tanışan biri, ballandıra ballandıra başarılarını anlatan bu adamın böbürlendiğini düşünmekte tereddüt etmezdi, oysa belleği Cihan'a ait binlerce anı fragmanıya dolu olduğu için Fevzi önünde sergilenene kanamıyor. Kitapları çok satan, iyi para kazanan, yönetmenlerle, ünlü oyuncularla düşüp kalkan popüler bir insandan ne bekleniyorsa elinden geldiğince onu sahneliyor yalnızca. Evet, sahneliyor, gerçek değil bu. Bir replika... Kendi kendinin kötü bir taklidine dönüşmüş. Ama niye? Sermet bile son romanını beğendiğini söylemişti.

Seni ilgilendirmez, asıl meseleden uzaklaşma.

Arkasını getiriyor Cihan. Zaten eleştiri diye bir şey kalmış mı? En son hangi dergide hangi romanın yerin dibine sokul-

duğunu, hangi öykü yazarının gözünün yaşına bakmadan eleştirildiğini görmüş? Herkes kendi ideolojisinden, mahallesinden kimseleri öne çıkarıyormuş ve birçok yazar bu yüzden kenarda köşede kalıyormuş.

“Herkes Tıp C’ye mi dönüyor yani?”

Cihan şaşkın şaşkın başını yemekten kaldırıyor. Ağzındaki lokmayı çiğnerken gülümsüyor. “Kabul etmeliyim, sağlam bir hafızan var.” Tabakta kalan köftelerden birini seçip bıçakla kesiyor. “Öyle diyebiliriz, evet evet diyebiliriz.”

Onunla niye apar topar buluşmak istediğine bir cevap arıyor hâlâ. Şu ana dek bu buluşmanın esas sebebini gözaltına alınma korkusu yaşayan bir insanın dertleşme isteğine bağlamıştı, oysa ona sunduğun resim çok farklı. Şimdi tek yapman gereken susmak, yemek yemek ve onu sana soru sormaya mecbur bırakmak.

Susuyor ve tabağındaki patatesleri tüketmeye odaklanıyor. Cihan tam da iç sesinin tahmin ettiği gibi “Ee sende ne var ne yok?” diye soracak ki soruyor. Hiç görüşmüyormuş gibi karısını da bu soruya dahil edecek ki ediyor. Adem ve Sermet hakkında bir şeyler geveleyecek ki geveliyor. Yolsuzluk haberinin Sermet’in başının altından çıktığını öğrendiğinde şaşırıp “esas failin sen olduğunu düşünmüştüm,” gibilerinden bir şey söyleyecek ki söylüyor. Avukat tutmadılarsa tanıdığı birkaç avukat olduğunu, lüzumu olursa maddi olarak yardımını esirgemeyeceğini belirtecek ki belirtiyor. Terleyen alnını masadaki peçete ile silecek ki siliyor. Meral, gözaltı meselesi, maddiyat... Fevzi’nin onunla niçin buluşmak istediğini anlamıyor oluşuyla gerilip garsondan bir kadeh şarap daha isteyecek ki istiyor. Düşünmek için mola istercesine çok ama çok alakasız bir konuya girecek ki giriyor.

“Sen klasik müzikten anlarsın. Şu çalan ne?”

“Nabucco 3.Perde, Va Pensiero.”

Şimdi gereksiz bilgi vererek bu buluşmayı öylesine planladığın izlenimi yarat. Buna tahammül edemeyecek.

“Garip değil mi Cihan?”

“Neymiş garip olan?”

“Bir zamanlar Yahudiler Babil’e sürülüyor. İki bin beş yüz yıl sonraysa bu sürgünü konu alan operayı dinleyerek yemek yiyoruz. Nereden bakarsan bak saçmalık.”

Cihan çatal ve bıçağı usulca tabağa bırakıyor. Peçeteyle ağzını siliyor.

İşte geliyor.

“Fevzi ayıp olmazsa bir şey soracağım. Konuşmaya ihtiyacım var diye yazdığında dertleşmek istediğini düşünmüştüm. Sıkboğaz etmek istemem ama niçin buluşmak istemiştin, bir sorun mu var? Yani bildiklerim dışında, bir sorun mu var?”

Voila! Şimdi sazi eline alabilirsin.

“Yeni bir roman yazmaya karar verdim,” diyor Fevzi pat diye. Bunu duyar duymaz Cihan henüz içtiği şarabı az kalsın dışarıya püskürtecek oluyor.

“Yeni roman mı? O da nereden çıktı?”

“Bilmem.” Sandalyesine yaslanıyor. “İçinde bulunduğum durumdan esinle iyi bir fikir bulduğumu düşünüyorum. Sana danışmaya karar verdim.”

İşaret parmağıyla kendisini gösteriyor. “Bana mı? Hani gelene geçene boktan yazar diye çemkirdiğin adamın tavsiyesine mi ihtiyacın var?”

“Hiç kimseye boktan yazar olduğunu söylemedim, abartıyorsun. Bana kıyasla her zaman piyasaya yönelik bir yazardın, hatırladığım kadarıyla bunu sen de kabul ediyordun. Gerçeklerle yüzleşmem lazım Cihan. Sen başarılı bir yazar oldun,

ben ise unutuldum. Aynı hatayı tekrar tekrar yapacağıma bu kez beyaz bayrak sallıyorum işte.”

Cihan gümüşü gözlerini kısıarak onu süzüyor. Diliyle damağını temizleyip şarabından bir yudumu midesine yolluyor.

“Biliyordum. Bir keresinde Sermet’e söylemiştim, şimdi yazarlığı bıraktığını söylüyor ama er geç dönecek, demiştim.”

Sevinmiş gibi yapıyor, hâlbuki yazarlığa dönüp dönmemen umurunda değil. Aklına gelen kötü senaryoların hiçbirisi gerçekleşmedi. Seni dinleyip birkaç uyduruk tavsiye verdikten sonra otele geri dönmeyi planlıyor. Şimdilik ona istediğini ver.

“Yalnız çok kurnazsın. Ne mi kastediyorum? Şu dönemde romana geri dönüyor olman...”

“Ne varmış bunda?”

“Seninle Sermet arasında derin bir ayrım var. Sen göзалtına alındığında yalnızca bir gazeteci olarak değil, bir edebiyatçı olarak da tutuklanacaksın. Bunu hiç düşünmedim deme bana, düşünmüşsündür. PEN gibi örgütler er geç devreye girecektir. Salıverilmen için dünya çapında imza kampanyaları düzenleneceğini hayal etmek hiç güç değil. Protestolarda insanlar fotoğraflarını taşıyacak, ikonik birine dönüşeceksin. Bu esnada, hapishane koşullarında romanı bitirirsen, bingo. İstersen dünyanın en boktan romanını yaz, alıcısı çıkacaktır. Öyle ki ajanslar eserini yabancı dillere çevirmek için gecelerini gündüzlerine katar. Niye mi? Çünkü yıllar önce sana söylediğim üzere, iyi yazmak asla yeterli değil Fevzi.”

“Söyleşide tersini söylemiyor muydun?”

Tekrar yemeğine yumuluyor Cihan.

“Demek o sırada uyumuyordun ha. Seni gidi seni. Boş ver orada söylediklerimi. İnsanlara duymak istedikleri zırvaları anlattım o kadar. Madem tavsiye almak istiyorsun, işe temel-

den girelim. Saffet Mümtaz...” Yemeğini çiğnerken parmaklarını masaya vuruyor. “Soyadını unuttum herifin.” Lokmasını yutuyor. “Saffet Mümtaz Bilmemnereli adlı bir adamın kitabına göz gezdirirken şöyle bir söze rastladım. ‘Kafka’nın en iyi eseri, 3 Temmuz 1883 tarihinde Prag’da doğan Yahudi çocuğun hikâyesidir,’ gibi bir söz. Adam çok iyi yakalamış. Olay bu!

“Süskind’in *Derinlik Baskısı*’ndaki mesele mi?”

“Aynen öyle. Yok yazar ölmüşmüş, yok okur doğmuşmuş, bırak şu Barthes zırvalarını. Dürüst olalım, Kafka’yı yalnızca çok iyi yazdığı için mi seviyoruz, yoksa o kırılganlığı, babasıyla arasındaki çatışma, kadınlar konusundaki beceriksizliği, güvensizliği, utangaçlığı ve yalnızlığı da ilgi çekici değil mi? Onun yaşamına değinmeden metinlerini değerlendirebilir misin? Ya da Dostoyevski’yi ele al, Sibirya sürgünü, ideolojik evrimi, sara hastalığı, kumarbazlığı, borçları... Yaşar Kemal’in sayısız kez tutuklanmış olması yahut bir dönem pamuk tarlalarında çalışması, Orhan Kemal’in Nazım Hikmet ile aynı koğuştaki yatıp bir zaman parasızlıktan hamallık yapması, Borges’in annesinin hâkimiyeti altında yaşayışı, körlüğü ve Peron’a muhalefeti, cuntacılarla samimiyeti, Ezra Pound’un faşistliği; Flaubert’in, Joyce’un, Nabokov’un kitaplarının yasaklanması, Faulkner’in alkolikliği, Sylvia Plath’ın, Sadık Hidayet’in intihar şekilleri... Bir yazarın yaşam öyküsü veya mizacı veya aşk yaşamı veya statüko ile ilişkisi sansasyonel, akılda kalıcı, kışkırtıcı, gizemli veya abartmaya uygun olmalı. Sende eksik olan şeylerden biri buydu. İnsanlara kendine dair bir hikâye vermiyordun. Hapse atıldığında ise bunu kazanmış olacaksın. İnsanların nazarında otoriter bir rejime tek başına direnen, onurlu, gözünü budaktan sakınmayan bir fikir insanı olacaksın, yani, pazarlanmaya uygun biri.”

Dikkatini dağıtmasına izin verme. Sessiz kal ki romanın içeriğini sorsun.

Cihan elini döndürüyor. “Ee hadi, ne duruyorsun, anlat bakalım romanı.”

On dakika sonra garson Cihan’ın sipariş ettiği sufleyi masaya getirdiğinde az evvel masayı etkisi altına alan coşkunun yerinde yeller esiyor. Cihan kuşkulu ve gergin, Fevzi ise çok rahat. Arkadaşı sufleyi yemek için hamle edip vazgeçiyor. Başını kaldırmadan ona bakıyor. Bir saniyeliğine... Polise karşı nasıl bir strateji izleyeceğine karar verememiş bir suçlu gibi bölük pörçük, kimi zaman sesini yükselterek kimi zaman masumiyetine güvenen bir edayla konuşmaya başlıyor.

“Öyle karman çorman anlattın ki... Şimdi dur bakalım. Yeni romanında gözaltına alınmayı bekleyen bir gazeteciyi anlatacaksın. Bu gazeteci üstelik eski bir yazar. Romanın ana konusunun, diktatörlüğe dönüşmüş bir ülkede sırf görevini yaptığı için tutuklanmasına kesin gözüyle bakılan bir gazetecinin iç dünyası ve tabii toplumun öğrenilmiş çaresizliği olduğunu sanıyoruz, oysa daha ilk bölümde okur, bu temanın tüm metni alabildiğine kuşatan bir pus olduğunu anlayacak. Başka bir fonksiyonu yok. Çünkü senin asıl anlatmak istediğin...”

“İhanete uğramış bir adamın iç dünyası.”

Boğazını temizledikten sonra “Evet,” diyor. Daha suflesine dokunmamışken çantasından sigara paketini çıkarıyor. Restoranda sigara içmenin yasak olduğunu hatırlayıp bir kahretsin çekerek paketi masaya fırlatıyor. Bir soluk alıp elleriyle saçlarını geriye yatırıyor.

“Kusura bakma çok yorgunum. Neyse. Başkarakterimiz karısı tarafından aldatıldığını öğrendikten sonra geçmiş zaman defterlerini açıyor. Sakinleşebilmek ve kendini sürmekte

olan şimdiki zamandan dışarıya atabilmek için yaşamakta olduğu şeyleri kafasında –di’li geçmiş zaman kipini kullanarak roman fragmanlarına dönüştürüyor. Çok geçmeden kendini yeni bir roman fikri ile debelenirken buluyor. Bu açıdan baktığımızda postmodern bir roman. Hemen aklımdayken söyleyeyim. Biraz önce başkahramanın kötü mizaçlı bir iç sesi olduğunu söylemiştin, yanlış hatırlıyorsam düzelt. Hah. Duruşma kısmında annesinden söz ederlerken bu iç sesin, Yabancı mıydı adı, tamam, Yabancı’nın tutumunun değiştiğini vurgulamıştın. Bunu çok iyi bağlayabilirsin.”

“Nasıl?”

Ben de merak ettim ne yumurtlayacağını.

“Duruşmadaki bu detay onun hassas noktasını gösteriyor. Başkahramanı yoldan çıkarmaya çalışıyorsa da geçmişte sebep oldukları yüzünden suçluluk hissediyor olmalı. F romanının sonuna doğru Yabancı’yı affetmeli, bu sayede bir iç huzura kavuşabilir. İlla yap demiyorum, bu seçeneği aklında tut, yeter.”

Sanırım arkadaşın çok fazla film izliyor.

“Tamam, aklımda tutarım.”

“Yalnız beni rahatsız eden bir şey var. Bir şey eksik.”

“Neymiş eksik olan?”

“Metinlerarasılık.” Nihayet kaşığı eline alıp suflesini ortadan ikiye ayırıyor. “Aslında önünde ıslık ıslık bir elmas duruyor, fark etmiyorsun. Şu opera... Hangisi olacak, başkahramanının kafaya taktığı... Pagliacci miydi? Hah o. Karısı tarafından aldatılan bir palyaçoysa sahnede canlandıran tiyatrocusu... Adı neydi? Canio... C ile mi yazılıyor? Tiyatro sanatçısı Canio, gerçek yaşamında da karısı tarafından aldatıldığını öğrenmiyor mu? Ee süper işte. Bak şimdi. Romanındaki ana karakterin ismini Canio’ya benzet, Caner olur, Can olur, bir benzer-

lik olsun kâfi. Adamın karısının ismini de operadaki aldatan kadının isminden türet. Zaten şu F, M gibi karakterlere tek harften isim vermek çok klişe oldu. Gözünü kulağını dört aç. Şimdi başkahramanımız tutuklanmayı beklerken ayrıca harıl harıl aldatılmış bir adamı konu aldığı romanını yazmakta olsun ama o da nesi! Gerçek yaşamında da boynuzladığını öğrensin. Romanın sonunu operanın sonuna benzet. Yemin ederim akademi böyle bir romanın üstüne atlar. Ödülünse garanti.”

Şimdi!

“Fakat bir sorun var. Pagliacci’de Canio’nun karısı Nedda kocasını ziyaret ettikleri köyden biriyle aldatıyor.”

“Ee ne var bunda?” diyor Cihan suflesini ağzına götürürken.

Hadi!

“Ama benim romanımda karısı F’yi en yakın dostuyla aldatıyor.”

Cihan’ın suflesi havada, kaşığın üzerinde süzülüp tekrar tabağa düşüyor. Çikolata sosundan bir damla tişörtüne sıçırıyor.

“Bu orospu çocuğunun adı da Bay A...”

Gariptir, Bay A ismine umduğu tepkiyi göstermiyor Cihan. Yüzü çarpılmış, göz kırpmadan çapraz masada tek başına yemek yemekte olan adama dalmakta. Meral’in ona taktığı bu lakaptan, kim bilir internetteki günceden bile haberi olmayabilir.

Evet, bu ihtimali hiç düşünmemiştik. Önemli değil.

Cihan kendine gelip “Dalmışım,” diyerek gözlerini yeni uyanmış gibi kırpıştırarak tabağına bakacak ki bakıyor. Hafifçe öksürecek ki öksürüyor. Tişörtündeki çikolata lekesini görüp peçeteyle silecek ki siliyor. Yorgunluğu ile alakalı eve-

leye geveleye birkaç bahane sıralayacak ki sıralıyor. Roman hakkında görüşünü açıklayacak ki, “Konuyu beğendim. Kuşkusuz dönem eleştirisi bekleyen bazı okurlar tatmin olmayacak; tahminim o ki kimi eleştirmenler kitapta gönderme ve motif kalabalığı olduğunu söyleyecek falan filan feşmekân ama zaten anladığım kadarıyla senin amacın sonuca bağlanan bir şey değil. Bir kesit... O yüzden kim ne der, boş ver. Yaz bunu,” diyerek açıklıyor. Saatine bakıp ayağının tozuyla söyleşiye çıktığını, yarınki imza etkinliği için gücünü toparlaması gerektiğini, dinlenmek için erkenden giderse ayıp edip etmeyeceğini soracak ki saatine bakıyorsa da beklenmedik şekilde “Fakat,” diyor.

Bu da ne şimdi?

Niye konuyu kapatıp kaçmaya yeltenmiyor? Fevzi’nin masa altında sakladığı yumrukları gevşiyor.

“Fakat?”

Cihan başını hiç kaldırmadan derin mi derin birkaç soluk alıp veriyor. Allak bullak. Tedirgin. Masa üstünde dolanan parmakları peçeteden kaşığa, örtüden sigara paketine kararsız zikzaklar çiziyor.

“Romanın antagonisti çok önemli.”

Seni kendi tuzağına çekiyor. Tetikte ol.

“En yakın dostunun karısıyla yatacak kadar adi herifin tekiyen bile mi?”

Cihan’ın adem elması kabarıp iniyor. Sırtını sandalyesine verip en sonunda gözlerini dakikalardır arenada onu bekleyen Fevzi’ninkilerin karşısına çıkarma cüretini gösteriyor. “Eli en kanlı katillere bile sorgularda cinayeti niçin, hangi motivasyonla işlediği sorulur. Romanındaki tırnak içinde kötü adamı, sadece kötü adam olarak yansıtırsan metni karikatürizeleştirirsin.”

Fevzi'nin dişleri gıcırıyor. "Ne yapmalı?"

"Bay A'yı çözümlemelisin."

"Mesela?"

Sana tetikte ol dedim!

Cihan insanın asabını bozmaktan başka hiçbir etki doğurmayan sırtışıyla "Belki senin romanının öncesinde başka bir hikâye vardır," diyor. "Bay A ile F arasında hem bir dostluk hem rekabet vardır. F idealisttir, Bay A ise nihilisttir."

"F idealist mi?"

"İnsanlar onu nihilist zannedebilir, hâlbuki katıksız bir idealist. Tüm o kırgınlığı, hüznü bundan... Adamın düşünce dünyasında arkeolojik bir kazı gerçekleştirseydik eminim ki toprak katmanının altında klasik dönem buluntuları çıkardı. Kendini seçilmiş biri olarak görüyor. Yaşamının bir yükseliş öyküsü olduğunu sanıyor ama yıllar önce duvara toslamış, hâlâ kendine gelememiş. Bu duvarın adı da Bay A. Hep küçümsediği Bay A'nın geriden gelerek onu geçişini kaldıramayıp öfkesinden kinikleşiyor. Nasıl ki o kinik filozoflar delik deşik harmanilerini sergileyip artıklarla beslendiklerini insanların gözlerine sokarlardı, adamın F de çoğu yazar gibi yazgısı elinden çalınmış bir mesih olmakla kendini teselli ediyor olabilir."

"Hımm."

"Oysa Bay A daha en baştan, hayatı boyunca el üstünde tutulması, yakışıklılığı, pratik zekâsı ve şen şakrak mizacı sayesinde insanlarla, kurumlarla, kavramlarla hiç cebelleşmemiş biri olabilir. İsteddiği kişiyle ahabplığı ilerletebiliyor, istediği kadını elde edebiliyor. Şu Bay A ne şanslı adam değil mi Fevzi? Oysa hiçbir şey görüldüğü gibi değil. Bay A mutsuz, Bay A yetinmiyor, Bay A şeylerin sesiyle, rengiyle, şekliyle perdelediği anlamsızlığın farkında. Bay A dünya ile sınırlan-

diğını biliyor. Nasıl bazı zenginler rutin yaşamlarından sıkılıp orjilere katılır, abuk sabuk kuralları olan cemaatlere girerler, o da farklı zevkleri kovalıyor. Kendini düşünmekten alıkoy-mak, sonu başı yokmuş gibi görünen bir anlamsızlığın içinde savrulduğunu unutmak için. Diyelim ki F'nin hırsına özene-rek o da kâğıdı kalemi önüne koysun, fena mı, diyelim ki se-yahatlere çıksın, diyelim ki ota hapa alkole dadansın, diyelim ki evli kadınlarla beraber olsun.”

“Sahiden, niye evli kadınlar?”

Cihan hoşgörölü bir ifadeyle “Çünkü bir hazzı vardır gü-nahın,” diyor. “Kutsal bir şeyi kirletiyor olmanın verdiği bir haz bu, herkesin dili varamaz bu tada. Bu bazen sevgi olur, bazen aile, bazen sadakat, bazen hayaller...”

“Bazense dostluklar...”

Cihan gözlerini yavaşça kapatıp açıyor. “Bazense dostluk-lar... En dokunulmaz, üzerine en titrenen kutsallar. Bay A sırf bu yüzden yirmili yaşlarının ortasından itibaren çirkin güzel fark etmeksizin, başkalarına ait olanların peşine düşüyor. O adrenalin... Aman Allah'ım, o heyecan. Bazen ne yapıyor an-latayım mı? İster misin? İstersin... Kadınlarla iş üstündeyken kocalarını aramalarını istiyor. Almacın diğer ucundaki zaval-lı kurban eşinin koştüğünü, bir yere yetismeye çalıştığını ya-hut spor yaptığını düşünedursun, içine girip çıkıyor kadının, ivmeleniyor, çat çat çat sesler yükselirken, öyle ki her şeyin ortaya çıkmasına, adamın karısının üstünde başka bir adam olduğunu sezmesine ramak kala, o en tehlikeli safhada geçen birkaç saniyenin verdiği zevki, bekâr bir kadınla beraberken yaşayabilir misin? Rica ediyorum bana öyle bir sapıktan söz ediyormuşum gibi bakmayın Fevzi Bey, bahsettiğim şeyin zatıâlinizin kadınların ayaklarından tahrik olmasından en ufak farkı yok, ikisi de saçma, ikisi de bir bakıma iğrenç ve

bu yüzden ikisi de damıtabilene nadir bulunur bir lezzet vadediyor.”

Seni manipüle etmeye çalışıyor. Ne duruyorsun?

“Sonra Bay A uslanmaya karar veriyor. İşte o sıralarda kız arkadaşının... Sen ismini söylemedin, hadi ismi şimdilik Y olsun, Y’nin en sıkı fıki dostu M ile tanışsın. Birbirlerini şiddetle istiyorlar, bu hayli bariz. Bay A en başta çekiniyor, M ise durmadan onu kışkırtıyor. İşte o an Bay A, hayatı boyunca yalnızca kendisinin gördüğü hayaleti bir başkasının da gördüğünü, yani hastalıklı olmadığını anlayan biri gibi mutlu oluyor. M onun gibi... Yaptıkları şeyin yanlış olduğunu biliyorlarsa da bundan doyum alıyorlar. Fakat bir sorun var. Bay A her akşam Y’nin gözünün içine bakmak zorunda. Y ile M’nin bir arada olduğu günlerde ise hep gergin. Bu ikili hayat onu yoruyor.”

“Sonra?”

“Bu nedenle Y’den ayrılmaya karar veriyor. En doğrusu bu... M buna şiddetle karşı çıkıyor, zira Bay A Y’den ayrılırsa Y üzülecek. Bay A önce M’nin bu tavrına seviniyor çünkü onu sorumluluklardan arındıran bir şey bu. Yalnız, Y’ye sonsuza dek yalan söyleyecek hali yok ya. Nihayet güç ve bir o kadar pragmatik bir kararla Y’yi seçiyor, M’den ayrılıyor. Gördün mü? Antagonistin o kadar da şeytani değilmiş. Buyurun yazar bey, karar sizin. Bay A’nın verdiği bu karara M nasıl bir hamleyle cevap versin?”

Fevzi istemeye istemeye cevaplıyor.

“M Bay A’nın en yakın dostu F ile yakınlaşsın.”

Cihan etrafta yemek yiyen insanların rahatsız olacağını bile bile alkışlıyor Fevzi’yi.

“Bravo bravo! Lütfen bir şeyi atlamayalım. Başkarakterin F de yansıttığı kadar süttten çıkmış ak kaşık olmayabilir. M ile

Bay A arasında bir şeyler dönmüş olabileceğini seziyor olmalı. Ne yapıyor peki? Hayatında bir kez olsun Bay A'ya karşı bir zafer kazanmak için M'nin oltasını yutuyor.”

Fevzi şişesinde kalan son birayı ağzına dikeyor. Eli ayağı öfkeden sapır sapır titremekte. Sanki vücudundaki tüm kan oluk oluk kafatasının içine toplanıyor.

“Yanılıyorsun,” diye cevap veriyor yüksek sesle. Yazar kasa önünde dikilen garsonların dikkati masalarında toplanıyor.

Yapma. Bırak buna inanmaya devam etsin. Şayet gerçeği öğrenirse kendini aptal durumuna düşürecek.

Bu kez sesinin yularını sımsıkı tutarak “Bir şeyi gözden kaçırıyorsun,” diyor. “Şayet dediğin gibi olsaydı, başka bir deyişle, F intikam hırsıyla M'nin oltasını bile isteye yutmuş olsaydı, seneler boyu diken üstünde olur, kuruntuları yüzünden kendini yiyip bitirirdi. F'nin hiçbir şeyin farkında olmadığı açık.”

“Belki öyle, belki değil. Yazar sensin, kararı sen vereceksin.”

“Her şey bir yana, bana mantıksız gelen bir şey var. Bay A neden olanlara seyirci kalıyor? F'yi uyarsaydı işler bu noktaya gelmeyebilirdi.”

Cihan'ın yüzüne bir şefkat yürüyor.

“Benden sana tavsiye, doğru soruyu sormana rağmen bir türlü cevabı bulamıyorsan aklına her zaman Poe'nun *Çalınan Mektup* öyküsü gelsin.”

“Cevap gözünün önündeydi diyorsun.”

“Evet. Cevap F'nin gözünün önünde ama görmek istemiyor, daha derin, daha sofistike bir yanıt peşinde koşuyor. Oysa her şey çok basit. Bay A olanlara seyirci kalıyor çünkü Bay A bütün o sarkastik mizacına karşın kanımca F'ye değer veriyor. Onun mutlu olmasını istiyor. Öyle de olmuyor mu?

Bay A başka bir şehirde Y ile yaşamına devam ederken M F'yi tanıyor, tanıdıkça F'yi seviyor.”

“Sevmek ha? Sevmek. Nasıl bir sevme biçimiye artık... Bu süreçte M ile aralarında bir şey yaşanmıyor mu?”

Sana ne? Niye soruyorsun?

“Hayır yaşanmıyor. Muhakkak dost meclisinde karşılaş- tıklarında aralarında yalnızca ikisinin işitebileceği, küçük çaplı, zararsız şimşekler çakıp sönüyor. Paylaştıkları sırrın öncekiyle mukayese edilmesi gülünç kaçacak bir zevki var, onlar da ne yapsınlar, bu sade zevk ile avunuyorlar. Ta ki...”

“Ta ki Bay A Y ile ayrılana kadar.”

Cihan'ın alnı kırışıyor. Elleriyle oynuyor. “Yeterince seyme- nin ne anlama geldiğini bilir misin Fevzi? Seçenekler arasında en uygununu bulup giyinmeye benzer, aslında giydiğin şeyin senin için bir anlamı yoktur, sadece daha iyisini bulamadığın için onu giyersin. Bay A kız arkadaşını seviyor, yalnız aklın şaş- masın, bu sevgi evlenecek, çocuk yapacak kadar değil. Ayrıl- dıktan sonra adamımız karanlıklar diyarındaki şatosuna geri dönüyor. Yalnız bu defa bir değişiklik var. Dünyanın en güzel kadınlarını sun ona, hiçbirini istemiyor. Andropozdan bile şüpheleniyor. Sonra günün birinde... Ortak bir arkadaşlarının cenazesinde M'yi görsün. Kalbi pır pır atsın. Ne anlarsın Fevzi?”

Kan vurmuş gözlerini bir hamleyle Fevzi'nin üstüne atı- yor. Burnunu çektikten sonra masanın ortasına kadar başını uzatıp ona yaklaşıyor. Gözleri yaşlı ama dudakları yay gibi yukarı kıvrılmış.

“Ne anlıyor biliyor musun? M'yi seviyor. Yeterince değil, tam anlamıyla, katıksız şekilde onu seviyor. Seneler önce yan- lış kadını tercih ettiğini anlıyor.”

Kendini acındırmaya çalışıyor, kanma. Artık sohbetin dü- menine sen geçmelisin.

“M’yi yatağa atmak zor oluyor mu?”

Fevzi’nin kayıtsız tavrından mı bilinmez, hayal kırıklığıyla gerisin geri sandalyesine çöküyor Cihan.

“M bir edebiyat dergisinde çalışıyor demiştin, yanılıyor muyum? O halde kitap fuarlarına katılıyordur. Sonra bir gün İzmir Kitap Fuarında M ile karşılaşsınlar.”

“M’yi yatağa atmak zor oluyor mu, diye sordum.”

“Oraya geliyoruz. Zor olmuyor. Ancak sabah uyandığında kadını pencere pervazına dayanmış, sigara içerken görüyor. Yataktan kalkmayıp uyuyor numarası yaparak kadını izliyor. Kadın ağlamaklı, kendine kızgın. Bunu suratından okumak hiç zor değil. Dövüne dövüne hazırlanışını, bir veda öpücüğüne bile tenezzül etmeden odadan çıkışını izliyor. Bay A bir F değil Fevzi. Bir şeylerle yüzleşmesi gerekiyorsa hemen yüzleşen biri. Gerçek şu... Bay A M’yi seviyor, belki M de bir zamanlar Bay A’yı seviyordu fakat şimdi M onu değil bir başkasını seviyor. Bu kadar basit. Zamanında beraber olduğu evli kadınlar Bay A için ne kadar önemliyse, Bay A da M için artık o kadar önemli. Yani bir hiçsin dostum, bir hiç.”

“Bu durumda romanın esas kötü karakteri M oluyor.”

“Hiç kimse iyi değil Fevzi, yaşadığın dünyada hiç kimse iddia ettiği kadar iyi değil.”

Fevzi biraz öncesine dek onu kaynatıp fokurdatan hiddet alevini zayıflatan olası sebeplerle cebelleşiyor. Neden mutlu? Niçin içine su serpilmiş gibi hissediyor? Meral’in Cihan’ı sevmiyor oluşunda onu yatıştıran ne olabilir? Ne yani, bu kadar kolay mı? Aldatılmanın acısı Meral’in Cihan’a da yar olmaya-
cağını, bu hikâyede kaybedenlerin safında yalnız olmadığını bilmekle kabuk bağlayacak kadar hafif miydi?

“Romanın sonu için ne düşünüyorsun?”

Cihan, arkadaşına karısıyla yattığını itiraf eden stresli bi-

rinden ziyade tahtına oturmuş Caligula'yı andırıyor artık, bir tek başında defne yaprakları eksik. Dik dik ona bakmakta.

Geç kaldın ahmak. Dolunayı kapatan bulut perdesi gelip geçti.

“Son hakkında bir fikrim yok. Şu an odaklandığım yer Bay A ile F’nin bir restoranda oturdukları bölüm.”

Cihan başını yavaşça yukarı aşağı sallıyor. “Demek son hakkında fikrin yok. Şöyle yap. F o kıt aklıyla yeni roman fikrini kullanarak Bay A’yı kıştırmaya çalışsın. Başaramasın. Zaten F’nin neyi başardığı görülmüş? Bay A karşı bir hamleyle F’nin yapamadığını yapıp romanı bir mecaz aracına dönüştürsün, sanki bir romanın kurgusu hakkında fikir teatisi döndürüyormuş gibi kendinden üçüncü tekil şahısla bahsedip her şeyi itiraf etsin.” Göz kırıyor. “Nasıl fikir Fevzi?”

Niye onu kışkırtmaya çalışıyor?

“İyi fikir. Yalnız bölümün sonunda F’nin Bay A’nın ağzını yüzünü dağıtması gerektiğini düşünüyorum.”

Şu saatten sonra bu tür tehditkâr cümleler seni yalnızca gülünç kılıyor farkında mısın? Eyleme geç artık!

Karnını tutarak kahkaha atıyor Cihan. Gelen geçen, oturan yiyen, hatta asma kattakiler bile onlara bakıp fısır fısır konuşmakta. Tam yatışır gibi olunca Fevzi’ye gözü iliştiriyor, tekrar bir kahkaha bombası patlatıyor. İşaret parmağıyla onu gösteriyor. “F mi Bay A’yı dövecek?”

“Evet.”

“Nasıl?”

“Bilmem. Belki aralarındaki masayı bir hamleyle fırlatıp yüzüne yumruk atacak.”

Hâlâ diretiyorsun!

Cihan peçeteyle ağzını yüzünü siliyorsa da artçı kahkahalar atmaya devam ediyor.

“Bak Fevziciğim. Temel Romancılık Ders 1. Romanda karakter gelişimi diye bir şey vardır. Senin adamın kaba kuvvete başvuracak kadar gözü kara biri olsaydı, boynuzlandığını öğrendiği an önce karısını sonra Bay A’yı paramparça ederdi. F böyle biri değil. Aldatılıyor ve ilk yaptığı şey, hapse girmesine yol açacak bir deliliğe imza atarak kendini cezalandırmak. Sonra ne yapıyor bu ezik? Günlerce etrafta hortlak gibi geziniyor, karısına laflar sokuyor, karısını beceren adamla buluşup aptal saptal teatral oyunlar oynuyor. Böyle biri ulu orta Bay A’yı dövecek ha? Romanın bir adamın godoşun tekine evrimini aktarıyor farkında mısın? Sorun değil, ama dur... Bir zamanlar bana ne demiştin? Edebiyat her şeyi konu alabilir, lakin karakterlere bedenlerine oturmayan giysiler giydirmemek şart.”

Fevzi’nin asabı tekrar harlanıyor. Atar damarlarındaki nabızı büsbütün hissediyor. Sanki biri beyninin tam ortasına bıçak saplamış. Neden belasını arıyor, diye sormadan edemiyor kendine, niye köze benzin döküyor?

“Sen ne öneriyorsun?”

Cihan’ın dudaklarında habis bir tebessüm görünüp kayboluyor. “Yok artık! Onu da mı bana soruyorsun. İyi, peki peki... Şunu yapsa iyi... Masadan kalkmalı, vedaya lüzum duymadan kuyruğunu kıstırıp canı hangi cehenneme gitmek istiyorsa oraya gitmeli.”

Fevzi bir süre gözlerini kırpmadan karşındakine acıyarak bakıyor.

Cihan’ın direktiflerini izliyor. Ayağa kalkıyor. Cüzdanını çıkarıp yediği yemeğin parasını masaya fırlatıyor. Ağzını açmadan orayı terk ediyor.

Ne yapıyorsun?

Restoranın çıkışında tekir bir kedi görüyor. Hayvan ona bakıp tatlı tatlı yerde yuvarlanarak karnını sevmeye çağırıyor.

Geri dön ve yapman gerekeni yap!

Ardında yeni bir kahkahanın koptuğunu işitmese belki içinden gelen sesi dinlemeyecek. Duraksıyor. Derin bir soluk alıyor. Hızla geri dönüyor. Boştaki bir sandalyeyi kapıp çevik bir hamleyle Cihan'ın kafasına savuruyor. Cihan'ın başı masaya düşüyor. Aldığı darbeye ve suratı büsbütün sufleye bulanmış olmasına rağmen gülmeye devam ediyor Cihan. Çılgınlıkları, düşen çatal bıçakların şangirtisini, ayakkabı ökçelerinden gelen tak tukları, "Polisi arayın polisi!" diye bağırانları değil, yalnızca Cihan'ın kahkahasını işitiyor Fevzi. "Neden?" diye gürlüyor. Durmuyor kahkaha. Cihan'ın kafatasını kavrayıp sertçe masaya vuruyor, bir kez daha, ve yine... Tabak kırılıyor, masa kana bulanıyorsa da dinmiyor, kahkaha dinmiyor bir türlü. Cihan yere devriliyor, Fevzi üstüne çullanıyor. Yumruklarıyla gitgide kan revan içinde kaybolan yüzündeki bir çift gözde gezinen inatçı cinnet parıltılarıyla zembereği kurulmuş bir oyuncak gibi çınlamaya devam ediyor Cihan.

"Bırakın! Neden bunu yapıyorsunuz orospu çocuğu? Konuşsana! Bırakın lan beni!"

Gerisindikiler karnını sarmalayıp onu Cihan'dan çekiyor, o ise her defasında bir yolunu bulup hasmının böğrüne bir tekme sallıyor. "Canına mı susadın amina koyduğumun çocuğu? Neden gülüyorsunuz? Neden?"

Hâlâ anlamadın mı?

Anlıyor Fevzi, çok iyi anlıyor. Sigaraları bittiğinde küllükteki izmaritlere dadanan müptelalar gibi, Cihan da ömrünü çoktan tamamlamış, belki seneler evvel bitmesi gereken dostluklarını koparan taraf olmanın günahını üstlenerek çok daha büyük hazların özlemini avutuyor. Bu adam boş, diyor kendine, bu adamın içi bomboş.

1998 / Bir Üniversite Yemekhanesi

“Bakıyorum bu kez sen uyumuşsun.”

Cihan kolları üstüne yerleştirdiği başını döndürüp üstte kalan gözünü açarak Fevzi’ye bakıyor. Sersem sepelek doğruluyor. Kollarını açıp esnedikten sonra ağzını şapırdatıyor.

“Vizelerle uğraşan bir tek sen değilsin Ayrıca dün,” baş ile işaret parmaklarını aralarına ancak bir küp şeker girecek kadar yaklaştırıyor, “birazcık içmiş olabilirim. Ee söyle bakalım, kim niye çağırıyormuş seni?”

Fevzi yirmi dakika önce kalktığı sandalyeye oturuyor. “Sermet. Tanımıyor musun? Hadi ya. Cengiz’i tanıdığına göre bizim çeteyi de biliyorsun diye düşünmüştüm. Sermet’e ders notlarını verecektim. Çantamda bulamayınca notları Adem’e verdiğimi hatırladım. İşimiz gücümüz yok, ana binada fellik fellik onu aradık.”

“Hımm...”

“Bu sırada teklifini düşündüm. Ev olayını yani. Bana uyar.”

Cihan dudağını büküyor. “Ha o mesele.” Pişman olmuşa benziyor. İsteksiz, ikircikli. “Şimdi ona gelmeden önce bir konuyu açıklığa kavuşturalım.”

“Neymiş?”

“Niye beni dövüyordun?”

“Anlamadım.”

“Ben de anlamadım. Rüyamda bir restorandaydık. Üstüme çullanmış yumruk atıyordun. Gözün dönmüştü resmen. Ne derdin vardı benimle? Bak dostum ben inançlı biri değilim. Yalnız, sen gittikten sonra böylesi bir sahne görmem...”

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için bir süre muhatabını tartıyor. Cihan soğuk tavırlarını sürdürünce bakışlarını katılaştırıp bir kaşını kaldırıyor.

“Rüyandaki Fevzi seni niye dövüyor bilmiyorum, çünkü ben o değilim. Yok, rüyana dayanarak teklifini geri çekmek istiyorsan hay hay, nasılsa bir ev arkadaşı bulurum. Sorun değil.”

Cihan’ın gözleri ıslıl ıslıl. “Korkarım öyle.” Fevzi tam kalkmış, yemekhaneyi terk ederken onu durdurup samimi bir ifadeyle elini uzatıyor.

“Bu ne şimdi? Taşak mı geçiyorsun benimle?”

“Hayır be, diyor Cihan gülerek. “Taşak falan geçtiğim yok. Belki fazla uzattım, o kadar. Rüyalar tersine çıkar demezler mi? Hiç mi duymadın bunu?”

“Ee?”

“Ee’si mi var? Rüyalar tersine çıktığına göre, seninle çok ama çok iyi dost olacağız Fevzi.” Göz kırpmıyor Cihan. “İstediğin zaman taşınabilirsin.”

M'NİN GÜNCEŚİ

Bay A bir keresinde sırf ona inat olsun diye gidip F ile evlendiğimi söylemişti. Güya Y ile Ankara'ya taşınınca F ile evlenerek ondan öç almışım. Çevrem her şeyi yalnız kendi penceresinden gören, hep kendilerinin haklı olduğunu düşünen egosantrik erkeklerle dolu. Gerçi hepsi öyle değil mi? Bay A'nın teorisi öyle ikna edici ki ne yalan söyleyeyim, bazı zamanlar, benim bile aklımlı çeliyor. Özellikle F ile tartıştığımız günler... Sahi, diyorum içimden, hiçbir şeyden memnun olamayan bu mızumsuz adamlar niye evlendim? Nasıl böyle bir ahmaklığa imza atmış olabilirim? Neyse ki bu varsayımın temelleri sağlam değil, çok geçmiyor arınıyorum bu tür düşüncelerden. Neden mi temeli çürük? Bay A, en yakın dostumun erkek arkadaşıyla beraber olmaktan pişmanlık duymuş olabileceğimi hiç hesaba katmıyor da ondan. Bununla birlikte, onunla yediğim nanelerin psikolojik rahatsızlıklarından kaynaklanabileceğini gözden kaçırıyor. Aptal değil, kesinlikle aptal değil, bilerek yapıyor bunu. Çünkü bence, hayatımı sırf ondan öç almak için kurguladığıma inanmasında onu rahatlatan bir şey var.

Şüphesiz bu bir intikamdı, yalnız ben o intikamı kendimden aldım. Yoo yoo, F'yi hiç sevmediğimi söylemiyorum. Ne zaman karşılaştık yüzünün hararet yapması, huysuzluğu, be-

nimle didişmesi (hep kaybeder), gemişı (annesiyle alakalı), en çok da başına kötü bir şey geldiğinde dalgınlıkla yanlış istasyonda inmiş gibi, nerede olduğunu çıkarsamaya çalışan saftirik halleri bende ona karşı bir çeşit sevgi doğurmuştu muhakkak, yalnız bu sevginin formülünde aşktan, arzudan çok şefkat ağır basıyordu. Sandım ki onunla bir yuva kurarsam hem özlemini ektiğı şefkati vererek yediğım bokların bedelini öderim hem içimi kemiren tüm kurtlardan arınırım.

Offffff! Şimdi kulağı aşırı saçma geliyor.

Bu günceyi okuyanlar arasında “Oh canıma değsin,” diyenler vardır kesin. Beni tek celsede kötü, iffetsiz bir kadına indirgemenin ne denli kolay olduğunun farkındayım canlarım. Kimsenin merhametini beklemiyorum.

Herkes kolay zannediyor.

Ne mi kastediyorum? Yaşamın Roy Andersson filmlerini aratmayan soğuk suretini hazmetmek kolay değil diyorum. Her gün aynı saatte uyandığım, kahvaltılıkları sıralarını hiç şaşırmadan masaya dizdiğim, on dakika makyaj ile uğraştığım, bütün gün beni zombiye dönüştürecek hapımı ağzıma atıp bir bardak su içtiğim, her Allah’ın sabahı otomobili park etmek için sokaklar arasında direksiyon çevirdiğim, edebiyat dergisi mi renkli harikalar kumpanyası mı olduğuna henüz karar veremediğim bir dergide masa başına oturup kim kiminle röportaj yapacak, kim öykü yollayacak, kapakta tahtalı köyü boylamış hangi sanatçı olacak ve o ünlü sanatçının il-lüstrasyonunu hangi grafiker kasıntısı çizecek diye etrafımdaki bir sürü insanla tartıştığım, iş çıkışı markete uğrayıp reyonlar arasında panik atak krizleri geçirdiğim, otomobil sürerken sırf biraz dikkatliyim ve kurallara uyuyorum diye en az üç taşak beyinli salağın “öööö, kadınlağı ehlöyet verölörsö böylö ölör” diye haykıran suratına maruz kaldığım, eve

döndüğümde kitap rafından aldığım kitabı yerine koymadım diye, faturaları geç yatırdım diye, ilaçlarımı aksatıyorum diye diye diye azarlandığım şu hayatı on yıl önceki halim görmüş olsaydı muhakkak kendime yuva değil, bir cehennem inşa ettiğimi söylerdi. Hani Kyoto'ya gidecektin, hani çok iyi bir yayınevinde yayın direktörü olacaktın, hani asırlık bir apartmanın deniz manzaralı, ahşap döşemeli dairesinde bohem bir yaşam sürecektin, hani hayatın yalnız sana ait olacaktı, diye de bilmiş bilmiş soracaktır. Ne cevap verebilirim ona? Ne oldu da Fındıkzade'de sıradan insanların arasında sıradan bir hayatın parçası olarak buldum kendimi, nasıl oldu da aramızda en ufak ortak nokta yokken apartmanın temizlikçisiyle yarım saat mahallenin dedikodusunu yapan birine dönüşüverdim? Kim olduğum anlaşılmaz diye bin takla attığım, Publish butonuna basmadan önce pimpiriklenip “acaba kimliğimi açık edecek bir şey var mı” diye yazdıklarımı iki kez gözden geçirdiğim bu ne sike derman olduğu belirsiz günce hangi ara, bana, yalnız bana ait olan tek yer oluverdi?

Kyoto... Ah Kyoto... Oraya gitmek için biriktirdiğim parayı beni boğan şu evin peşinatına eklediğim aklıma gelince yemin ederim çıldıracak gibi oluyorum ya.

Kedi yavrularını kutuya koyduklarında, hayvan havasız kalmasın diye kutuya delik açıyorlar ya hani, insanı koydukları, adına evlilik denmiş kapkara kutuya delik açma zahmetine hiç girmemişler. Bir bakışla, bir hayalle, önemsiz bir kaçamakla içeriye biraz ışık biraz hava girsin diye siz açarsınız o delikleri. Sakın bana şu ana dek hiç eşinizi aldatmayı düşünmediğinizi, dışarıda gördüğünüz çekici birine göz süzmediğinizi söylemeyin. Kaç yaşıma geldim, eşini aldatmamış veya aldatmayı düşünmemiş birine denk gelmedim. Bazı arkadaşlarım var, kocalarının onları aldatmasını ipe çekiyorlar,

çünkü eğer böyle bir şey olursa zerre tereddüde düşmeden âlemlere akabilecekler.

Geçen yıl İzmir Kitap Fuarı'nda soluk alabildiğimi hissetmiştim. Niye mi? Çünkü içimdeki Manik Orospu'nun uyanmaması görevini anne babamdan devralıp dinmez bir sorumluluk aşkıyla ha babam haplarını içip içmediğimi sorgulayan zebani yoktu tepemde. Anlatabildim mi? Var olduğumu, hâlâ burada barındığımı, başka olasılıkların, başka geleceklerin olduğunu kendime hatırlatmak için başka biriyle bir şey yaşamam gerekiyordu. Bundan ilerisine gitme niyetim yoktu. Basit bir kurlaşma, fuar çıkışı bir bar masasında evli olduğumu bilmeyen çekici bir gençle, beni evine atıp düzmek istediğini hiç çakmamışım gibi yarım saatlik bir sohbet bile canlanma yetebilirdi, ki yetiyordu ama Bay A... Şeytanımın biricik yarası... Bay A'nın fuarın kapanış günü orada olması beklenmedik bir şeydi işte. Fuar programını dikkatli okumamışım, meğer imza etkinliği varmış. Onu görür görmez yaptığım ilk şey elimi çantama sokup telaşla haplarını aramak olmuştu. Kahretsin ne demeye tabletleri havalimanında çöpe atmıştım ki, neden yani neden!

Tüm gün ofiste şunu düşündüm. F bir şekilde bazı şeyleri öğrendiyse, ne bileyim, belki bu günceyi bulup okumuş bile olabilir, ne yapacağım? Pişman olduğumu mu söyleyeceğim? Pişmanımsa da af dileyen bir pişmanlık değil bu. Boşanmak mı isteyecek? Peki madem, boşanalım. Ömrü boyunca arkamdan kaşar, fahişe falan filan mı diyecek? Desin. Maddi manevi tazminat talep edip beni soyup soğana mı çevirecek? Çevirsin, ne olacak yani? Kaybedecek neyim var? İşte böyle böyle kendimi rahatlattım. İşe yaradı doğrusu. Eve gelip onu salonda bulamadığımda ise, ne bileyim, içim burkuldu. Kendim için değil, onun için üzüldüm. Her an S ile gözüaltına

alınabilir. Daracık bir hücrede mahkeme tarihini beklerken bir de evliliğinin sona eriyor oluşuyla mücadele edecek. Birkaç ay, belki birkaç yıl sonra nihayet eve döndüğünde kimse kapıyı açmayacak ona, kimse sabahları onu uyandırmayacak, kahvaltısını kendi hazırlayacak (kahvaltı hazırlamaya acayip üşenir), çayını kendi demleyecek, iş yerine ya otobüsle ya taksiyle gidecek (asla trene binmez), akşamları koltuğunda kös kös oturup sigarasını içecek. Ve yalnızlık...

Psikoloğum burada olsaydı, duygularımı F üzerinden yansıttığımı söylerdi kesin:((

Ne yapacağımı bilmiyorum:(((

Bu arada eve geldiğimden beri yalnızım. Gelmedi henüz. Babam söyledi iki kez aramış, ona da geri dönmemiş. Normalde babama saygıda kusur etmez ama... Biliyorum aramamı bekliyor. İnadına aramayacağım.

Yirmi dakika sonrasında not: Saat 12'yi geçince F'yi aradım, telefonu meşgule verdi. Çok geçmedi, mesaj attı. S ile ilgili bir mesele yüzünden karakoldalarmış. Bu gece eve gelmeyecekmiş. Yemedim. Çünkü tek sebep bu olsaydı benim onu aramama kalmadan o bana haber vermiş olurdu. Mecburen Bay A'yı aradım. Kalabalık bir yerdeydi. Sesi buruktu. Naber nasılsın faslı bitince çat diye, baksana, F bir şeyler öğrenmiş olabilir mi diye sordum. Önce bir sustu, sonra güldü. Soruyu tekrarladım. Yine aynı. Saçmalamamasını, ciddi olduğumu söyledim. Gülmeye devam edip telefonu yüzüme kapattı manyak. Bir kez daha aradım, ulaşamadım. Onu başka bir sebeple değil, F yüzünden aramış olmama bozuldu sanırım.

Gözlerim yavaş yavaş kapanıyor.

*Gül palyaço,
paramparça olan aşkına!
Gül, kalbini zehirleyen kederine!
Canio - I Pagliacci*

Pazar

Karakol

“Sana da mı saldırdılar?”

Soruyu soran Sermet. Karakolda karşılaşmış olmalarından çok, arkadaşının vaziyeti Fevzi'nin nutkunun tutulmasına sebep oluyor. Sol gözü mosmor, kaşlarından yukarısı bütün sargılı, üstelik topallıyor. Yanına oturuyor Sermet.

“Sana da mı saldırdılar diyorum.”

“Kim?”

“Kim olacak yahu, ... Parti'nin gençlik kolları. Resmen takip etmişler, bir saat önce evimin sokağına girer girmez üzerine çullandılar. Yedi sekiz kişi. Pata küte daldılar. Yok reisin selamını getirmişler, yok siyonistmişim, Amerikan köpeğiymişim, hainmişim. Esnaf olmasaydı morgdaydım şu an.”

“Paçayı ucuz kurtarmışsın.”

“Ya ne demezsin.”

“Yakalandılar mı bari?”

“Yok be nereye yakalıyorsun, hemen arazi oldular. Bir ara hastanede yanımda dikilen sivillere MOBESE kameralarına bakacak mısınız dedim, tesadüfe bak ki o civardaki kameraların hepsi arızalıymış, öyle dediler.”

“Bak sen şu Allah’ın işine,” diyor Fevzi alnını kaşıma bahanesiyle başını eğip gülümsemesini perdeleyerek.

“Sana nerede saldırdılar?”

“Bizim apartmanın önünde iki gündür beyaz bir otomobil bekliyor beklemesine de...”

“Ee?”

“Bana saldırmadılar.”

Sermet doğallıkla Fevzi’nin yanağındaki bandajı işaret ediyor. “Peki, bu nasıl oldu?”

Açmakta zorlandığı sağ elini kaldırıyor, yer yer derisi soyulmuş tarak kemiğini gösteriyor

“Kavga ederken garsonun teki arkadan gelip yapıştırdı. Ama ne yapıştırmak, kendimi önce bir polisin önünde buldum, sonra nezarethanede. Biraz önce çıkardılar, telefonumu cüzdanımı falan verdiler. Niçin bilmiyorum. Sordum sormasına...”

Klavyeye abanıp iki parmak tutanak yazanından elinde cep telefonu sandalyesine yayılmış oyun oynayanına, almışlar aralarına kapkaççının tekini kâh yanağına tokat atarak kâh “Oğlum bak bitersin! Bak bitiririm seni! Dişlerini döker eline veririm amın evladı!” diye tehdit ederek ifade alanlarından, bozuk kahve makinesine söylenip arkadaşından sigara dilenenine, etraflarını çepeçevre sarmış üniformalıları başıyla işaret etti.

“...kimsenin cevap verdiği yok. Galiba salacaklar.”

“Kimle kavga ettin?”

Titrediğini hissedince telefonu cebinden çıkarıyor. Meral aramakta. Ne diyebilir şu an ona? Aramayı meşgule alıp sol eliyle Sermet’in tartaklandığını, karakolda olduklarını yazıyor. Gönder butonuna basmadan önce duraksıyor. Bu halde eve gidemez. Mesajın sonuna gece eve gelmeyeceğini ekliyor.

“Anlatmayacak mısın?”

“Neyi?”

“Kimle kavga ettiğini ulan!”

O esnada bulundukları katın en ucundaki komiser odasının kapısı açılıyor,

“Yok artık! Şu kapıdan çıkan Cihan mı lan? Sana diyorum, başını kaldırıp bir baksana. Yüzü gözü mosmor olan. Vallahi o.”

Cihan tıknaz komiser ile ayaküstü konuşarak odadan çıkıyor. Komiserin elini sıkıyor. Bulundukları noktaya dönüyor. Sermet’i görünce uzaktan el sallıyor. Elini cebine götürüp telefonunu çıkarıyor, arayan kişi her kimse sırtıyor. Telefonu kulağına götürüyor. Konuşurken sağlam gözünü Fevzi’nin üstünden bir göz kırpma pahasına bile ayırmıyor. Kahkaha ata ata telefonu kapatıp Sermet’e son kez el sallayarak karkoldan çıkıyor.

“Ee, ben anlamadım ki, niye yanımıza gelm... Bir saniye... Cihan’la mı kavga ettiniz? Ah tabii ya, tahmin etmeliydim. Senin son günlerde aklın ayrı havalarda. Tevekkeli değil her gün Meral arayıp seni soru...”

“Cihan ile Meral geçen sene beraber olmuşlar.”

Sermet kaskatı kesiliyor. Sırtını sandalyeye yaslayıp önüne bakıyor. Kısa bir suskunluğun ardından “Emin misin, kesin mi?” diye soruyor. Fevzi başını eğip sallıyor. Dostunun konuşmasına imkân vermeden her şeyi, tüm çıplaklığıyla özetliyor.

“Şimdi ne olacak?”

“Bilmiyorum.”

“Cihan neyse de Meral’in böyle bir şey yapacağını asla düşünmezdim.”

“Yapma şunu. Yanımda Meralcilik oynama. İkimiz de o sürtüğün böyle bir bok yiyebileceğini pekâlâ biliyoruz.”

Tepelerinde üniformalı bir polis beliriyor. Fevzi'nin koldan tutuyor.

“Komiser seni istiyor.”

Komiser masasında tepeleme duran, karısı ve kızının en beğendiği yazara ait bizzat yazarı tarafından imzalanmış kitapları delilmiş gibi göstererek Cihan Bey'in yüce gönüllüğünü övmekle başlıyor. Onun yerinde bir başkası olsaymış şikâyetini geri çekmezmiş. Oysa Cihan Bey şikâyetçi olmadığı gibi restoran ile görüşüp tüm masrafları üstlenerek restoranı şikâyetinden vazgeçirmiş. İçine hiç sinmiyorsa da yapacak bir şey yokmuş, haliyle artık gidebilirmiş.

Sermet'in yanına gidip oturuyor. Komiserin söylediklerini tekrarlıyor.

“Ne zaman gözaltına alınacağını çıtlattı mı?”

“Ne bilsin adam, savcı ne zaman emir verirse o zaman alırlar içeri.”

“Of! Hazır buradayken gözaltına alsınlar işte.”

“Niye?”

“Ortama alıştım çünkü. Telsiz sesleri falan... Şimdi eve git, binbir korkuyla bekle.”

“İstersen gidip konuşayım. Sermet diyeyim, gözaltına alınmak istiyormuş, diyeyim, prosedürü bilmekle beraber biz iki vatan haini için kuralları biraz esnetseniz olmuyor mu, diyeyim.”

“Ay, ay, ay! Dalgasını da geçermiş paşam!”

Sermet'in işlemleri bitince karakoldan çıkıyorlar. Birkaç muhabir yollarını kesiyor. Arkadaşı nasıl saldırıya uğradığını mikrofonlara açıklarken Fevzi bandajlı yanağını gizleyerek onlardan uzaklaşıyor, yol üstünde bekleyip taksi çeviriyor. Sermet'in açıklaması sona erince taksinin arka koltuğuna geçiyorlar.

Kısa bir sessizliğin sonrasında Sermet ona dönüyor. Dudakları aralanıyor. Fevzi'ye göre, olasılıkla Meral konusunda merakını gidermeye çalışacak ki ağzından çıkan "Me..." hecesi onu doğruluyor. Böyle bir konunun elin adamı önlerinde oturmuş direksiyon döndürürken konuşulmayacağını akıl ederek önüne dönecek ki dönüyor. Onu rahatsız eden sessizliğe çare olacak başka bir konu bulmak için eliyle, yüzüyle, pantolonuyla, araç kapısındaki düğmelerle oynayıp düşünecek ki öyle yapıyor. Ve besbelli konuşacak bir şey bulmuş olacak, kıpırdanıyor.

"Hah, aklıma gelmişken söyleyeyim, yoksa unuturum. Sinan Özdiilli olayı yattı."

"Ne?"

"Akşama doğru arayıp haber verecektim. Cengiz olayı yüzünden şalterin atmıştır diye şey etmedim."

"Her şey tamam demiyor muydun?"

"Evet, her şey tamamdı. Bugün öğlen geldi gazeteye. Aslına bakarsan o gelmeden evvel, parfüm kokusu geldi. Bir insan niye o kadar parfüm sıkar? Yemin ederim burnumun direği sızladı. Yönetim kurulundan Attila Bey de vardı. Çay içti, bizim elemanlarla tanıştı. Ona gazetemizin genel ilkelelerini, çalışma düzenimizi, okur profilimizi, ileride neler yapacağımızı falan anlatmaya çalıştım. Zerre ipli yorsa namerdim, başını otomatiğe almış boyuna sallıyor."

"Ee?"

"Sanırsın geçici olarak gazetenin başına geçmeyecek de kışlaya teftiş için gelmiş bir general. Ellerini arkasında birleştirip masalar arasında dolandı. Etrafa bakındı. Bizim şu boş duvar var ya, ne asalım diye hep tartışırız, onun önünde durdu. Bana değil, Attila Bey'e döndü. Şuraya bir Atatürk portresi çok yakışmaz mıydı Attila Bey, diye sormasın mı?"

“Sen ne dedin?”

“Bildiğin, beni sallamıyor. Geldiler bana. Olmaz efendim, dedim. Kalakaldı öyle. Niyeymiş Sermet Bey, dedi. Çünkü dedim, Atatürk her yerde. Evlerimizde, okul avlularında, o okulların koridorlarında, o okulların sınıf duvarlarında, bu yetmezmiş gibi ders kitaplarının ilk sayfalarında, paralarımızda, devlet binalarımızda, şehir meydanlarımızda, parklarımızda, stadyum isimlerinde, otomobillerin arka camlarında, filmlerde, dizilerde, romanlarda, sosyal medya profillerinde... Atatürk her yerde, Atatürk bolluğu içinde adeta boğulmaktayız. Bir zahmet de burada olmayıversin, dedim. İlahi Sermet Bey, demesin mi, neymiş, beni tanımasa, onlardan olduğumu düşünecekmiş. Onlar dediği...”

“Anladım onu, sen devam et.”

“İşte bu, dedim, sizin bir asırlık temel sorunuz. Neymiş Sermet Bey bizim sorunuz, dedi. Ya bendensin ya onlardansın tavrınız, dedim, yazılarınızda toplumun yarısını hep aşağılıyorsunuz, bazen açıkça bazen dolaylı yoldan, liderlerini dokunulmaz kılan asalaklarmış gibi anlatıyorsunuz onları ama söylesenize, sizin de kendi liderinize yaptığınız tastamam bu değil mi, dedim. O aşağıladığınız insanlar, Kemalist rejimin eğitim kurumlarından mezun olmadı mı? Senelerce yok dış mihrak, yok dünya bizi bölmek istiyor, yok Türk şöyle, yok Türk böyle diye diye, kaç kuşağı hipnotize ettiniz, eh, en sonunda biri çıktı, yarattığınız canavara tasma takıp size saldırttı, olan bu, dedim. Keşke, dedim, burası mühim iyi dinle, keşke, sarı saçlı, mavi gözlü bir adam getirdi diye değil, o adamı savunmak için değil, gerçekten inandığınız, içselleştirdiğiniz için demokrasinin, insan haklarının, düşünce özgürlüğünün yanında saf tutabilseydiniz, belki o zaman, ne bileyim, yasa- ma yürütme yargıyı tek elde toplayan birine karşı, kuvvetler

birliğini savunmuş bir diğerrinin fotoğrafını paylaşarak karşı çıkmak, ya da orada burada antiemperyalistim diye nara atıp iki gün sonra NATO'cu kesilmek, ya da katliamları, cinayetleri örtmek mevzubahis olunca 'onlar' diye hitap ettiğiniz diğerleriyle kol kola girip bundan gocunmamak gibi mantıksızlıklara yol açmazdınız ama bu sizden çok şey beklemek olur değil mi Sinan Bey, dedim. Neticede ekmek parası..."

Fevzi hıçkırır hıçkırır gülüyor. "Sen bunları dedin ha."

"Dedim ya, geldiler bana. Daha neler neler, ağzıma ne geldiye söyledim valla."

"O ne dedi?"

"Ne diyecek, pişkin pişkin sırtıttı. Bastım gittim odama. On dakika geçti geçmedi Attila Bey kapımı çaldı. Sermet ne yaptın ne ettin. Vallahi, dedim, içimden geleni söyledim. Beynini küf tutmuş bu adam gazetemini başına geçiyorsa, bir dakika bile burada durmam. İstifamı sunayım, Fevzi'nin zaten canına minnet, o da sunsun, kamuoyuna duyuralım, siz yolunuza biz yolumuza. Etekleri tutuştu tabii. Neyse, işin özeti, karar verildi, olası bir tutuklanmada yerime geçecek kişiyi ben seçeceğim. Dün canlı yayın öncesi Rüştü ile sohbet ederken aklıma geldi. Sence uygun değil mi?"

"Rüştü mü? Bilmem, olabilir."

"En iyisi yarın bir ağzını arayayım. Olmadı birkaç isim önerir."

Taksi Sadri Alışık Sokak'ta, Sermet'in yaşadığı ellilerden kalma apartmanın önünde duruyor. Ödemeyi Sermet yapıyor. Eve gelmesi için ısrar ediyor. Fevzi bir yerlere gidip içmek istediğini söyleyerek teklifi geri çeviriyor. Pes etmiyor Sermet, sigara içme bahanesiyle apartman kapısı önündeki mermer basamağa oturuyor. Fevzi el mecbur basamağın diğer ucuna çöküyor.

“Kusura bakma İkra, bugün sana bir şey alamadım ama yarın söz!”

Dostunun seslendiği yere bakıyor. Karşı kaldırımında oturan yaşlı bir adam. Kır sakalı göğsüne, kır saçları sırtına vurmuş. Üstünde bu sıcakta hâki renk bir parka. Parkanın kolundaki Alman bayrağına bakılırsa ikinci ele düşmüş askeri giysilerden. Ceketin altında siyah tişörtte Rolling Stones’un logosu basılı. Pantolonu yırtık, botlarının dikişi atmış. Yüzü, saç, her karışı kir içinde. Sermet merakını gideriyor.

“Sana bahsetmiştim ya. Hani meyhaneye götürdüğüm evsiz.”

“Adı niye İkra?”

“Kimi görse arkasından ‘ikra’ diye sesleniyor, ondan. Adını, hikâyesini kimse bilmez. Kimseye zararı yok. Tüm gün kim ne verirse onu yiyor. Baksana, seni sevdi galiba, gözünü üstünden ayırmıyor.”

“Desene, beni seven hepi topu beş on kişiye bir kişiyi daha eklendi. Ne mutlu bana.”

“Maşallah, en kötü gününde bile rövanş peşindesin.”

“Öyle.”

Birkaç dakika hiç konuşmuyorlar. Önlerinden bir otomobil geçiyor. Fevzi sağ elinin parmaklarını açıp kapıyor, kafası kıyak bir transeksüel önlerinde bitip önce kendini sunuyor onlara, talep olmayınca para dileniyor, Sermet on lira çıkarıp verince evvela parayı küçümsüyor, sonra “Ay ver ver! Pinti şey, hemen de alınıyor,” deyip parayı kaparak uzaklaşıyor.

“Farkında mısın?”

“Neyin?”

Sermet kırılgan bir sesle “Eşcinsel olduğumu öğrendiğinizden beri bir kez bile evime gelmediniz,” diyor. “Sen, Cengiz, Adem... ve o... Oysa eskiden çat kapı gelir, salonumda zıbarırdınız.”

“Yapma artık! Kaç kez Meral ile geldim.”

“Mesele o ya, evet, geldin ama hiçbir zaman tek başına gelmedin.”

“Saçmalıyorsun be Sermet.”

“Saçmalamadığımı biliyorsun.”

Fevzi yanıt vermiyor. Parmakları arasındaki sigaranın kurna dalıyor.

“Hazır ismini anmışken... Şu olayı konuşsak.”

“Konuşacak bir şey yok.”

“Kaç gündür arayıp seni soruyor. Endişeli. Dün yemek yiyip yemediğini bile sordu. Seni bu işe bulaştırdım diye az fırça atmadı bana.” Duraksıyor, Fevzi'den fevri bir çıkış olmayınca sadede geliyor. “Hislerini, öfkeni anlıyorum fakat Meral'in seni sevdiğinden eminim.”

“Bu yüzden mi gidip başka bir adamla yattı?”

“Bazen olur ki...”

Fevzi kıkırdıyor. “Hadi hadi, durma, hata yapmanın insana mahsus olduğuna dair esaslı bir vaaz ver bana.”

Dostu hiç konuşmayıp ona bakıyor ve orada her ne gördüyse onu ürkütmüşe benziyor.

“Bazen olur ki imiş!” Sigarasını fırlatıyor. “Gözünü seveyim sana anlattığıma pişman etme! Dertleşmeye ihtiyacım yok. Günlerdir bildiklerimi tek başıma taşıyorum, bugün de taşıyabilirim. Evine çık, kapını kilitle, güzelce bir elini yüzünü yıka, yat uyu, dinlen. Meral'i bana bırak.”

Sermet önce karşı çıkacak gibi olduysa da gitgide omuzları düşüyor. Kalkıyor. “Peki, madem öyle istiyorsun.”

“İyi geceler.”

Sermet apartman kapısından içeriye girerken duruyor. “Cengiz'i sen mi yoklarsın, ben mi yoklayayım?”

“Ben yoklarım.”

“Anlaştık.”

“Sermet, bir dursana.” Yüzünü sokaktan ayırmadan devam ediyor. “Dün şey dedin ya, bazen başıma gelenleri hak ettiğimi düşünüyormuşsun.”

“Of be Fevzi!”

“Sence bunu hak ettim mi?”

“Sana bunu bana karşı kullanma demiştim ama.”

“Uzatma da cevap ver,” diye bağıyor. “Sence bunu hak ettim mi? Öğrendiğin andan itibaren, olur ya, bir an olsun içinden geçti mi bu, Fevzi bunu hak etmişti diye düşündüğün oldu mu?”

Birileri slogan atıyor, birileri silah patlatıyor, bir yerlerden müzik sesi geliyor ama onun tek duyduğu arkadaşının rüzgâra karışan nefesi. Bir saniye, iki saniye, üç saniye, dört saniye... Varını yoğunu yitirmiş birinin teslimiyetiyle gözkapıklarını tam kapatacakken sımsıcak bir el omzunu kavıyor.

“Bir an olsun bunu hak ettiğini düşünmedim, bir an bile.”

Yalan söylüyor, sadece seni avutmaya çalışıyor.

Kimbilir, yalandır. Yine de coşkuyla ayağa fırlayıp arkadaşına doyasıya sarılmak geliyor içinden. Ne de istiyor bunu, nasıl da ihtiyacı var buna.

Ama yapamıyor.

“Tamam.”

“Sadece tamam mı?”

“Daha ne? Sordum, cevapladın. Ne yapayım yani, kalkıp sarılayım mı?”

“Alınma, hiç duygusal anların adamı değilsin valla.”

“İkile Sermet.”

“Yine sepetlendik iyi mi ya! Peki, başka bir maruzatınız yoksa huzurunuzdan çekiliyorum, iyi geceler olsun Fevzi Bey Hazretleri.”

“İyi geceler.”

Sermet’e gerçeği açıklayarak kendini riske attığından emin. Yarın tüm iyi niyetiyle Meral’i arayıp ağız arayacak, bunu yaparken karısının kuşkularını kabartıp ağızındaki baklayı çıkaracak. Niye anlattı ki? Belki tam da bunu istediği içindi. Meral’in yüzüne bakıp her şeyi bildiğini açıklamaya ne mecali ne cesareti var. Cihan haklıydı, bunları yapabilecek ayarda biri olsaydı çoktan yapardı. Sermet onun yerine bu işi üstlenebilir. Kocasının her şeyi bildiğini öğrendiğinde pılısını pırtısını toplayıp babasının evine veya bir arkadaşına gider, öğlen eve gittiğinde boş bir ev karşılar onu. Tutukluyken boşanma davası için avukatına talimat verir. Bu sayede Meral’in yüzünü bir daha görmeden her şey sona erebilir.

Demin içmek istediğini söylerken yalan söylüyordu, şimdiyse sahiden istiyor. Bacakları arasında bir şey hissedince irkiliyor. Tekir bir kedi... Hayvan başını kaldırmış, sevgi istiyor. Başını, sırtını okşuyor. Kucağına alıyor.

“Aç mısın? Kesin açsın hergele. Hadi gel seni doyuralım.”

Kalkıyor, İstiklal Caddesi’ne inmek için yürümeye koyuluyor. Ardından davudi bir ses...

“İkra!”

Serenissima Kalyonları

Beyoğlu'nun kuytusunda, ha yıkıldı ha yıkılacak asırlık bir binanın girişini mesken tutmuş meyhanenin çingiraklı kapısı birden açıldı. Kirasıydı, faturasıydı, erzakıydı, çoluğun çocuğun harçlığıydı her ay avuçlarından su gibi akıp giden maaşlarından kurtarabildiklerine rica minnet şundan on, bundan yirmi lirayı katıp aldıkları Tekirdağ Rakı'larını kıymetli bir hazine gibi ortalarına koymuş, kimisi daha az evvelinde ezmenin tadından, kimisi cacığın hıyarından, kimisi balığın bayatlığından yakınan, ikisi de kolları omuzlarında "O Mahur Beste çalar, Müjgan'la ben ağlarız," diye yek ağız anıran müdavimlerin bakışları tekmili birden kapıya yöneldi. Orada, tuhaf, çok tuhaf bir resim buldular. Kucağında bir kedi, yüzündeki bandaj sayılmazsa üstü başı pırlanta bir adam, derviş desen derviş değil, Melamilerden desen -kaldı mi ki onlardan, bilmem kalmıştır, kim ki Melamiler, sen nereden bileceksin, yok be değil- Melamilerden de değil, yüzü nur, esvabı ufunet saçan bir meczubun koluna girmiş boş bir masa bakıyor. Orasına burasına durduk yere faça atanından tut, polisten kaçan gaz maskeli gençlere, travestisinden tut çıkarmış zamazingoyu fiskiye gibi etrafa işeyeni ne bu mekân öyle abuk öyle sabuk şeylere şahit olmuştu ki mekânda zuhur etmiş bu garipliğe on üzerinden beş verip ne konuşuyorlardıysa konuşmaya, ne zıkkımlanı-

yorlardıysa zıkkımlanmaya devam ettiler.

“Bir büyük,” dedi F meyhaneciye, “masayı da donat. Amcamız aç. Bir buçuk porsiyon kebab, köfte, ne varsa artık, koy önüne. Bir de şu ufaklığın önüne balık atıver.”

“Ufaklık?”

“Kedinin kedinin.”

Rakı gelir gelmez bardakları hazırladı. Bostan salatasından bir kaşık alıp bardağı ağzına dikti. Kursağı yanınca başını iki yana salladı. İkra'ya baktı.

“Hadi hadi, ne duruyorsun, iç.”

Adam hiç kıpırdamadı. Ayağa kalktı. Bardağı aldı eline.

“Aç bakayım ağzını, aç. Hah şimdi oldu.”

Yerine oturdu, haydariden, bürülceden, közlemeden tattı, bardağını tazeledi. Bu kez suyu az koydu. Çarçabuk sarhoş olmak, çarçabuk kendinden kurtulmak istiyordu.

“İkra al bakayım eline çatalı, hah şöyle. Ye şimdi.”

Bardağını gene ağzına dikti. Sigara yaktı. Duvardaki siyah beyaz fotoğraflara bakındı. Adeta bir yerde iman bitmiş, fuhuş artmış, sapkınlık hortlamış, Yaradan da bir zelzele ile helak etmiş orayı, sanki o ara o mıntıkanın denizi bir o yana bir bu yana sallanıp durmuş, dev bir dalga yolculuğa çıkmış, gitmiş gitmiş, bir geminin bordasına vurup devirmiş, işte öyle bir yalpa vurdu başına, az kal-sın düşecek sandalyesinden. Güzel güzel, diyerek üçüncü bardağı fondıpledi. İkra'nın önüne gelen yemeği parmaklarıyla yemesini izledi. Yabancılik çekmesin diye çatalı kaşığı kenara koyup o da mezeleri parmakladı.

“Hiç mi konuşmazsın sen?”

Etrafına kulak kabarttı. Birinin oğlu okuldan atılmış, serseri olmuş ona üzülmüyor; öbürü hükümete veryansın ediyor, soğan lan diyor soğan, soğan bile ateş pahası, anasını sikteler memleketin; öteki, yok be oğlum bizi sikteler,

sigarayı 15 lira yaptılar, tütüne dadandık diye gittiler 2 liralık makaronu 25 lira yaptılar, söylesene bi, bu ayakta sikilmek değil de nedir, hee yaaa'lar yükseliyor, bir ihtiyar sigortası olmadığı için ameliyatını olamamış, diğeri, hepsinden daha genç olanı bir kızı sevmiş ama kız parası yok diye istememiş, en izbedekini işten atmışlar, iş bulamıyormuş, o halde burada ne işin var lan amcık ağızlı diyorlar, başka nerede olacaktım ki diyor.

F' nin tepesi attı. Ayasıyla masaya vurdu.

“Dert mi bunlarınki be İkra, söylesene, dert mi bunlarınki?”

Yalan Dünya'yı söyleyen Neşet Ertaş hariç herkes, söylemese bile hepsinden daha ağır bir yükü olduğuna inanarak yabancıya saygı duyup bir süreliğine sustu. Meyhaneci otuz yıllık mesleki tecrübesine dayanarak bitmişleri alıyorum ayağına F'nin masasındaki bıçaklarla çatalları aldı.

“Niye aldın onları?” Güldü. “Kendime bir şey yapacağımı falan mı sandın? Bende o cesaret yok be güzel kardeşim, bende o yürek yok. Narin yaradılışıyım ben.”

İkra'ya döndü.

“Her şey er geç biter, insan bitiyor üç kulhuvallah bir elham, evlilikler mutluluklar mı bitmeyecek, başlayan her şey biter, biter de, ne ağırına gidiyor biliyor musun? Başladığım yerde olmak... Korkuyorum. Çok korkuyorum. İnsan kendinden, kürkçü dükkânı misali dönüp dolaşıp kendine varmaktan korkar mı?”

Baktı ki İkra içmiyor, önce onun bardağını, sonra şişedekini ağzına boca etti. Koluyla ağzını sildi.

“Şimdi gelmişim kırkıma... Akılcı göçmüş bir baba, bilmem kaç bin kilometre ötede yaşayan bir kardeş dışında kimsem yok. Biri yakında ölecek, öbürü kardeş mi, değil mi tartışılır. Sana bir şey diyeyim mi? Haklı. Dibine kadar

haklı! Abilik mi yaptım? Söylesene ya, utanma, söyle, abilik mi yaptım?”

Bir ihtiyar yanına ilişiyor, omzunu tutuyor.

“Oğlum adabıyla içmiyorsun, daha içme sen.”

“Tekrarlasana.”

“Bu meret yaramadı sana, diyorum.”

“Hayır hayır, sadece oğlum desene.”

“Ha?”

“Oğlum desene bana.”

“Oğlum.”

“Makamıyla söyle, içli içli, oğlunmuşum gibi.”

“Sen de be, alay ediyor bir de!”

Gözleri doldu. Öksürüp kendine çeki düzen verdi.

“Ee sen anlat bakayım İkracığım, niye millete öyle sesleniyorsun?”

“İkra,” dedi İkra.

Gülümsedi F. Yeni bir sigara yaktı. Bunu yapar yapmaz önceki sigaranın bitmediğini fark edip öfkелendi, çünkü böyle bir şeyi fark ediyor oluşu yeterince sarhoş olmadığını kanıtlıyordu. Karşısında oturan adama döndü.

“Bir ailen vardı, onları mı yitirdin? Kumar borcu mu?”

“İkra.”

“Aklıma bir şey getirdin.”

“İkra.”

“Vaktiyle, üniversite çağlarımda bir öykü yazmıştım. Kenarda köşede kalır, yarım bırakırsın ama unutmazsın ya, o hesap. Konusu öyle çarpıcı değil. Altmışlı yıllarda Narmanlı Han’da geçiyor. Anlatıcı mor salkımın dibinde bir meczup görüyor. Elleri yüksek bel pantolonunun cebinde, gözlerini hayhuylu dünyaya yummuş, bir şey mi unutmuş arıyor, bir şey mi düşünüyor, yoksa biri mi gecikmiş sabır imtihanında, öyle işte. Kimisi diyor köylüdür, çocukken yollara düşmüş, tepeleri tırmanmış, bayır-

ları inmiş İstanbul'a varmış; kimisi diyor öyle değil, pek zengin bir adamın oğluymuş, efendime söyleyeyim köşklerde büyümüş, el üstünde tutulmuş, bir gece bir rüya görmüş, el etek çekmiş sefahatten, kaldırımlara düşmüş. Hanın bekçisi kendinden pek emin, bir kıza âşık, deyip geçiyor, *Jamanak Gazetes'i*ndeki muhabir ise annesinin ölümünü kaldıramamış, diyor. Aslına bakarsan ilk günler aklı yerli yerindeymiş, bunu da butikte çalışan kadından öğreniyoruz. Handa odası varmış. 'Kimsin,' demişler, 'Şairim,' demiş, 'Adın ne,' demişler, ismi dilinin ucundan hayal meyale düşmüş, misket misali yuvarlana yuvarlana handan çıkmış, caddede kaybolmuş, yok böyle bir perva, koşmuş isminin peşinden, günlerce haftalarca görülmemiş. Sonra çıkmaz ayın son perşembesinde onu salkımların altında görmüşler, seslenmişler, tepki vermemiş. Anlayacağın adam adını kaybedince kendini de unutuyor falan, onu kaybettiği yerde bekliyor ki ismi dönüp gelsin onu bulsun. Çok saçma bir hikâye değil mi?"

"İkra."

"Öyle, gerçekten öyle. Senin hikâyen ise şöyle olmalı." Parmağıyla yukarıyı gösterdi. "Yukarıdaki beceriksiz yeni bir peygamber yollamaya karar verdi. Beklenir ondan. Einstein'ın sözünü bilirsin, hani hatalarla ilgili olanı. Şşş! Yerin kulağı var, aramızda, tamam mı? Hakkımda dini değerleri aşağılamadan dava açılırsa, hah, işte o zaman yandım, aman aman. Her neyse, ne diyordum ben, bir şey diyordum. Ha hatırladım. Elçi olarak seçilen meleğin sen olduğunu söylememe gerek yok herhalde. İşler beklediği gitmedi ama. Fanilerin dünyasına inerken planörün tekine çarptın, kanatların kırıldı, yere düşüp hafızanı yitirdin. Geçmişinden bugüne kala kala ilk ayet kaldı."

"İkra."

"Kusura bakma cıvıtıyorum. İşin şakası bir yana ben-

ce sen de adını kaybedenlerdensin amcacığım. İsmi bu-
lursak evine giden yolu hatırlayacaksın. Deneyelim mi?”

“İkra.”

“Mehmet? Olmadı mı? Fuat? Hım... Yaşın seksene ya-
kın senin. Abdülrezzak?” Güldü. “Çok geriye gittim. Sait?
Faik? Mecnun? Memduh? Yakup? Eyüp? Yusuf? Peyami?
Hamdi? Ruhi? Hiçbiri mi değil?”

“İkra.”

“Dilimin ucuna geliyor, sanki bulması kolay da kaçı-
yor.”

İçinde bulunduğu durumu bir roman olarak tasvir etme is-
teğini yitiriyor. Divanenin tekiyle karşılıklı oturup içmenin
utanılacak bir yanı yok, neden romanlaştırıp andan uzaklaş-
ıyor ki? Bir süre sessiz kalıp sigarasını içiyor. Kıtlıktan çıkmış
gibi önünde ne varsa silip süpüren ihtiyar ile önüne konan
balıkların tekine bile dokunmadan ayak dibinde uyuklayan
kediye dinginlikle izliyor. Hayvanı okşuyor.

“Karnın mı tok yoksa gurur mu yapıyorsun?”

Hiç yoktan İkra’nın karnını doyurduğundan emin olun-
ca hesabı ödüyor. Yareninin koluna giriyor, kediye kucağına
alıyor, herkese uğurlar olsun diyerek mekândan çıkıyorlar. İs-
tiklal Caddesi’nde bir görenin tekrar dönüp bakacağı bir ikili
olarak Tünel’e kadar yürüyorlar.

“Selim? Olmadı mı?”

“İkra!”

Saatine bakıyor, gecenin üçü. Kuledibi’ne iniyorlar. Bir
kuytuda duvar dibine işerken ihtiyara dönüyor.

“Recep?”

“İkra.”

Şanslarına açık bir tekel buluyor. Saat itibarıyla satışı yasak

olmasına karşın, allem edip kallem edip iki şişe bira satın alıyor. Para üstünü beklerken İkra'ya dönüyor.

“Bülent?”

Aslında amacı o civarda içmek ama etraf turist kaynıyor, daha تنها bir yer araya araya Karaköy'e iniyorlar. İsteddiği gibi, in cin top oynuyor. Galata Köprüsü'ne çıkınca kediye kucağından indiriyor, biraları açıyor, birini İkra'ya uzatıyor.

“İç.”

Sigarasını yakıp korkuluktan manzaraya, iskeleye bağlanmış motorlara, ıslıl ıslıl camilere, tek tük ışıkları yanan apartman dairelerine, Karaköy İskelesi tarafında bir banka yatmış yarı çıplak berduşa ve hepsinin tepesinde dikilen, uzakta ışık saçan aya bakınıyor. Kedi kuyruğunu kaldırıp miyavlayarak sevgi beklediğini ilan edince mırın kırın etmeden eğilip gıdısını kaşıyor. Hayvan bu muameleden memnun, yere yatıp kıvrılarak gözlerini yumuyor.

Daha karanlık, haritaların Marmara Denizi olduğunu söylediği ufka dalıyor. O taraftan esen cılız bir yel yanağını okşarken gözünden bir damla çıkıp yanağından süzülerek çenesinden kedinin kürküne düşüyor. O an içine sevinç zerk eden, daha önce aklına gelmesi gerekirken şimdi zınk diye zihninde parlamış bir tasavvurun tesiriyle esrikleşiyor.

Birayı taşıyan eliyle ileriye gösteriyor İkra'ya. Pürüzlü bir sesle “Belki şu deniz,” diyor, “oradaki paslı tankeri görüyor musun, hah o tankerden tut da ta asırlar evvelinde ufukta belirdi mi çoluğu çocuğu sevince gark eden Serenissima kalyonlarına, şu surların mazgallarından ok atan Rumlardan tut, şu saat o surların oyuklarında yan yana uyuyan yuvasızlara, belki şu minareler, kubbeler, haçlar, alemler; belki sabaha yankılanacak ezanlar, çanlar; bir zamanlar aha bak şuralarda devriye yapıp geldikleri gibi giden İngilizler; top ateşine tutu-

lan rasathaneler; sucuların cıngırak seslerini işitirken kalemi-
ne asılan şairler; nefes nefese kúfe taşıyan hamallar, nereden
geldiği belirsiz şu kadın cığlığını duydun mu misal, uzaktaki
tekne de t¼rk¼ cığıran adamları kesti mi göz¼n, hah işte onlar,
ben ve arkadaşımı gözaltına almak için Ankara'dan emir bek-
leyen savcı farzımuhal, geçmişte gençleri darağacına yolla-
mışken şimdi bir restoranda kadeh tokuşturup marş okuyan
şirin mi şirin dedeler veya, sırf para için utanmadan yalan
haber yapan gazeteciler ya da, sen de ki sırf bir apartman için
balta yiyen koca çınarlar, ben derim, göz göre göre suya be-
tona göm¼len tarihi miraslar, sen de ki siyan¼rle intihar eden
aileler, ben derim, nezih semtlerin kaldırımlarında boy gös-
teren kokonalar, sen de ki öl¼m orucu tutanlar, ben derim,
tokluk bilmemiş kuşaklar, sen de ki tankların altında ezilen
canlar, ben derim, buzluklarda cesedi bekletilen çocuklar, sen
de ki namaz kılan robotlar, ben derim, el ayak öpt¼ren şeyh-
ler, sen de ki büst kıran aptallar, ben derim büst kıranların
kafalarını kıran aptallar, sen de ki miting yapan mafya baba-
ları, ben derim, r¼řvet alan bakanlar; kalır mı, bununla kalır
mı sandın, kim, kimler tarafından kuyruğu kesildiği meçhul
şu sokak köpeğini gör¼yor musun, yamaçlarda sıkılan kur-
şunların vaveylası kulağına varıyor mu, evlatlarının kemik-
lerini almak için devlete yakaran anaların hıçkırığının da mı
bilmezsin, şu her karışa sinmiş leş kokusunu da mı almaz
burnun, hah, külliyyen onlar, belki yerin dibine batası karım
da ve damarlarımda, her karışımda fink atan şu iblis de, tüm
ben, tüm sen, tüm semt, tüm şehir alabildiğine, tüm yurt,
Gökçeada'dan Iğdır'a, dağından taşına, deresinden yaylasına,
iyisiyle kötüsüyle, tatlısıyla tuzlusuyla şu hasta adamın hasta
evladı memleket, belki rutubetli odasının döşeğinde uyuyan
bir çocuğa musallat büyücü taifesinden bir melunun, bilmem

ki kim İkra, bilmem ki kim, sen de Malambruno ben diyeyim Arcalaus'un başının altından çıkma bir efsundur sadece, dahası şuradaki berduşu görüyor musun, nasıl kadidi çıkmış açlıktan, bugün var yarın yok, misal ki o çocuk o adam olsun iyi mi, o halde vahlamak ağlamak niye, öyle değil mi arkadaşım, bakma öyle, müjdelersun diye bağır avazın çıktığı kadar, bitiyor işte kaç bin asırlık kâbus, gülmeli artık, koyuvermeli, içmeli, meşk etmeli, yürütmeli mehter takımını, patlatmalı havai fişekleri, söylemeli şarkıları türküleri, büyüünün vadesi dolup son kum düştüğünde ise oturmalı şöyle sakince yerimize, dört bir yandan gelen karaltının ufukta belirişini izlemeli, sanırsın Serenissima kalyonları, kıpır kıpır olsun içimiz ve dönelim birbirimize, sarılalım, 'Her şey zaten çok saçma değil miydi?' diyelim, 'Hey şey zaten çok saçma değil miydi?', gülelim be, hiç gülmediğimiz kadar gülelim, sonra kara, kapkara bir duman gelip bizi alsın."

Yoldaşına dönüyor sevinçle. "Mümkün mü," diye soruyor tıknafes.

"İkra."

"Haklısın."

Bozulmuş değil, aksine hafiflemiş hissediyor kendini.

"Artık yalnızca bir gazeteci olduğumu kabullenmem gerekiyor galiba ha?" İç geçiriyor. "Ne bileyim be, huylu huyundan vazgeçmiyor işte, anla, nasıl bir heykeltıraş mermer gördü mü zihninde bir heykel canlanır, benim beynim de kupkuru gerçeği alıp yoğurmaya, başkalaştırmaya meyilli."

Birasını bitirip şişeyi denize atacak oluyor, vazgeçiyor. Son kez şansını deniyor.

"Zeki? Vedat? Bekir? Cemal? Hiçbiri mi değil?"

"İkra," diyor İkra.

Korkuluğa kollarını koyup çocuklar gibi ağzındaki tükürüğü aşağıya akıtıyor. Ay ışığının düştüğü deniz çağırıyor onu.

“Düşününce... Ha bire İkra demen boşuna olmasa gerek. İsmin olsa olsa Cebrail’dir.”

Atlamayı, derinlerde çırpınıp nefessiz kalmayı düşünüyor. Sabah yürüyüşüne çıkmış biri tarafından cesedinin Haliç kıyısında tesadüfen bulunuşunu, Meral’in polis tarafından bilgilendirildiği ânı ve Adli Tıp koridorunda yanında Sermet’le teşhis için beklediği görüntüyü gözünde canlandırıyor. İntikam arzusuna uzattığı bu lokma beklenen etkiyi doğurmuyor. Onun yerine, Cihan’ın kendinden emin şekilde Meral’in kendisini değil onu sevdiğini söylediği an boyuna dönüyor kafasında. Günceye göre geçen yıldan beri bir daha buluşmamışlar. Neden? Meral’in ona bir minneti yok, istediği an bir gerekçe öne sürüp boşanabilirdi, oysa bunu yapmadı. Neden sevmediği biriyle yaşamaya katlanır insan?

Su katılmamış bir salaksın. Şöyle düşün, geçen süre zarfında seni başkalarıyla aldatmadığı ne malum? Yediği her haltı güncesine yazacak değil ya!

Elinde olsa iç sesinin boğazına sarılacak.

“Geç oldu, hadi İkra, dönelim.”

Dönüp baktığında az önce İkra’nın durduğu yerde bir boşluk karşılıyor onu. Ürpererek geri adım atıyor. Köprü korkuluğundaki boş bira şişesi olmasa şunca saat tek başına konuştuğunu düşünecek. Üç yüz altmış derece etrafında dönüyor, tramvay bariyerini aşıyor, bakışlarını raylardan sakınarak köprünün karşı tarafına geçip korkuluktan sarkıyor, kısık gözle denizi kolaçan ediyor. Kimseler yok. Köprünün aşağı katına iniyor. Restoranlar çoktan kapanmış, masaları içeriye

taşıyan iki gence peltek peltek İkra'yı tarif ediyor, gençler, öyle birini görmedik, diyor. Gerisin geri köprü'nün ikinci katına, az önce ihtiyaçla yan yana olduğu noktaya çıkıyor.

"İkra," diye bağıyor. "İkra!" Yaklaşan bir karaltı görünce sevince boğuluyor.

"İkra! Nereye kayboldun?"

O değil. Karaköy'e adımlayan orta yaşlı bir herif. Delinin tekine denk geldiğini düşünerek koşarcasına uzaklaşıyor Fevzi'den.

"İkra!"

Sana ne elin adamından? Kaşla göz arasında sıvışmış işte.

"Kes sesini!" Kafasına vuruyor. "Kes sesini!"

Kedinin de kaybolduğunu o sıra ayırmsıyor. İhtiyarın ar-
dında bıraktığı birayı bir dikişte içiyor. Sırtını korkuluğa da-
yayıp yere çöküyor. Paketinde kalan son sigarayı yakıyor. Ne
bir otomobil geçiyor duracak, ne bir insan geçiyor, neyin var,
diye soracak. Yosun kokulu havayı teneffüs ediyor. Bir daha ne
zaman bu kokuyu alabilecek acaba? Bir daha ne zaman gece
göğünü görebilecek? Özgürlüğünün son gününe bir köprü'nün
ortasında yapayalnız başlaması kıkırdatıyor onu. Yerde yuvar-
lana yuvarlana, öksüre tıksıra gülüyor, biri mi işlemiş yola biri
mi balgam atmış, aldırıyor. Durulunca sırt üstü yatmaya de-
vam edip sigara içerken gitgide soluklaşan yıldızları seyrediyor.
Bir an öyle oluyor ki, çevresini kuşatan her şey siliniyor, kâinat
ile baş başa kalıyor. Dudakları titriyor önce. Kendini tutma-
ya çalışıyor, nafile. "*La commedia è finita*," diye mırıldanıyor,
"*La commedia è finita*." Çenesi seğiriyor, gözleri üstünde azar
azar biriken yaşlar köprü lambalarının ışığıyla menevişleniyor,
nefesi içinde tıkanıp sanki boğuyor onu, bir çırpıda patlıyor.
Hıçkırarak, hüngür hüngür ağlıyor, yumruğuyla dövüyor yeri,
göz yaşları kaz ayaklarından süzülüp şakaklarına akıyor.

Son

A dam dışarıdan gelen kuş cıvıltılarıyla göz kapaklarını açtı. Bilgisayar masasında sızmış eski dostunu görene dek nerede olduğunu çıkaramadı. Saatine baktı. Neredeyse öğlendi. Kalktı. Başı kurşun gibi ağırdı. Tuvaletini yaptı, ağzını çalkaladı, yanağındaki bandajı çıkarıp yüzünü yıkadı. Kısa bir süre aynada yüzünü inceledi. Elmacık kemiğindeki morluk beklediği kadar kötü görünmüyordu. Sevindi. Telefonuna gelen mesajlarla bildirimleri okudu. Haberlerde arkadaşının saldırıya uğraması dışında kendileri hakkında yeni bir haber görmeyince eşinin internetteki güncesine girip gece yazdıklarına baktı. *Pişmanım*sa da *af dileyen bir pişmanlık değil bu* cümlesi ile bir yerde zebaniye benzetilmek burnundan solumasına yetip arttı, güncenin geri kalan kısmını okumadı. Arkadaşını uyandırmaya çalıştı, başaramadı. İyilik olsun diye etrafı biraz temizledi, yerlerdeki cips poşetlerini, sigara kâğıtlarını, yemek kutularını çöpe attı, poşeti bağladıktan sonra çöplüğe yeni bir poşet geçirdi. Çıkarken “Cengiz ben gidiyorum,” diye seslendi. İçeriden ses gelmedi.

“Bugün yarın gözaltı için gelmiş olurlar, görüşsek kendine iyi bak olur mu?” Sessizlik devam etti. “Artık iyileşmen gerekiyor Cengiz, kendin için yapamıyorsan bizim için yap.” Ve sesini alçaltarak şöyle devam etti. “Biz diye bir şey kaldıysa artık...”

Çöpü attıktan sonra cüzdanını çıkarıp ne kadar parası olduğuna baktı. Yetmiş lirası kalmıştı. Bakkaldan bir sigara aldı. Meclis-i Mebusan Caddesi'ne inip taksi çevirdi. Taksiciyle sohbet etmek istemediği için arka koltuğa oturdu. Nereye gideceklerini soran taksiciye kısa bir süre düşündükten sonra "Fındıkzade," dedi. Taksicinin İstanbul trafiğini bahane ederek sohbet etme girişimini arkadaşını arayarak bertaraf etti.

"Efendim."

"Sermet naber? Evde misin?"

"Evet. Ne oldu?"

"Cama doğru bir gitsene."

"Ne alaka?" Sesi endişeliydi. "Yoksa geliyorlar mı?"

"O mesele için demedim. İkra'ya bir baksana, sizin sokakta mı?"

"İkra nereden çıktı şimdi? Dur bakayım ama açıklama istiyorum." Birkaç saniye sonra arkadaşını konuştu. "Hayır, sokakta değil. Zaten bu saatlerde bulamazsın onu. Evsiz olması uykuya ihtiyacı olmayacağı anlamına gelmiyor. Şimdi söyle bakayım, niye İkra'yı sordun?"

"Sonra anlatırım, önemli bir şey değil. Bu arada diğer meselede kararımı verdim. Hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davranacağım. Bu olay aramızda... Tamam mı? Sakın çıtlatma."

Sessizlik.

"Emin misin?"

Cevap vermeden telefonu kapattı. Taksi Haşim İşçan Geçidi'ni geçip Atatürk Bulvarı'nda seyrederken gerginliği gitgide arttı. Emin miydi sahiden? Birdenbire yanında biri varmışçasına "Hayır, yapmayacağım," diye bağırdı. Göz ucuyla taksicinin dikiz aynasından ona baktığını fark etti. Umursamadı. Başını cama dayayıp dışarıyı seyretti.

İkinci üst geçidin altında taksiden indi, ışıkları kul-

lanarak caddenin karşısına geçip Kızıl Elma Caddesi'ne girdi, evinin sokağına sapar sapmaz beyaz otomobili bıraktığı yerde buldu. Aracın açık camından kılı bir kol sarkıyordu. Ürkek adımlarla otomobilin yanından geçip apartmanın bahçe kapısını açtı. Bahçede ihtiyar komşusuyla karşılaştı. Kadın, karşı dairedeki komşuların kızıyla ilgilenmekteydi. Selamlaştılar. Komşu fısıltıyla "Bugün gelecekler mi," diye sordu. Adam "Bilmiyorum," dedi. Kadının bakışları yaralı yanağına kayınca acele veda edip merdivenlere yöneldi. Çocuk ardından peltek peltek konuştu. "Hani zindana atmışlardı, hani hiç çıkmayacaktı."

Anahtarını çıkarırken komşusunun kınayıcı sesini işitti adam. "Kim sana dedi bunu bakayım?"

"Babaaaaam! Yaramazlık yaparsam beni de zindana atacaklarmış."

Ağır ağır basamakları tırmandı. Ev kapısının önünde bir süre durdu. Derin soluklar aldı. Anahtarı kilide soktu, içeriye girdi. Ayakkabılarını çıkarıp terliklerini giydi. Ev sessizdi. Karısının çıktığını düşündü fakat iki adım atar atmaz onu mutfakta buldu. Bir iskemleye oturmuştu. Sağ eliyle sımsıkı terliğini tutmaktaydı. Dehşetle, gözlerini hiç yummadan yere bakıyordu. Neye baktığını anlamak için yaklaştı. Hiçbir şey göremedi. Karısı başını hiç kaldırmadan konuştu.

"Az önce vurdum ama dolabın içine kaçtı, sen bir bak-sana, korkuyorum."

Arkadaşının neden ona "Emin misin," diye sorduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Sesine, daha ötesi, varlığına bile tahammülü yoktu. Tepeden hınçla karısını süzdü. Dolabı açtı, tencereleri tavaları kaldırdı ama böcekten iz yoktu.

"Yok mu?"

"Yok."

"İyi baktın mı?"

Cevap vermeye tenezzül etmeden yatak odasına yöneldi. Üstündekileri çıkarıp temiz giysiler giydi. Balkona çıkıp öbekselen bulutların arasında kalmış göğün mavisine sığındı. Hiçbir etkisi olmadı. İki gün önce hazırlamaya koyulduğu bavul bazanın kenarında dikine durmaktaydı. Bavulu yatağın üzerine koyup açtı, tuvalet kâğıdını çıkardı. Salona geçip kitaplıktan birkaç klasik seçti. Bavulu kapatırken karısının oda eşliğindeki varlığını hissetti.

“Kiminle kavga ettin?”

“Kes sesini, bir şey yapmayacağım, dedim!”

“Ne?”

“Yok bir şey. Kimseyle kavga etmedim.”

“Ya Allah aşkına neyin var açıklar mısın artık?”

Yutkundu, eşine döndü. Yapamayacaktı, bu hayatı aldatıldığını bile bile devam ettiremezdi. “Ne çeşit bir orospu olduğunu öğrendim, hepsi bu.”

Karısı önce duraksadı. Bir şeyler söylemek istedi. Ağzı açıldığıyla kaldı. Sol gözü seğiriyor, bakışları zikzak çiziyordu. O sıra dışarıdan siren sesleri geldi. Birkaç saniye geçmedi, aşağıdan komşularının bağırışını işittiler.

“Gelin gelin geç kaldınız! Utanmazlar, gelin tutuklavin zavallıyı! Gücünüz ancak gazetecilere yeter!”

“Çekil,” diye kükreyerek karısını duvara doğru itti, koridorda ilerledi. Kalbi gümbür gümbürdü. Salon perdesini hafifçe araladı. Geldiler, diye düşündü, işte geldiler. Apartman önünde iki polis aracı durmuştu. Beyaz otomobilin kapısı da açıktı ama şoför yoktu meydanda. Muhtemelen beyaz otomobilde bekleyen sivil polis onu görür görmez telsizini açıp gözaltına alınacak şahsın eve geldiğini ilgili birimlere haber vermişti. Yatak odasına döndü. Eşi hâlâ duvara yapışmış vaziyetteydi. Bavulunu aldı, antreye yürüdü. Ayakkabısını giyerken eş yanında belirdi.

Kadın ürkek bir sesle “Geldiler mi,” diye sordu.

“Evet geldiler, zil tak oyna!”

“F açıklayabilirim. Gerçekten sandığın gibi değil.”

“Neyini açıklayacaksın ulan! En yakın dostumun altına yatmış olmanın nesini açıklayabilirsin kaltak!”

Kadın geri adım atıp zırlı zırlı ağlamaya başladı. Dizleri titriyordu. “F yalvarırım bir dinle beni.” Apartman kapısının açıldığını duydu. Karısına döndü. Pişman, af dileyen yüzüne baktı. Dışarıdan yükselen siren sesleri, bağırtilar, küfürler, apartmandan gelen rap rap sesler... Gerildi. Kendisi gözaltına alınacak, günlerce sorgu odasında ışık altında perişan edilecek, yıllarca bir hücrede çürüyecekken şu kadının ona yaptıklarına karşılık hiçbir ceza çekmeyecek oluşuna katlanamıyordu. Yumruğunu sıktı, parmaklarını açtı, tüm gücünü avucuna toplayıp tokadını kadının yüzüne savurdu. Tam vurması gereken yere isabet etmişti avucu. Bir pat sesi... Kadın sendeleyip yere yığılacakken çevik bir hamleyle saçından kavrayıp kendine çekti. Kulağına eğildi.

“Neden yaşlanmıyorsun sen,” diye tısladı. “Hadi gel seni biraz yaşlandıralım.”

Sadece birkaç dakika sonra kapıya güm güm vuruluyorken sigarasını yakmış, kendi kanında boğulup can çekişen karısını dışarıdan dehşet, içeridense tarifsiz bir doyumla izlemekteydi. Yanında dikilen silindir şapkalı adam ise takdirle dolup taşan bakışlarını ona dikmiş, piposunu memnun memnun tüttürüyordu.

M'NİN GÜNCEŚİ

Bugün çok acayip şeyler oldu, anlatmazsam çatlarım. F eve geldi, suratı yine beş karış. Bir de, dayak mı yemiş kavga etmiş, elmacık kemiğı mosmor. Ne oldu diye sordum cevap vermedi. Tam o sıra bizim sokağı polisler bastı. Siren sesleri, millet feryat figan, bir komşumuz da dışarıda polislere söylenince “Hah, F’yi almaya geldiler,” dedim. F valizini kapattı, kapıya gitti. Ayakkabılarını giydi. Apartmanda gitgide yaklaşan adım seslerini duyuyoruz. Yemin ederim korkudan dizlerimin bağı çözöldü. Kapı çalındı. Yutkunduk. F bana döndü, uzun uzun göz göze geldik. Bir şey söylemek isteyip caydı sanki. Kapıyı açtı. Ne görelim? Üst katta oturan komşumuz Firdevs Hanım, dizlerini dövüyor. Kocam ne olduğunu sordu. Kadın ağlaya zırlaya karşı apartmanda cinayet işlendiğini söyledi.

Özetleyeyim. Birkaç gündür bizim sokakta beyaz bir otomobil gözüme çarpıyordu, İçinde meymenetsiz, kaba saba bir herif. Ben bu durumu F’nin takibe alınmasına vermiştim, evhamlanmasın diye de ona söylememiştim. Meğer o adam karşı binada oturan bir kadının eski kocasıymış. Eski eşiyle barışmak için dışarı çıkmasını bekliyormuş. Kadın polislerle haber vermiş, polisler oralı olmamış. Orospu çocuğı en sonunda evi basmış tehdit etmiş, kadın barışmaya yanaşmayın-

ca kadını oracıkta bıçaklamış. Firdevs Hanım cinayet demişti ama kadın galiba ölmemiş, yoğun bakıma almışlar.

Firdevs Hanım'ı dinlerken bizimkinin yüzü sapsarı kesildi. Komşu evine çıkınca salona geçip koltuğa yığıldı. Bir süre hiç konuşmadı. Fırsat bu fırsat sıkıştırdım. Sonunda pes etti. Dedğine kalırsa yeni bir romana başlamaya karar vermiş. Karısı tarafından aldatılan bir adamı konu edinecekmış. Anlatmış mıydım, F eskiden yazardı. Neyse, hemen yutmadım tabii, eee, dedim, bunun günlerdir tuhaf davranmanla ne alakası var? Romandaki ana karakterle bütünleşebilmek için aldatılmış biri gibi davranmaya çalışıyormuş. Ben bunu duydum ya dünyalar benim mi oldu, yaz sıcağında bir havuza mı düştüm vallahi bilemedim. Nasıl rahatladım anlatamam.

Ben biraz yatacağım, deyip yatak odasına gitti. O dinlenirken söylediklerini düşündüm. Başkası dese, palavra, der geçerim. Yalnız, söz konusu F olunca... Beklerim ondan böyle bir şey.

Akşama doğru uyanınca başka bir şok yaşattı sağ olsun. Akşam yemeğini babamın evinde yiyelim mi, dedi. Neden mi şaşırdım? Evlendik evleneli bir kez olsun babasının evine gitmişliğimiz yok. Normalde yağmur yağacakmış çıkmayalım derdim ama adam kırk yılın başı babasına gitmek istiyor, mızızlık mı yapayım?

Hazırlanıp çıktık. Markette alışveriş yaptık; çiçek reyonlarına girdi, çalışanlardan gübreler çiçekler vs hakkında bilgi aldı. Nedenini sordum, babasının bahçesini düzenleyeceklermiş. Şu yoklukta nereden çıktıysa artık... Eve gittik. Babasının bakıcısı ile kızı (kızı değil aslında, anlatması uzun sürer, benim bile anlamam epey sürdü) karşıladı bizi. Kayınpederim epey çökmüş, bir ara beni erken yaşta ölen ablası zannetti. Bakıcı kız (Ayşe) ile yemekleri ocağa koyduktan son-

ra elimi temizleyip içeriye geçtim. Bir baktım F yok. Hayda! Dışarıda da yağmur var, nereye gitti ki bu adam? Aradım, telefonu çalıyor çalıyor, cevap yok. Bakıcı adam kola almaya gitmişti, herhalde onla çıktı, diye düşündüm. Birkaç dakika geçti geçmedi, mutfakta yemeği karıştırıyorum, bahçede bir şey gözüme çarptı, önce yağmur yüzünden emin olamadım, ama o! Meğer bahçedeymiş deli. Sağanağın altında elinde kürek didinip duruyor. Bahçeye gölet yapacaklar ya, tez canlılığı tutmuş! Üşüteceksin, içeriye gir, diye bağırdım, duymadı. Bir süre olduğum yerde durup onu izledim, yanımda da Ayşe. İlk kez kürek kullanıyormuş gibi düşe kalka toprağı kazıyor. Sanırsın hayat memmat meselesi. Beceremiyor da. Eline yakışmıyor bir kere... Üstü başı çamur oldu, farkında değil. Gülmemek için zor tuttum kendimi.

İlahi F!

Ama dün yazdım ya. Ben bu adamı seviyorsam, şu az bulunur çocuksu ruhunun hatırına seviyorumdur bir tek.

Garip adam ya, cidden çok garip. Dünyaya yanlışlıkla düşmüş sanki...

Bir yolsuzluk dosyasını kamuoyuna duyuran gazeteci-yazar Fevzi Durukan, her an gözaltına alınmayı beklerken aynı zamanda karısının kendisini aldattığı gerçeğiyle de mücadele etmektedir. Hayat akışındaki bu yarıma, Fevzi'yi annesinin intiharındaki rolünden babasıyla ilişkisine, dostluklarından düşlerine, edebiyat camiasından ülkenin durumuna, en çok da kendisiyle yüzleştirecektir. Öyle ki kendini şimdiki zamandan soyutlayabilmek adına yaşanmakta olanı di'li geçmiş zaman kipiyle yazılmış hayali bir romanın pasajları haline getirerek yer yer sözü anlatıcıdan devralır. Çizgisel ilerleyen olaylar silsilesi, geriye dönüşlerle, id'in vahşi ve tekinsiz sesiyle, aynı zamanda yazar Fevzi'nin ideal kurmacasıyla iç içe geçer.

Ayhan Koç büyük bir titizlikle kurguladığı, postmodern edebi tekniklerle beslediği son romanı *Cümle Göğün Mavis'i*'nde bıçak sırtında ilerliyor. Bir yandan KHK'lılar, mülteci problemi, basın özgürlüğü, muhafazakârlaşma, Kürt meselesi gibi güncel politik olaylar çerçevesinde hâkim ideolojiyi yererken, diğer yandan "muhalif" olma iddiasındaki çevreleri de sert bir şekilde hicvediyor. Tüm yakıcılığına rağmen çağdaş edebiyatın mesafeli kalmayı tercih ettiği güncel soru ve sorunlara parmak basıyor, elini taşın altına koymaktan çekinmiyor, öz sansüre karşı kuvvetli bir çığlık yükseltiyor. Böyle netameli bir işin üstesinden gelirken hiçbir şekilde didaktizme ya da mesaj verme kaygısına, vicdanlara oynama bayağılığına düşmeyen sert, tavizsiz bir metin okumanın hazzını yaşayacaksınız.

 ithaki	www.ithaki.com.tr 9 786257 737357 /ithakiyayinlari
---	--